

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ἘΠασχαλινὸς αὐτὸς χαιρετισμὸς εἶναι στὰ χεῖλη ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν γιὰ σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄντι γιὰ Καλημέρα, Καλησπέρα καὶ ὅποιονδήποτε ἄλλον χαιρετισμὸ μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας θὰ πρέπει νὰ ἀκούγεται μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα τό: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ – ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ! Γίνεται ὅμως ἔτσι;

Δυστυχῶς ὄχι! Ἀπὸ τὴν πρώτη ἀκόμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ὡς ἀπάντησι στὸν χαιρετισμὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ἀκούγονται πολλὰ καὶ διάφορα, ὅπως:

- Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς! (χωρὶς τὸ Ἀνέστη. Πατί!);
- Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθινὸς ὁ Κύριος (λέτε νὰ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἦταν ψεύτικος;...).
- Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀπάντησις: Χρόνια Πολλά!...
- Χριστὸς Ἀνέστη! " : Καὶ τοῦ Χρόνου!...
- Χριστὸς Ἀνέστη! " : Ἐπίσης!!!...

καὶ πολλὰ ἄσχετα, ἀταίριαστα καὶ ἀκατανόητα.

Ὅταν κάποτε κτύπησε τὸ τηλέφωνο τῆς Μονῆς καὶ ἀπάντησα Χριστὸς Ἀνέστη, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου “Ἐμπρός”, - ἦταν περίοδος τοῦ ΠΑΣΧΑ - ἔκλεισαν καὶ ξανακάλεσαν. Ὅταν καὶ πάλι ἄκουσαν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, ἀπορημένοι ἔκλεισαν τὸ τηλέφωνο σιωπηλά. Ὅπως ἀπεδείχθη ὅμως, ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶχε κάνει λάθος στὸ νούμερο καὶ δὲν τὸ εἶχε ἀνιληφθῆ, ὁπότε ξανακάλεσε. Καὶ πάλι ἄκουσε ἀντὶ τοῦ “Ἐμπρός”, τὸ “Χριστὸς Ἀνέστη”, ὁπότε

δὲν ἄντεξε καὶ ἄρκετὰ ἐνοχλημένος εἶπε: Μὴ χειρότερα! (καλὰ διαβάσατε: μὴ χειρότερα...) καὶ ἔκλεισε βεβιασμένα τὸ τηλέφωνο κτυπώντας τὸ ἀκουστικό.

Ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν μὲ ἀπασχολοῦσε πολὺ ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ καὶ οἱ ἀπαντήσεις τῶν περισσοτέρων Χριστιανῶν στὸν χαιρετισμὸ “Χριστὸς Ἄνεστη”, μέχρις ὅτου κάποια ἡμέρα τὴν ἀπορία μου αὐτὴ μου τὴν ἔλυσε πολὺ πειστικὰ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

Διαβάζαμε ἐξορκιστικὰς εὐχὰς σὲ κάποια δαιμονισμένη γυναίκα καὶ ὅταν σὲ κάποια στιγμή ἡ εὐχὴ ἐπικαλεῖτο τὴν παρέμβαση καὶ τὴ δύναμη τοῦ Μεγάλου νικητῆ τοῦ Θανάτου, τοῦ Ἄναστηθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ ἐξορκισθῆ τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα ποῦ βασάνιζε τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ἔγινε ἐπανάσταση!...

Ὁ πονηρὸς μὲ τὸ στόμα τῆς ταλαίπωρης αὐτῆς ψυχῆς οὐρλιάζοντας κυριολεκτικὰ, ἄρχισε νὰ λέει:

- Φτάνει... φτάνει πιά... δὲν ἀντέχω ἄλλο ν' ἀκούω συνέχεια:

Χριστὸς γεννιέται..., Χριστὸς βαπτίζεται..., Χριστὸς σταυρώνεται..., Χριστὸς στὸν τάφο..., Χριστὸς Ἄνεστη!... Ὅχι, ὄχι... δὲν μπορῶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούω αὐτά...

Ναί, ἀδελφοί μου, αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος.

Ὁ παγκάκιστος διάβολος γνωρίζοντας πολὺ καλὰ ὅτι νικήθηκε κατὰ κράτος μετὰ τὴ σταύρωση καὶ τὴν Ἄνάσταση τοῦ Κυρίου μας δὲν θέλει οὔτε νὰ τὸ ἀκούει οὔτε νὰ τὸ ἐνθυμεῖται.

Οἱ ἄπιστοι Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι καθ' ὑπαγόρευση τοῦ πειρασμοῦ δὲν πίστεψαν στὸν Χριστὸ καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, νόμιζαν ὅτι ἔτσι θὰ ἀπαλλάσσονταν ἀπὸ τὴν παρουσία Του καὶ τὸ θεῖο Του κήρυγμα, ποῦ ἀποκάλυπτε τὴν πλάνη καὶ τὴν κακία τους. Ἀπατήθηκαν, λοιπόν, τόσο αὐτοὶ ὅσο καὶ ὁ ἐμπνευστὴς τους ὁ φθονερὸς διάβολος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐξαγόρασαν μὲ χρήματα τοὺς φύλακες τοῦ Παναγίου Τάφου γιὰ νὰ κατηγορηθῆ ὡς ψέμα καὶ ἀπάτη τὸ μεγάλο γεγονός-θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ὅπως ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ μέσα στὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Ἀπὸ τότε ὁ πονηρὸς δὲν θέλει νὰ ἐνθυμεῖται καὶ νὰ ἀκούει νὰ διαφημίζεται ἡ Ἄνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ μας ποῦ σηματοδότησε τὴν κατὰ κράτος ἦπτα του καὶ τὴν παντελεῖ ἀποδυνάμωσή του.

Τότε, λοιπόν, χρησιμοποίησε τοὺς ἄπιστους Ἰουδαίους καὶ σήμερα τοὺς ἐπιπόλαιους καὶ “νερόβραστους” Χριστιανούς,

πού άπαντοῦν τόσο ἄστοχα καὶ λανθασμένα στὸν Πασχαλινὸ καιρειαμό “Χριστὸς Ἄνεστη”.

Μήπως ὁ ἴδιος δὲν εἶναι, αὐτὸς πού ἐξαπατᾶ καὶ πάλι τοὺς κατ’ ἐπίφαση Χριστιανοὺς καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στὸ βαρῦτατο ὀλίθημα - ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας;

Καὶ ὅταν ἐρωτηθοῦν, γιὰτὶ βλασφημοῦν, τι μᾶς άπαντοῦν;

-“Ὅτι πιστεύουν πολὺ, ἀλλὰ τὸ κάνουν ἀπὸ κακὴ ἀπλῶς συνήθεια!... Δηλαδή, εἶναι, σὰν νὰ ἰσχυρίζονται καὶ νὰ θέλουν νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἀγαποῦν πολὺ τὴν μητέρα τους ἢ τὸν πατέρα τους, ἀλλὰ ἀπὸ κακὴ συνήθεια, ἀσελγοῦν(!!!) ἐπάνω τους!!!

Ἄδελφοί μου, θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε πολὺ.

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε νοῦ καὶ γνώση καὶ γι’ αὐτὸ θὰ μᾶς ζητήση τὸν λόγο· θὰ μᾶς κρίνει.

Ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε ἄλλο στὸν προαιώνιο ἐχθρὸ τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας νὰ μᾶς ἐξαπατᾶ τόσο εὐκόλα ἀλλὰ καὶ ἄδικα. Ἄς μὴ γινόμαστε ἄθελα συνεργοὶ του καὶ ἄς μὴ κάνουμε ἐμεῖς αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει οὔτε ὁ ἴδιος, παρ’ ὅλο πού εἶναι τόσο καιρέκακος καὶ φθονερός.

Μπορεῖ νὰ εἶναι ψεύστης καὶ μεγάλος πολέμιος τοῦ Θεοῦ μας, ἀλλὰ εἶναι πνεῦμα, δὲν ἔχει σῶμα, ὅπως ἐμεῖς καὶ χρειάζεται τὴν συμβολὴ καὶ τὴν συνέργειά μας γιὰ νὰ ὑλοποιήσῃ τὰ καταχθόνια σχέδιά του:

-Νὰ βλασφημεῖται τὸ Πανάγιο ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Παναγίας Μητρός Του.

-Νὰ ἀμφισβητεῖται τὸ Μοναδικὸ γεγονός τῆς Ἄναστασεώς Του.

-Νὰ κατηγορεῖται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Θεῖο Του Ἔργο.

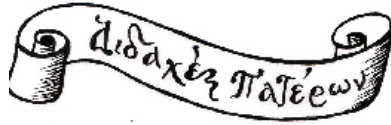
-Νὰ κλονίζονται οἱ συνειδήσεις τῶν ἀδυνάτων χριστιανῶν καὶ νὰ κάνουναι ψυχὲς γιὰ τις ὀποῖες ὁ Κύριός μας θυσιάστηκε.

Ἐπιτέλους, ἄς ξυπνήσουμε!!!

Δίνουμε ἐξετάσεις καὶ κινδυνεύουμε νὰ ἀποτύχουμε καὶ νὰ χάσουμε τὴν σωτηρία μας. Μὴ γένοιτο!

Ποτὲ καὶ γιὰ κανέναν...

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἀγιοκυπριανίτης

Περὶ Νηστείας, Ἐλεημοσύνης καὶ Προσευχῆς

Τρεῖς καλὲς ἀδελφές, πού βοηθοῦν σὴ μετάνοια, εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ προσευχή. Πρῶτα-πρῶτα, γιατί ὀρίζονται πολὺ συχνὰ σὰν ἐπιτίμια. Ἔπειτα, γιατί εἶναι σπουδαῖες ἀρετὲς καὶ βασικὰ στοιχεῖα τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς, πού ἀρχίζει ὁ πιστὸς μετὰ τὴν ἐξομολόγησι, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὶς ὀρίζει ὡς τὸ τρίπτυχο “ὑποσύλωμα” τοῦ εὐσεβοῦς βίου (βλ. Ματθ. 6:1-18). Καὶ τέλος, γιατί ἀποτελοῦν τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ ὄπλα στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν τριῶν μεγάλων παθῶν: τῆς ὑπερηφάνειας, τῆς φιλαργυρίας καὶ τῆς φιληδονίας. Μὲ τὴ νηστεία πολεμεῖ ὁ χριστιανὸς τὴν φιληδονία, μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τὴ φιλαργυρία καὶ μὲ τὴν προσευχὴ τὴν ὑπερηφάνεια.

Θὰ μπορούσαμε ὁμως νὰ ποῦμε, ὅτι μ’ αὐτὲς τὶς τρεῖς ἀρετὲς προσφέρεται συνάμα καὶ μιὰ τριπλὴ θυσία ἀπὸ τὸν μετανοημένο χριστιανὸ στὸν πανάγαθο Θεό, θυσία τέλεια, μιὰ καὶ περιλαμβάνει ὅλα ὅσα ἔχει: Μὲ τὴ νηστεία θυσιάζει τὴν σάρκα του, μὲ τὴν προσευχὴ δίνει τὴν ψυχὴ του καὶ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη προσφέρει τὰ ὑλικά ἀγαθὰ του. Ἔτσι ἀναγνωρίζει ἔμπρακτα, πὼς ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀνήκουν σ’ Αὐτόν.

α’. Ἡ νηστεία

Μὲ τὴ νηστεία, ὅπως εἶπαμε, πολεμεῖται ἡ φιληδονία καὶ ταπεινώνεται ἡ σάρκα πού, μὲ τὶς ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες τῆς, ἐναντιώνεται στὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. **Γιατὶ οἱ σαρκικὲς ἐπιθυμίες εἶναι ἀντίθετες μὲ τὸ Πνεῦμα, καὶ φυσικὰ τὸ Πνεῦμα ἀντίθετο μὲ τὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες. Τὰ δύο αὐτά, ἡ σάρκα δηλαδὴ καὶ τὸ Πνεῦμα, ἀντιμάχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο»** (Γαλ. 5:17).

Μὲ τὴν νηστεία δαμάζονται τὰ πάθη, ὑποχωροῦν οἱ ἀκάθαρτοι λογισμοί, ἐξαλείφονται οἱ αἰσχρὲς φαντασίες, χαλιναγωγεῖται ἡ γλῶσσα, ἐξαφανίζονται ἡ ραθυμία καὶ ἡ ἀμέλεια, φυγαδεύονται

οί δαίμονες. Ἡ νηστεία ὑποτάσσει τὸ σῶμα στὸ πνεῦμα, φωτίζει τὸ νοῦ, ἐνισχύει τὴν προσευχή, στηρίζει τὴν μετάνοια, συντηρεῖ τὴν κατάνυξη, στερεώνει τὴν σωφροσύνη. Ἡ νηστεία εἶναι καλινάρι τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν, μαχαίρι τῆς φιλαυτίας, πελέκι τῆς φιληδονίας, γεννήτρια τοῦ Θεοῦ φόβου, μπτέρα τῆς ἐγκράτειας, ἀδελφὴ τῆς κατὰ Θεὸν πωχείας, καλλιεργήτρια τῆς ὑπομονῆς, θεμέλιο τῆς ἀρετῆς, φύλακας τῆς σωτηρίας.

Ἡ νηστεία, ὅμως, εἶναι καὶ ἰσχυρὴ μεσίτριά μας στὸν Κύριο, ὅταν Τοῦ ζητᾶμε τὴν ἐκπλήρωση κάποιου αἰτήματός μας:

- **μὲ τὴ νηστεία** κίνησαν οἱ Νινευῖτες τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καὶ κατόρθωσαν ν' ἀποτρέψουν τὴν καταστροφὴ τῆς πόλης τους (Ἰων. 3:4-10)

- **μὲ τὴ νηστεία** βρῆκαν οἱ Ἰσραηλίτες τὴ θεία βοήθεια σὲς δυσκολίες καὶ τὴ θεία συγχώρηση σὲς ἀποστασίες τους (Κρ. 20:26. Α' Βασ. 7:6. Β' Παρ. 20:3)

- **μὲ τὴ νηστεία** πῆρε ὁ προφῆτης Δανιὴλ ἀπάντηση, μέσω τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, γιὰ τὴ λύτρωση τοῦ Ἰσραὴλ (Δαν. 9:1-27).

- **μὲ τὴ νηστεία** προετοιμάστηκαν οἱ ἅγιοι Τρεῖς Παῖδες γιὰ τὸ καμίνι καὶ κατανίκησαν τὴ φωτιά (Δαν. 1:10-15).

- **μὲ τὴ νηστεία** ὀπλιζόταν ὁ βασιλιὰς Δαβὶδ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του (Ψαλμ. 34:13).

- **μὲ τὴ νηστεία** πῆρε καὶ ὁ Μωυσεῖς ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ Νόμο (Ἐξ. 34:28).

Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀναφέρουμε ἄλλους, καὶ ὄχι τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού, ἂν καὶ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ νηστεύει, ὡς Θεός, μὲ τὴ νηστεία ὅμως εἰτοιμάστηκε κι Ἐκεῖνος γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου Του, ἀφοῦ πρῶτα κατατρόπωσε τὸ διάβολο (Ματθ. 4:1-11), δείχνοντάς μας ἔτσι πόσο ὠφέλιμη εἶναι;

Βέβαια, **ἡ νηστεία δὲν εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσο καὶ ὁδός, μέσο καθάρσεως καὶ λυτρώσεως.** Ἐτσι, ἡ ἀποχή ἀπὸ ὀρισμένες τροφές δὲν ἔχει νόημα, ἂν δὲν γίνεται γιὰ τὸ Θεό, ἂν δὲν ἀκολουθεῖ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὶς ὁδηγίες τοῦ πνευματικοῦ, καθὼς καὶ ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ γενικότερη ἐγκράτεια καὶ ἄσκηση, τὴν ὁποία καὶ πρέπει νὰ ὑποβοηθεῖ. «**Ἐντιμὴ νηστεία**», λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «**δὲν εἶν' ἐκείνη πού ἀποφεύγει μόνο τὶς τροφές, μὰ ἐκείνη πού φυγαδεύει καὶ τὶς ἁμαρτίες**». Καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος: «**Νηστεία πραγματικὴ εἶναι ἡ ἀποξένωση ἀπὸ τὶς κακίες**».

β'. Ἡ ἐλεημοσύνη

Ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς νηστείας εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη. Γιατί ἡ νηστεία χωρίς ἐλεημοσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια χωρίς ἔργα ἀγάπης εἶναι λυχνάρι δίχως λάδι. Τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ἦταν τὸ λάδι ποῦ ἔλειπε ἀπὸ τὰ λυχνάρια τῶν πέντε μωρῶν παρθένων τῆς παραβολῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἀποκλείστηκαν ἀπὸ τὴ γιορτὴ τοῦ γάμου, ἀκούγοντας τὸν φοβερὸ λόγο τοῦ Νυμφίου: *«Ἀλήθεια σᾶς λέω, δὲν σᾶς ξέρω»* (Ματθ. 25:12).

Ἡ ἐλεημοσύνη ἀμείβεται πάντοτε ἀπὸ τὸ Θεὸ ποῦ, ἐξαιτίας τῆς καὶ γιὰ χάρη τῆς, παρέχει στὸν ἁμαρτωλὸ ἄφεση: **«Ἡ ἐλεημοσύνη ἐξιλεώνει τὶς ἁμαρτίες»** (Σοφ. Σειρ. 3:30). «Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἐλεημοσύνης», λέει καὶ ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, «γιατὶ μὲ τὸ δροσερὸ νερὸ τῆς ἀγάπης τῆς σβῆνει τὴ φωτιὰ τῶν ἁμαρτιῶν».

Ἡ νηστεία καταμαραίνει τὰ πάθη τῆς σάρκα καὶ ἀφανίζει τὰ αἵτια τῆς ἁμαρτίας, δὲν παρέχει ὅμως πλήρη θεραπεία στὴν ψυχὴ, ἂν δὲν τὴν ἀκολουθήσει καὶ δὲν τὴ βοηθήσει ἡ ἀλοιοφὴ τῆς ἀγάπης, τὸ βάλαμο τῆς εὐσπλαχνίας, τὸ φάρμακο τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ Κύριος διδάσκει πὼς ἡ ἐλεημοσύνη, γιὰ νὰ ἔχει καρπὸ καὶ μισθό, πρέπει νὰ γίνεται μὲ ἀγνὰ ἐλατήρια, φιλόθεα καὶ φιλάνθρωπα, ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο, ὄχι ἀπὸ κενοδοξία: **«Προσέχετε νὰ μὴν κάνετε τὴν ἐλεημοσύνην σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ σᾶς δοῦν' ἀλλοιῶς μὴν περιμένετε ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα σας»** (Ματθ. 6:1). Ὅταν μάλιστα εἶδε κάποτε τοὺς πλούσιους νὰ ρίχνουν τὶς εἰσφορὰς τοὺς στοὺς θησαυροφυλάκιο τοῦ Ναοῦ, καὶ μιὰ φτωχὴ χήρα νὰ ρίχνει μόνο δύο λεπτά, βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ φανερώσει πὼς ἡ πραγματικὴ ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης δὲν βρίσκεται στὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς, ἀλλὰ στὶς συνθήκες, τὶς δυνατότητες καὶ τὴν προαίρεση ἐκείνου ποῦ ἔλεεῖ. *«Σᾶς βεβαιῶνω»*, εἶπε χαρακτηριστικὰ στοὺς μαθητὲς Του, *«πὼς αὐτὴ ἡ χήρα, ἡ φτωχὴ, ἔριξε περισσότερα ἀπ' ὅλους»* (Λουκ. 21:3). Αὐτὴ τὴ σύνδεση τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ἀγαθοεργία τονίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, συμβουλευόντας νὰ ἐλεοῦμε *«μὲ καλοσύνη καὶ χαρὰ»* (Ρωμ. 12:8), *«ὁ καθένας δίνοντας ὅ,τι τοῦ λέει ἡ καρδιά του, χωρίς νὰ στενοχωριέται ἢ νὰ ἐξαναγκάζεται, γιατί ὁ Θεὸς ἀγαπάει αὐτὸν ποῦ δίνει μὲ εὐχαρίστηση»* (Β' Κορ. 9:7).

Ἄν ὅμως ἕνας ἄνθρωπος εἶναι φτωχός, πὼς θὰ ἔλεεῖ; Αὐτός, βέβαια, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάνει ὑλικὴ ἐλεημοσύνη,

μπορεῖ πάντως νὰ κάνει πνευματική: Νὰ συμπονάει καὶ νὰ συμπάσχει μὲ τὸν ἐμπερίστατο συνάνθρωπό του, νὰ παρηγορεῖ τὸν θλιμμένο, νὰ συμβουλεύει, τὸν παραστρατημένο, νὰ διακονεῖ τὸν ἀνήμπορο, νὰ ἐπισκέπεται τὸν ἄρρωστο... Μὰ πιὸ πολὺ, νὰ προσεύχεται ἀκατάπαυστα γιὰ ὅλους! Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος γράφει σχετικά, ὅτι δὲν ἔλεεῖ λιγότερο τὸν φτωχὸ ἐκεῖνος ποὺ τὸν συμπονάει μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ δίνει χρήματα, γιατί ὁ δεύτερος τοῦ προσφέρει ὑλικά πράγματα, ἐνῶ ὁ πρῶτος τὴν ἴδια του τὴν ψυχή. Καὶ ὁ ἱερός Αὐγουστίνος λέει, **ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη ποὺ μπορεῖς νὰ κάνεις, εἶναι νὰ συγχωρήσεις ὀλόψυχα αὐτὸν ποὺ σὲ ἀδίκησε.** Συγχωρώντας τὸν πλησίον, μπορεῖς νὰ ἐλπίζεις καὶ σῶν δικῶν σου ἁμαρτιῶν τὴ συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεό.

Δείχνει, λοιπόν, πλούσιο τὸ ἔλεός σου, ἀδελφέ, στοὺς ἄλλους, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ πολυεύσλαχνος καὶ μισθαποδότης Κύριος θὰ δείξει τότε τὸ ἄπειρο ἔλεός Του σ' ἐσένα, σύμφωνα μὲ τὸ λόγο Του: **«Μακάριοι ὅσοι δείχνουν ἔλεος στοὺς ἄλλους, γιατί σ' αὐτοὺς θὰ δείξει ὁ Θεὸς τὸ ἔλεός Του»** (Ματθ. 5:7).

γ'. Ἡ προσευχή

Ἡ προσευχή, ὅταν γίνεται μὲ πίστη καὶ ταπείνωση, εἰσακούεται ἀπὸ τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς βεβαίωσε: **«Ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς δοθεῖ. Γιατὶ ὅποιος ζητᾷ λαβαίνει»** (Ματθ. 7:7). **«Καὶ ὅλα ὅσα ζητᾶτε στὴν προσευχή μὲ πίστη, θὰ τὰ λάβετε»** (Ματθ. 21:22). Ὁ Θεὸς πάντοτε ἀνταποκρίνεται στὰ αἰτήματά μας, φτάνει νὰ Τοῦ ζητᾶμε πράγματα εὐλόγα καὶ ψυχοφέλιμα.

Ἡ προσευχή σβήνει ἁμαρτίες, διώχνει τοὺς δαίμονες, ἐλέγχει τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἀνασταίνει νεκρούς, βγάζει ψυχές ἀπ' τὸν ἄδη, κάνει θαύματα καὶ σημεῖα. *«Σᾶς βεβαιῶνω», εἶπε ὁ Κύριος, «πὼς ὅποιος πεῖ σ' αὐτὸ τὸ βουνό, "Σῆκω καὶ πέσε στὴν θάλασσα", χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλει μέσα του, ἀλλὰ μὲ πίστη, τότε θὰ τοῦ γίνῃ αὐτὸ ποὺ ζητᾷ. Γι' αὐτὸ σᾶς λέω: Ὅλα ὅσα ζητᾶτε ὅταν προσεύχεστε, νὰ πιστεύετε ὅτι θὰ τὰ λάβετε, καὶ θὰ σᾶς δοθοῦν»* (Μάρκ. 11:23-24).

Ἡ προσευχή, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, εἶναι συνουσία καὶ ἔνωση ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ, συντήρηση τοῦ κόσμου, καταλλαγὴ μὲ τὸ Θεό, μπτέρα τῶν δακρῶν, συγχώρηση τῶν ἁμαρτημάτων, γέφυρα ποὺ σώζει ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τείχος ποὺ προστατεύει ἀπὸ τὶς θλίψεις, συντριβὴ τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων, πελέκι

τῆς ἀπελπισίας, λύση τῆς λύπης, ἀπαλλαγὴ τοῦ θυμοῦ, πηγὴ τῶν ἀρετῶν, πρόξενος τῶν θείων χαρισμάτων, τροφὴ τῆς ψυχῆς, φωτισμὸς τοῦ νοῦ, καθρέφτης τῆς πνευματικῆς προκοπῆς.

Μὰ ἡ προσευχὴ εἶναι κι ἓνα «κριτήριο» γιὰ τὸν προσευχόμενο, «ἓνα βῆμα τοῦ Χριστοῦ», θὰ λέγαμε, πρὶν ἀπ' τὸ μελλοντικὸ καὶ φοβερὸ βῆμα τῆς δευτέρας παρουσίας Του. Ὅποιος αὐτοκαταδικάζεται στὸ βῆμα τοῦτο τῆς προσευχῆς, θὰ ἀθωωθεῖ στὸ βῆμα ἐκεῖνο τῆς Κρίσεως. Ὅποιος κλαίει ἐδῶ μὲ μετάνοια, δὲν θὰ θρηνήσῃ ἐκεῖ ἀνώφελα γιὰ τὴν αἰώνια τιμωρία του.

Γι' αὐτὸ, ἀδελφέ, ὅταν προσεύχεσαι, ν' ἀφήνεις κατὰ μέρος ὅλες τὶς ἄλλες ὑποθέσεις καὶ μέριμνες ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὰ αἰσθητά· ν' ἀνεβαίνεις νοερὰ στὰ ἐπουράνια· νὰ συλλογίζεσαι τὸ ἄπειρο καὶ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· νὰ θαυμάζεις τὴν παντοδυναμία καὶ τὴν πανσοφία Του, ποὺ δημιούργησε τὸ σύμπαν ἀπὸ τὸ μηδέν· νὰ εὐγνωμονεῖς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν φιλανθρωπία Του, ποὺ ἔσωσε καὶ σώζει τὸ πεσμένο πλάσμα Του· νὰ φοβᾶσαι τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀμεροληψία Του, ποὺ θὰ σώσει τοὺς δικαίους καὶ θὰ καταδικάσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς· νὰ σκέφτεσαι πόσο πρέπει νὰ σέβεσαι, νὰ τιμᾷς καὶ ν' ἀγαπᾷς τὸ Δημιουργὸ καὶ Κύριο καὶ Λυτρωτὴ σου, τὸν παντέλειο καὶ πανένδοξο, τὸν πανάγαθο καὶ πανεύσπλαχνο, τὸν φοβερὸ καὶ δίκαιο, ποὺ εἶναι μπροστά σου, ἀκούει τὴν προσευχὴ σου, βλέπει τὰ δάκρυα καὶ τὴ μετάνοιά σου· νὰ ταπεινώνεσαι βαθιά, συγκρίνοντας τὴ δική Του μεγαλειότητα, μὲ τὴ δική σου μικρότητα, τὴ δική Του ἀξία, μὲ τὴ δική σου ἀναξιότητα· ν' ἀφήνεις τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά σου. Καὶ τότε νὰ προσεύχεσαι.

Πρῶτα νὰ ὑμνεῖς καὶ νὰ δοξάζεις τὸν Κύριο γιὰ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ θαύματά του, γιὰ τὰ δῶρα καὶ τὶς εὐεργεσίες του, ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς θλίψεις ποὺ παραχωρεῖ νὰ σὲ βροῦν γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς σου. Ὑστερα νὰ Τοῦ ζητᾷς ὅ,τι θέλεις, βοήθεια καὶ προστασία, ἐνίσχυση στοὺς πειρασμούς, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθένειες κ.λ.π. Περισσότερο ὅμως νὰ προσεύχεσαι γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς βασιλείας Του καὶ τοῦ θελήματός Του, ὅπως ὁ Ἰδιος μᾶς πρόσταξε: **«Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιζητεῖτε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ θελήματός Του, καὶ ὅλα τ' ἄλλα θ' ἀκολουθήσουν»** (πρβλ. Ματθ. 6:33).

Καὶ ἂν θέλεις ἡ προσευχὴ σου ν' ἀνεβαίνει σὰν τὸ θυμίαμα

ὡς τὸ θρόνο τοῦ Κυρίου καὶ νὰ εἰσακούεται ἀπὸ τὸν ἐπουράνιο Βασιλιά, φτέρωσέ την μὲ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴ νηστεία. Γιατὶ ἡ ἐλεημοσύνη, σὰν ἔμπρακτὴ ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης σου στὸ συνάνθρωπο, κεντρίζει τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ· ἡ νηστεία, πάλι, ὑποτάσσει τὸ σῶμα, λεπτύνει τὸ νοῦ καὶ διώχνει μακριὰ τοὺς δαίμονες.

Τέλος, ἂν ἔχεις ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ γνήσια μετάνοια, δὲν θὰ προσευχηθεῖς ποτὲ χωρὶς κατάνυξη καὶ συντριβή, χωρὶς πένθος καὶ δάκρυα. Μὰ τὰ δάκρυα τοῦτα, τὰ δάκρυα μιᾶς συντριμμένης καὶ ταπεινωμένης καρδιᾶς, δὲν εἶναι πικρὰ καὶ καταθλιπτικά. Εἶναι γλυκύτατα καὶ παρηγορητικά, γιατί καθαρίζουν τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴ βρωμιὰ τῆς ἁμαρτίας, τὴ λυτρώνουν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴ φέρνουν κοντὰ στὸν Χριστό, πού εἶπε: «**Μακάριοι εἶστε ἐσεῖς πού τώρα κλαῖτε, γιατί θὰ χαρεῖτε**» (Λουκ. 6:21). «**Μακάριοι ὅσοι πενθεῖτε γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας, γιατί θὰ παρηγορηθεῖτε**» (Ματθ. 5). «**Νὰ νιώθετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, γιατί θὰ ἀνταμειφθεῖτε μὲ τὸ παραπάνω στοὺς οὐρανοὺς**» (Ματθ. 5:12).

Βλ. “Πῶς θὰ σωθοῦμε” Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου

Ἡ «παίδευσίς» τῆς παρακοῆς

Ἀπὸ τὸ Πατερικὸ τοῦ Κιέβου ἀντιγράφουμε καὶ τὸ ἐπόμενο περιστατικὸ, ποῦ μᾶς δείχνει τὶς μεθοδεῖες τοῦ διαβόλου καὶ πόσο εὐκόλα μπορεῖ νὰ μπλεχτεῖ κανεὶς σ' αὐτές, ἂν ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια τῆς ὑπακοῆς:

Ὁ Ὅσιος Νικήτας ἦταν νεότερος κατὰ σάρκα ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Νίκωνος. Ὅταν ὁ τελευταῖος ἔγινε ἡγούμενος στὴν Πετσέροκαγια, ὁ Νικήτας ἄρχισε ἐπίμονα νὰ τὸν παρακαλεῖ:

- Δῶσ' μου, γέροντα, εὐλογία ν' ἀσκήσω τὸν ἔγκλειστο βίον!

- Τέκνον μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ ὅσιος Νίκων, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ αὐτό. Δὲν μπορεῖς ἀκόμα, νέος μοναχὸς ὅπως εἶσαι, νὰ κλεισεῖς μέσα σ' ἓνα μικρὸ κελλί καὶ νὰ ἐπιδοθεῖς στὴν προσευχὴ. Δὲν εἶναι γιὰ τὰ μέτρα σου αὐτὴ ἡ ἐργασία. Εἶναι ἀσφαλέστερο νὰ παραμείνεις μαζί μὲ ὄλους τοὺς ἀδελφούς, νὰ κάνεις ἀδιάκριτη ὑπακοή, νὰ ἐργάζεσαι μ' ἐπιμέλεια στὸ διακόνημά σου, ν' ἀσκεῖς ὅλες τὶς πρακτικὲς ἀρετές, καὶ νὰ 'σαι βέβαιος ὅτι δὲ θὰ στερηθεῖς τὸ μισθό σου. Δὲν εἶδες τι ἔπαθε ὁ ἀδελφός μας Ἰσαάκιος; Θέλησε νὰ ζήσει ἔγκλειστος, ἀπατήθηκε οἰκτρὰ ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ μόνο ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ εὐχὲς τῶν ὁσίων πατέρων μας τὸν σώσανε!

Ἄλλὰ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ ὁσίου Νίκωνος νὰ τὸν μεταπέσει, ὁ Νικήτας ἐπέμενε:

- Ποτέ, ποτέ, πάτερ, δὲν θ' ἀπαρθῶ! Θὰ σταθῶ δυνατὸς ἐναντίον τῶν δαιμονικῶν σκευωριῶν καὶ θὰ παρακαλέσω τὸ φιλάνθρωπο Θεὸ νὰ μοῦ δωρίσῃ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας, ὅπως στὸν Ἰσαάκιο, ποῦ μέχρι σήμερα κάνει πολλὰ θαύματα.

Ὁ ἡγούμενος τοῦ εἶπε πάλι:

- Παιδί μου, ἡ ἐπιθυμία σου ξεπερνᾷ τὶς δυνατότητές σου καὶ κρύβει κενοδοξία. Πρόσεξε μήπως πέσεις πρὶν κἂν προλάβεις ν' ἀνεβεῖς στὰ ὕψη ποῦ θέλεις. «**Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ**», προειδοποιεῖ ὁ ἅγιος ἀπόστολος. Ἐγὼ σοῦ συνιστῶ γιὰ

τελευταία φορά να μείνεις και ν' αγωνιστείς μαζί με τους άλλους αδελφούς, με ταπείνωση και υπακοή, για να λάβεις από τον Κύριο το άμαραντο στεφάνι. Ό,τιδήποτε άλλο κάνεις θα είναι καρπός του δικού σου θελήματος και γι' αυτό επικίνδυνο για την ψυχή σου. Ο Θεός να σε φωτίσει στο αγαθό...

Ο Νικήτας όμως δεν θέλησε ν' ακούσει τις συμβουλές του ήγουμένου, γιατί δεν μπορούσε να κατανικήσει το δυνατό πόθο για έγκλειστη ασκητική ζωή, που κατέκαγε την ψυχή του. Έκανε λοιπόν ό δυστυχής το θέλημά του!

Κλείστηκε στο κελλί του, ασφάλισε την πόρτα κι έμεινε μόνος, προσευχόμενος αδιάλειπτα. Ζήτησε μόνο να του φέρνουν λίγη τροφή κάθε μέρα.

Ο όσιος Νίκων είδε με θλίψη και ανησυχία την πράξη του αδελφού του. Περίμενε με φόβο την τιμωρία της παρακοής του πού, δυστυχώς δεν άργησε καθόλου.

Μόλις μερικές μέρες μετά τον έγκλεισμό του ο όσιος Νικήτας άκουσε μιὰ φωνή δίπλα του. Σαν να ήταν κάποιος που συμπροσευχόταν μ' εκείνον. Ταυτόχρονα ένωσε μιὰ άρρητη ευωδία να πλημμυρίζει το κελλί. Ο διάβολος είχε κιάλας στήσει την παγίδα του. Και ο άπειροπόλεμος Νικήτας παγιδεύτηκε άμέσως!

«Άγγελος θα είναι!» σκέφτηκε μ' ένα παράξενο σκίρτημα δέους. «Άν δεν ήταν άγγελος, δε θα προσευχόταν μαζί μου. Ούτε θα ευωδίαζε, άφου οι δαίμονες είναι δυσώδεις. Είναι φανερό ότι το κελλί μου έχει πληρωθεϊ με την ευωδία του Αγίου Πνεύματος!»

Αυτά συλλογίστηκε ο ταλαίπωρος και άρχισε πάλι να προσεύχεται μ' επιμονή και δάκρυα λέγοντας:

- Κύριε, φανερώσου, Σε παρακαλώ, για να σε δω με τα μάτια μου!

Άκουσε τότε φωνή να του λέει:

- Δεν πρέπει να σου φανερωθώ, γιατί είσαι νέος άκόμα! Θα υπερηφανευτείς και θα πέσεις σε πλάνη!

- Όχι, Κύριε, άποκρίθηκε κλαίγοντας ο Νικήτας. Ποτέ δε θα πλανηθώ, γιατί ο ήγούμενός μου με καθοδήγησε πώς ν' αποφεύγω τις παγίδες του διαβόλου. Ό,τι μου πείς έσύ, Κύριέ μου, θα το κάνω!

Τότε ο πονηρός σατανάς του είπε:

- **Νικήτα**, «*ού δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται!*»! Ἀλλὰ νά! Σοῦ στέλνω ἕναν ἄγγελό μου. Θὰ μείνει μαζί σου. Νὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ λέει!

Αὐτοστιγμὴ ἐμφανίστηκε μπροστὰ στὸν ἐγκλειστο ἕνας δαίμονας μὲ μορφὴ ἀγγέλου. Ὁ Νικήτας, πλανημένος πιά ἐντελῶς, ἔπεσε καὶ τὸν προσκύνησε σὰν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ! Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

- **Νικήτα**, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἐσὺ δὲ χρειάζεται νὰ προσεύχεσαι. **Θὰ προσεύχομαι ἐγὼ στὴ θέσῃ σου. Ἐσὺ μόνο νὰ μελετᾷς βιβλία καὶ νὰ προσφέρεις λόγους ὠφελείας σ' ἐκείνους πού θὰ σοῦ στέλνει ὁ Θεός. Θὰ γίνεις μέγας καθοδηγητὴς ψυχῶν καὶ σωτήρας τῶν ἀνθρώπων!**

Φυσικὰ ὁ Νικήτας ὑπάκουσε τυφλὰ στὶς ἐντολὲς τοῦ «ἀγγέλου». Ὑποχείριος πλέον στὸν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους, ἔπαψε νὰ προσεύχεται κι ἔπεσε μὲ μεγάλο ζῆλο στὴ μελέτη. Ἔβλεπε τὸ δαίμονα νὰ στέκεται συνεχῶς σὲ στάση προσοχῆς καὶ χαιρόταν, πιστεύοντας ὅτι παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία του!

Ὁ ἴδιος ἄρχισε νὰ συζητᾷ ἀκατάπαυστα μὲ τοὺς ἀνθρώπους πού τὸν πλησίαζαν γιὰ τὴ Γραφή, γιὰ τὴν πίστη, γιὰ τὴν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς καὶ γιὰ ποικίλα ἄλλα θέματα. Δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσει καὶ φήμη προορατικοῦ καὶ χαρισματοῦχου μοναχοῦ. Ἡ φήμη του ἀπλώθηκε μακριὰ κι ὄλοι τὸν θαύμαζαν γιὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωση τῶν προφητικῶν του λόγων.

Ἡ δόξα του ἔφτασε σὸ ἀπόγειό της ὅταν κάποτε ἔστειλε στὸν πρίγκηπα Ἰζιασλάβο τὸ ἐξῆς μήνυμα: **«Σήμερα φονεύτηκε στὸ Ζαβόλτζ ὁ πρίγκηπας τοῦ Νόβγκοροντ Γκλέμπ Σβιατοσλάβιτς. Στείλε γρήγορα τὸ γιό σου Ζβιατοπόλκ νὰ πάρει τὸ θρόνο τοῦ Νόβγκοροντ.»**

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἦρθε πράγματι ἡ εἶδηση γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ πρίγκηπα Γκλέμπ. Ὁ Σβιατοπόλκ ἐπίσης πρόλαβε καὶ κατέλαβε τὸ θρόνο του. Ἀπὸ τότε ὁ Νικήτας ἔγινε σεβαστὸς καὶ φοβερὸς γιὰ τὴν προφητικὴ του δύναμη σὲ ἡγεμόνες, σὲ βογιάρους καὶ σ' ὄλο τὸ λαό.

Ὁ ἡγούμενος Νίκων ὅμως ἦταν ἐπιφυλακτικὸς καὶ κάτι περίμενε... Διαπίστωσε σύντομα ὅτι ἐνῶ ὁ Νικήτας γνώριζε ἀπ' ἔξω ὀλόκληρη τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὴ χρησιμοποιοῦσε μ' ἐκπληκτικὴ εὐχέρεια στὶς συζητήσεις του, δὲν ἤξερε, ἀντίθετα,

καθόλου την Καινή Διαθήκη. Δεν την μελετούσε ποτέ και δεν ήθελε να γίνεται ούτε λόγος γι' αυτήν! Άπ' αυτή τη συμπεριφορά του δεν άργησαν οι πατέρες όλοι να πειστούν ότι είχε πλανηθεί από τον διάβολο. Και δεν θέλησαν ν' άνεχτούν τὸ δαιμονικό έμπαιγμό του άδελφού τους.

Ό ήγούμενος Νίκων πήρε μαζί του μερικούς άδελφούς – τὸν κατοπινὸ ήγούμενο Ίωάννη, τὸν Ποιμένα τὸ Νηστευτή, τὸν Ήσαϊα, κατοπινὸ επίσκοπο Ροσιώφ, τὸν Ίσαάκιο τὸν έγκλειστο, τὸν Άγαπτὸ τὸν ίαματικό, τὸ Γρηγόριο τὸ θαυματουργὸ και άλλους – και πήγαν στὸ κελλὶ τοῦ Νικήτα. Άνοιξαν με τὴ βία τὴν ασφαλισμένη πόρτα. Ό Νικήτας τότε, με τὴν επήρεια τοῦ πονηροῦ ποῦ κυριαρχοῦσε πάνω του, έγινε εκτὸς εαυτοῦ, θηρίο άγριο και απθάσευτο. Άρχισε νὰ ώρύεται, νὰ χτυπιέται, ν' απειλεῖ, νὰ οὐρλιάζει σὰν πληγωμένο θηρίο, καθὼς μερικοὶ άφελφοὶ τὸν συγκρατοῦσαν και ὁ ήγούμενος τοῦ διάβαζε έξορκισμοὺς γιὰ τὴν απαλλαγὴ του από τὸ δαιμόνιο.

Η φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ έδιωξε τελικὰ μακριὰ τὸν εκθρό. Ό ταλαιπωρημένος άδελφὸς ξαναβρῆκε τὸν εαυτό του και ειρήνευσε.

Μετὰ από αυτό οι άδελφοὶ τὸν ρώτησαν ὀρισμένα πράγματα από τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Έκείνος ὅμως δὲ θυμόταν τίποτα! Κι ὅταν τὸν βεβαίωσαν ὅτι πριν από λίγο ήξερε ὀλόκληρη τὴν Παλαιὰ Διαθήκη απ' έξω, με εκπληξη ὀρκιζόταν ὅτι δεν τὴν είχε διαβάσει ποτέ! Όπως διαπιστώθηκε σὲ λίγο, είχε ξεχάσει τελείως ὅχι μόνο ὅ,τι είχε μάθει ὅσο τὸν κυβερνοῦσε τὸ δαιμόνιο, αλλά και αὐτὴ τὴ γραφὴ και τὴν ανάγνωση ἀκόμη! Έτσι οι πατέρες ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν διδάξουν από τὴν ἀρχὴ ἀνάγνωση και γραφὴ, σὰν νὰ ἦταν μικρὸ παιδί!

Όταν ὁ Νικήτας κατάλαβε τὴ ἀκριβῶς είχε συμβεῖ, έπεσε μετανοημένος στὰ πόδια τοῦ ὀσίου Νίκωνος, παρακαλώντας κι εκείνον και τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσουν γιὰ τὴν ἀνυπακοὴ και τὴν έπαρσή του, ποῦ τὸν έριξαν στὰ χέρια τοῦ σατανᾶ. Από τότε ὁ μακάριος παραδόθηκε με συντριβὴ στὴν κοινοβιακὴ ζωὴ τῆς ὑπακοῆς και τῆς εκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος, κλαίγοντας νύχτια και μέρα γιὰ τὴν πώση του. Κι έδειξε τέτοια αὐταπάρνηση, ὡστε ξεπέρασε ὅλους τοὺς άδελφοὺς στὴν ἀρετὴ.

Βλ. “Τὸ Γερωνικὸ τοῦ Βορρά”. Β' τόμος Πέτρου Μπότση

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Περὶ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκῆς καὶ διήγησις τελεσθέντων θαυμάτων

Ἡ Παναγία ἀναδέχεται τὸν ἑαυτὸν τῆς

Η πολυθαύμαστη καὶ ἐμπλουτισμένη ἀπὸ πολλῆς χάριτος παλαιότατη εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ ὀνομάζεται Γοργοῦπήκοος, εἶναι θησαυρισμένη στὴν ἱερὴ μονὴ τοῦ Δοχειαρίου. Τὸ ἱστορικὸ τῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

Στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο τῆς κοινῆς τράπεζας τῶν πατέρων τῆς Μονῆς καὶ δεξιὰ καθὼς εἰσερχόμαστε σ' αὐτήν, ὑπάρχει εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπὸ ἀμνημονεύτους χρόνους ἀγιογραφημένη. Εἶναι τοιχογραφία. Προφορικὴ παράδοση, ποὺ διατηρεῖται μὲ τὴ ζωιανὴ γλῶσσα τῶν εὐσεβῶν πατέρων, τὴν ἀνάγει στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁσίου Νεόφυτου, κτήτορα τῆς ἱερῆς αὐτῆς Μονῆς, περίπου τὸν ΙΑ' αἰῶνα. Ὅμως, παρὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων καὶ τὴν καταστροφὴ καὶ τὴν ἀνακαίνιση τῆς Μονῆς, ἡ μορφή καὶ τὸ ἐκτύπωμα τῆς ἱερῆς εἰκόνας δὲν φθάρθηκαν, διότι ἡ θεία Πρόνοια τὴ διαφύλαξε, γιὰ νὰ φανεῖ στοὺς ἔσχατους καιροὺς δοξασμένη, θαυματόβρυτη καὶ ἐπίσημη ἔνθερμος προστάτης καὶ κυβερνήτης ὑπέρμαχος στοὺς πατέρες, καθὼς τὸ δήλωσε ἡ Παναγία στὸν τραπεζάρη, ὅταν ἀπὸ οἰκονομία θαυματούργησε σ' αὐτόν.

Μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα ὑπῆρχε διάβαση, ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ πατέρες κατευθύνονταν στὴν τραπεζαρία. Ἀπὸ αὐτὴ πιὸ συχνὰ διερχόταν ὁ τραπεζάρης, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Νεῖλος, τὴ δὲ νύχτα ἄναβε καὶ δαδιά, γιὰ νὰ φωτίζει. Κατὰ τὸ ἔτος 1664 ἄκουσε φωνή, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν εἰκόνα, νὰ τοῦ λέει:

**«Ἄλλοτε νὰ μὴν περνᾶς ἀπὸ ἐδῶ μὲ δαδιά,
ποὺ καπνίζουν τὴν εἰκόνα Μου».**

Ὁ τραπεζάρης δὲν ἀντελήφθηκε, ὅτι ἡ φωνὴ προερχόταν ἀπὸ τὴν ἁγία Εἰκόνα, ἀλλὰ νόμισε ὅτι κάποιος ἀδελφὸς τὸν ἀστειευόταν. Γι' αὐτὸ ἀδιαφόρησε στὴν ὑπόδειξη τῆς Παναγίας.

Σὲ λίγες μέρες, γιὰ δευτέρη φορά, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν εἰκόνα Της, νὰ λέει μὲ αὐστηρότητα:

«ὦ μοναχέ ἀμόναχε, ἕως ποτε θὰ καπνίζης ἀνευλαβῶς καὶ ἀτίμως τὴν ἐμὴν μορφήν;»

Ἀμέσως τυφλώθηκε ὁ τραπεζάρης. Τότε θυμήθηκε τὴν πρώτη προειδοποιητικὴ φωνὴ τῆς Παναγίας, καὶ εἶπε:

«Δίκαια ἔπαθα, διότι δὲν πρόσεξα στὴν ἐντολή τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου, ἀλλά, ἀπὸ ἄγνοια, τὴν παράβλεψα.»

Ὅταν ξημέρωσε, οἱ ἀδελφοὶ βρῆκαν τὸν τραπεζάρη μὲ τὸ πρόσωπο σὸ ἔδαφος τοῦ διαδρόμου νὰ ὀδύρεται, μπροστὰ στὴ θαυματοτόκο Εἰκόνα, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ τοὺς δεῖ. Ὅταν τοὺς ἐξιστόρησε τὰ γεγονότα, τοὺς κυρίεψε φόβος καὶ τρόμος. Ἄπὸ τότε μὲ εὐλάβεια περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν Εἰκόνα. Ἀνάρτησαν καὶ κανδήλα στὴν Εἰκόνα, ὁ δὲ νέος τραπεζάρης κάθε βράδυ τὴ θύμιζε.

Ὁ μοναχὸς Νεῖλος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δὲν ξαναπῆγε σὸ κελλί του, ἀλλὰ ἔμενε σὲ στασίδι ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα, καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα καὶ ὀδυρμούς νὰ συγκωρήσει ἡ Παναγία τὴν ἁμαρτία τῆς ἀπροσεξίας του, καὶ νὰ τοῦ χαρίσει καὶ πάλι τὸ φῶς του.

Πράγματι, οἱ χρηστὲς ἐλπίδες του δὲν διαψεύστηκαν. Ἡ Παναγία δὲν ἀπόρριψε τὶς ἱκεσίες του. Ὑστερα ἀπὸ τόσες προσευχὲς καὶ τόσους χειμάρρους δακρύων, ἡ πηγὴ τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, ἡ ταχεῖα ἀντίληψη καὶ παραμυθία τῶν θλιβομένων, τὸν θεράπευσε καὶ τὸν ἔκανε ἄγγελο ἀγαθῶν μηνυμάτων στοὺς ἀδελφούς μοναχοὺς.

Κάποια μέρα τοῦ μίλησε ἡ Παναγία πάλι ἀπὸ τὴν εἰκόνα Της καὶ τοῦ εἶπε:

«ὦ μοναχέ! Εἰσηκούσθη ἡ δέσις σου πρὸς Με καὶ ἅς εἶσαι συγκεχωρημένος καὶ βλέπων ὡς καὶ πρότερον ἄναγγεῖλον δὲ καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἑνασκουμένους πατέρας καὶ ἀδελφούς σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μετὰ Θεὸν τῆς ἱερᾶς ταύτης μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων σκέπη καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία, προνοουμένη ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπέρμαχος

**Κυβερνήτης· και εἰς τὸ ἐξῆς οἱ μοναχοὶ ἄς καταφεύγωσι πρὸς
Ἐμέ, διὰ κάθε ἀνάγκην αὐτῶν, πάντων τῶν μετ’
εὐλαβείας καταφευγόντων εἰς Ἐμέ ὀρθοδόξων
χριστιανῶν, ὅτι Γ ο ρ γ ο ὕ π ῆ κ ο ς καλοῦμαι».**

Εὐθύς, μετὰ τὴν χαριτωμένη θεία φωνὴν αὐτῶν τῶν χαρμοσύνων λόγων, ἄνοιξαν τὰ μάτια τοῦ μοναχοῦ Νείλου. Ὅλοι τότε θαύμασαν! Πολλοὶ μοναχοὶ τοῦ ἀγιώνυμου Ὑόρου κατευθύνονταν στὴ μονὴ Δοχειαρίου, γιὰ νὰ γίνουν αὐτόπτες τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος στὶς μέρες τους.

Μὲ ἀπόφαση τῶν Γερόντων ἔκλεισαν τὸ διάδρομο, ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἱερὴ εἰκόνα τῆς Γοργοῦπηκόου, ὅπου ψάλλεται **«Παράκλησις» «ὕπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν» καὶ «ὕπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου».**

Μέχρι τὸ θαῦμα, ποὺ πραγματοποιοῦσε ἡ Παναγία στὸ μοναχὸ Νεῖλο, ἡ θαυματόβρυτη εἰκόνα ὀνομαζόταν Γοργοεπήκοος. Τὴν ἡμέρα, ποὺ μετὰ θαυμαστὸ τρόπο ἀνέβλεψε ὁ μοναχός, ἡ ἴδια ἡ Παναγία ἀναδειχθῆκε τὴν ἱερὴ εἰκόνα Τῆς καὶ τὴν ὀνόμασε Γοργοῦπήκοο.

Τὸ παιδί τῆς ὀδύνης καὶ τῶν στεναγμῶν.

Ἕνας φτωχὸς χριστιανός, καλαιτίτης τὸ ἐπάγγελμα καὶ ὀνομαζόμενος Δημήτριος, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσει τὸ ψωμί του ἔφτιασε καὶ σ’ αὐτὸ τὸ Ἅγιον Ὑόρος. Ἐκεῖ, ἄκουσε γιὰ τὰ πολλὰ θαύματα τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκόου. Δουλεύοντας τὶς φθαρμένες χύτρες, τὰ ξεγανωμένα καζάνια καὶ τὰ σκουριασμένα πιάτα, δούλευε μέσα του καὶ τὴ δική του σκέψη, ποὺ τριγύριζε στὸ δικό του πόνο: “ Ἄραγε, νὰ καινούργιωνε ἡ Παναγία καὶ τὴ δική μου σκουριασμένη καρδιὰ ἀπὸ τὸν πόνο τῆς ἀτεκνίας μου! Ἄν ἐγώ, ἀπλὸς καὶ ἀγράμματος ἄνθρωπος, γίνομαι δημιουργός καὶ φτιάχνω σπασμένα καὶ χαλασμένα πράγματα τῆς μονῆς Γοργοῦπηκόου, πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία, ἡ **«μετὰ Θεὸν Θεός»**, ἔχει καὶ τὴ βούληση καὶ τὴ δύναμη νὰ ζωογονήσει καὶ ἀναστήσει τὴ νεκρὴ μήτρα τῆς συζύγου μου καὶ νὰ ἀποκτήσουμε καὶ μεῖς παιδί. Μήπως ἀπὸ στεῖρα καὶ ἄγονη μήτρα δὲν προῆλθε καὶ ἡ Ἰδία; Μήπως δὲν ὑπῆρξε καὶ Αὐτὴ παιδί θαύματος; Ἄς κάνει καὶ σὲ μένα τὸ θαῦμα Τῆς ἡ Δοχειαρίτισσα Γοργοῦπήκοος. Τότε προσέπεσε μετὰ εὐλάβεια στὴ θαυματουργή Τῆς Εἰκόνα προσευχόμενος καὶ παρακαλώντας

νά τοῦ δωρίσει ἡ Παναγία τὸ ποθούμενο τῆς καρδιάς του παιδί.

Ἄφου ἄκουσε μὲ ὄλη του τὴν εὐλάβεια τὴν παράκληση σὴν Παναγία, τὴν ὁποία ἔψαλλε ὁ Προσμονάρης τοῦ ναοῦ Της γι' αὐτόν, πῆρε λαδάκι ἀπὸ τὴν κανδήλα, καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸ σπίτι του. Μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο, γεμάτος χαρὰ ἀνέκφραστη, ἄκουε μέσα στὸ σπίτι του τὸ γλυκὸ καὶ παραμυθητικὸ κλάμα ἀπὸ τὸ ἀγοράκι του. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Παναγία, γιὰ τὸ θεόσταλτο δῶρο Της, ἔφερε μιὰ κανδήλα καὶ τὴν κρέμασε σὴν ἀγία καὶ θαυματουργή Της εἰκόνα.

Τὸ εὐλογημένο κομποσχοίνι.

Ὁ ἡσυχαστὴς τῶν Κατουνακίων Γέροντας... ἔλεγε σὲ λαϊκοὺς προσκυνητὲς τοῦ Ἁγίου Ὑδρους:

«Ἐδῶ στὸ Ὑδρὸς ποῦ ἤρθατε, νὰ πάρειτε ὄλοι ἀπὸ ἓνα κομποσχοινάκι. Τὸ κομποσχοίνι θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ, ὅπου ἐσεῖς δὲν γνωρίζετε. Σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ τὸ **κομποσχοινάκι** *«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό»*. Ἔχεις ἓνα πειρασμὸ μὲ τὸν ἄλλο, μὲ τὸ γείτονά σου, μὲ τὸ φίλο σου, μὲ τὸν προϊστάμενό σου κ.λ.π.; **«Πάντα νὰ λές: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»**. Αὐτὸ θὰ σοῦ δώσει λύση στὸ πρόβλημά σου· λύση τοῦ ἀδιεξόδου στὸ ὁποῖο βρίσκεσαι.

Πάει τώρα ἓνας χρόνος· μοῦ ἔτυχε ἓνας πειρασμὸς δύσκολος. Πάλευα τὸν πειρασμὸ καὶ δὲν τὸν νικούσα. Βρισκόμουν σὲ μεγάλη στενοχώρια καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἐλεγα καὶ ξανάλεγα μὲ τὸ κομποσχοίνι στὸ χέρι: «τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω; Ἄμην Παναγία μου, βοήθησέ με. Θάρθῶ σὴ Γοργοῦπήκοο νὰ σοῦ κάνω μιὰ **«Παράκλησιν»**. Παναγία μου βοήθησέ με». Δὲν ἄργησε νὰ ἔρθῃ ἀπάντησι ἀπὸ τὴν Παναγία. Εἰσήκουσε τῆς δέησης καὶ ἰκεσίας ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Τὴν Τρίτη μέρα ἔφυγε ὁ πειρασμός.

Μιὰ χαρὰ λύθηκε ὁ πειρασμός.

Τόσο γρήγορα ἔρχεται ἡ βοήθεια τῆς Παναγίας, τόσο γρήγορα.

Κομποσχοινάκι λοιπόν: **«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με»**. «Ἄν ταυτισθεῖς μὲ τὸ κομποσχοινάκι», συνέχισε ὁ Γέροντας ... νὰ λέει, «νὰ ξέρεις ὅτι θὰ βρεῖς ἓνα φωτισμό, θάρθῃς σὲ ἓνα ἀνώτερο ἐπίπεδο, τὸ ὁποῖον τώρα δὲν τὸ γνωρίζεις. Τὸ κομποσχοινάκι

τό 'χουν ὅλοι οἱ μοναχοί, καὶ οἱ ἐρημίτες, καὶ οἱ ἀσκητὲς καὶ οἱ σκηπιῶτες, καὶ στὰ μοναστήρια οἱ καλόγεροι ὅλοι, λοιπόν, μὲ τὸ κομποσχοινάκι στὸ χέρι...».

Ἡ ἀπροσμάχητη κατὰ τῶν δαιμόνων Στρατηγός.

Κατὰ τὸ 1980 ἐργάζονταν στὴ μονὴ Δοχειαρίου δύο ἀδελφία ἀπὸ τὴ Βουλγαρία, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν χρήματα καὶ ἀντιμετωπίσουν τὴν καταραμένη φτώχεια τους. Δὲν τοὺς ἔφτανε ὅμως ἡ φτώχεια τους καὶ ἡ ξενιτιά τους! Τὸ ἓνα ἀπὸ τ'ἀδελφία ὑπόφερε ἀπὸ δαιμονικὴ ἐνέργεια κατὰ διαστήματα. Ὅταν τὸν κυρίευε τὸ δαιμόνιο, ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὴν Μονή, καὶ τὸ δαιμόνιο τὸν περιῆγε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, χωρὶς ὁ δαιμονισμένος νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ παραμικρὸ ἀπ' ὅσα τοῦ συνέβαιναν.

Τὸ ἴδιο συνέβη στὸν ἄτυχο ἐργάτη καὶ πρὶν τὴν ἑορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων, ἐπέτειο τῆς πανήγυρης τῆς ἱερῆς μονῆς Δοχειαρίου. Τότε ὁ ἀδελφός του, μὲ πόνο ψυχῆς, βγῆκε σὲ ἀναζήτησή του συμπορευόμενος μὲ τὸν τότε οἰκονόμο - ὑπεύθυνο τῶν ἐργατῶν Σαμουὴλ μοναχό, γιατί εἶχαν περάσει τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἐξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ δώσει σημεῖα ζωῆς. Παρὰ τὶς προσπάθειές τους ὁ ἀναζητούμενος δὲν βρέθηκε.

Εἶχε φτάσει ἤδη ἡ παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀρχαγγέλων, ὅταν ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴ δύση, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν κάτι γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ δαιμονιοζομένου. Παρακάλεσαν τότε τὸν Προσμονάριο τῆς Παναγίας Γοργοῦπηκκοῦ Ἱερομόναχο Γαβριήλ, νὰ ψάλλει παράκληση στὴ Γοργοῦπήκκο **«ὕπὲρ ἀνευρέσεως καὶ διασώσεως τοῦ πάσχοντος».**

Ὁ δαιμονισμένος ἐργάτης, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴ Μονὴ παρασυρόμενος καὶ σπρωχνόμενος ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα καὶ ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἄρχισε νὰ βαδίζει λίγο-λίγο μέσα σὲ πυκνότατο δάσος, ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ πιά νὰ βρεῖ τρόπο νὰ βγεῖ.

Κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ὅταν ἄρχισε νὰ ψάλλεται στὴ Μονὴ ἡ Παράκληση γιὰ τὴν ἀνεύρεση καὶ διάσωσή του ἀπὸ τὴν Παναγία, βλέπει κάπου κοντά του μιὰ Γυναίκα ἔνδοξη ντυμένη μὲ ἀνέσπερο φῶς, σὰν ἄλλος δεύτερος τῆς δόξας ἡλίου, ἡ ὁποία τοῦ ἔγινε ὁδηγὸς καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὸν κατακυρίεψε ἡ δύναμη καὶ ἐπήρεια τοῦ ἐχθροῦ μὲ πιὸ μεγάλη

μανία και αγριότητα παρά την πρώτη φορά, ὥστε τὸν ἀνάγκασε νὰ κατεβαίνει τρέχοντας σὲ κατηφορίες, ἀφοῦ παρουσίαζε στὴ φαντασία του, πῶς ὅλα εἶναι ἰσόπεδα. Πηδώντας ἀπὸ γκρεμὸ σὲ γκρεμὸ, ἔφτασε τελικὰ στὴ θάλασσα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρᾷ μέσα στὸ νερό. Ὁ σκοπὸς τοῦ δαίμονα ἦταν νὰ φονεύσει τὸν ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ τὸν ἀνάγκασε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ δύσβατους τόπους ἢ νὰ τὸν πνίξει στὴ θάλασσα.

Σ' αὐτὴ τὴ δυσκολία καὶ τὴν ἀνάγκη τὸν πρόφθασε ἡ ἔτοιμη βοηθὸς τῶν κινδυνευόντων, Παναγία Γοργοῦπήκοος, ἡ ὁποία τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ βέβαιο πνιγμὸ, καὶ ἀφοῦ τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε στὸ δρόμο, πού εἶναι κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο τῆς Μονῆς, τοῦ εἶπε:

«Τώρα ξέρεις τὸ δρόμο γιὰ τὴ Μονή».

«Ναί! Αὐτὸ εἶναι τὸ Μοναστήρι», εἶπε ὁ μόλις ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Τότε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγινε ἄφαντος.

Ὅταν ὁ ἐργάτης ἀνέβηκε τὸ δρόμο καὶ ἔφτασε στὴ Μονή, τὴν ὥρα πού ἔψαλλαν τὴ Λιτὴ τῆς ἀγρυπνίας, τότε διηγήθηκε σὲ ὄλους ὅσα τοῦ συνέβησαν καὶ πῶς λυτρώθηκε ἀπὸ τὴν Παναγία Γοργοῦπήκοο. Ὅσον ὥρα διηγόταν τὰ παθήματά του ἀπὸ τὸ δαίμονα, τὰ ρούχα του ἔσταζαν ἀκόμη θαλασσινὸ νερό. Ἀφοῦ ἄλλαξε ρούχα, γιόρτασε καὶ αὐτὸς τὴν ἑορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων (8 Νοεμβρίου) μὲ τοὺς ἄλλους ἑορταστῆς.

Ἀπολυτίκιον Παναγίας Γοργοῦπηκῆς

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης

«Ὡς θεόβρυτον κρήνην τῶν αὐτῶν χαρίτων Σου, τὴν θαυματουργόν Σου Εἰκόνα, Θεοτόκε πλουτήσαντες ἐκ ταύτης τῶν θαυμάτων τὰς ροάς, ἀντιλοῦμεν δαυιλῶς ὡς ἐξ Ἑδέμ· Σὺ γὰρ Γοργοῦπήκοος βοηθός, πέλεις τῶν ἐκβοώντων Σοι· δόξα τοῖς Σοῖς χαρίσμασιν Ἀγνή, δόξα τῇ παρθενίᾳ Σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς Σου ἀνεκφράστῳ προνοίᾳ Ἀχραντε».

Βλ. “Θαυματοργῆς εἰκόνες τῆς Παναγίας Στὸ Ἅγιον Ὄρος” Ἀρχιμ/του Θεοφυλάκτου Μαρινάκη

Συγκλονιστική μαρτυρία

Τὴ διήγηση αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος, πὺ συνέβη στὸν μακαριστὸ π. Θησέα, μᾶς διέσωσε ὁ Μάρκος Γεωργοῦς, πνευματικὸ παιδί του, ὅπως ὁ γέροντας τοῦ τὴν εἶχε ἐμπιστευθεῖ.

Στὸ χωριὸ Μάρμαρο τῆς Κέρκυρας, πὺ διακονοῦσα σὰν ἑφημέριος, μιὰ Κυριακὴ μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς Θείας Λειτουργίας, πῆγα στὴν Ἁγία Πρόθεση γιὰ νὰ καταλύσω. Ὅταν ἄρχισα νὰ καταλύω, ἔρχεται ταραγμένος ἓνας νέος καὶ μοῦ λέγει:

- *Παπά μου, ὁ πατέρας μου πεθαίνει καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ἔρθετε νὰ τὸν κοινωνήσετε.*

Ὅταν εἶδα τὸν νέο καὶ κατάλαβα ποιὸς ἦταν ὁ ἐτοιμοθάνατος πατέρας του, ταραχθῆκα πολὺ καὶ μὲ ἔλυνε κρῦος ἰδρώτας, διότι δὲν ὑπῆρχε στὸ χωριὸ χειρότερος ἄνθρωπος, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸν ρώτησα λοιπόν:

- *Παιδί μου, τὸ ζήτησε ὁ ἴδιος;*
- *Ναί, παπά μου.*

Διέκοψα τὴν κατάλυση, πῆρα στὸ χέρι τὸ Ἅγιο Ποτήριο καὶ κατευθύνθηκα στὴν οἰκία τοῦ ἀρρώστου, ἡ ὁποία εὑρίσκετο πολὺ πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, σχεδὸν δίπλα. Μπῆκα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὸν βρῆκα νὰ ἀναπνέει μετὰ δυσκολίας στὸ κρεβάτι. Τοῦ λέγω:

- *Μπάρμπα Κώστα, ζήτησες νὰ κοινωνήσεις;*
- *Ναί, παπά μου.*
- *Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ ἐξομολογηθεῖς.*
- *Νὰ ἐξομολογηθῶ, παπά μου.*

Ἄφησα τὸ Ἅγιο ποτήριο δίπλα στὸ κομοδίνο καὶ τοῦ εἶπα:
- *Σὲ ἀκούω.*

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ λέει πολλὰ καὶ διάφορα καὶ κάποια στιγμή σταμάτησε. Τοῦ λέγω:

- *Τελείωσες, μπάρμπα Κώστα;*
- *Τελείωσα, παπά μου.*

Τοῦ διάβασα τὴν συγχωρητικὴ εὐχὴ καὶ πῆρα στὸ χέρι μου τὸ Ἅγιο Ποτήριο νὰ τὸν κοινωνήσω. Ὅμως κόντεψα νὰ πάθω

έγκεφαλικό, διότι στο Άγιο Ποτήριο δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος Θείας Κοινωνίας. Τρελάθηκα, δὲν ἤξερα τὶ νὰ ὑποθέσω. Ἐγὼ καὶ ὁ ἄρρωστος ἤμασταν μέσα στὸ δωμάτιο, ποιὸς μου ἄδειασε λοιπὸν τὴ Θεία Κοινωνία; Ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἐτοιμοθάνατος, ἔπρεπε νὰ τὸν κοινωνήσω καὶ πρὸς τοῦτο τοῦ εἶπα:

- *Περίμενε δύο λεπτά, μπάριμπα Κώστα, καὶ ἔρχομαι ἀμέσως.*

Εἶχα σκοπὸ νὰ πάω στὴν Ἐκκλησία νὰ φέρω ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία ποὺ ὑπάρχει γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ξεκίνησα νὰ φύγω, ἀλλὰ μόλις ἔφτασα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μοῦ ἤρθε ξαφνικὰ μιὰ σκέψη καὶ γύρισα πίσω καὶ εἶπα στὸν ἐτοιμοθάνατο:

- *Μπάριμπα Κώστα, εἶσαι σίγουρος ὅτι μοῦ εἶπες ὅλα ὅσα σὲ βαραίνουν; Πρόσεξε τὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσεις, διότι αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν μιᾶς σὲ μένα τὸν Ἱερέα. Ἀνάμεσά μας, χωρὶς νὰ τὸν βλέπουμε, εὐρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἀκούει πὴν κάθε σου λέξη καὶ σὺ ἀπέχεις ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ θάνατο. Πρόσεξε, λοιπὸν, τὶ θὰ ἀπαντήσεις!*

Τότε ὁ ἄρρωστος ξέσπασε σὲ κλάματα καὶ μοῦ εἶπε:

- *Παπά μου, ὅ,τι σοῦ εἶπα μέχρι τώρα ἦταν παραμύθια. Τίποτε δὲν σοῦ εἶπα ἀπὸ ὅσα βαραίνουν τὴν ψυχὴ μου.*

Ἀμέσως μὲ κλάματα καὶ λυγμοὺς ἔκανε μιὰ ἐξομολόγηση ὀλόκληρης τῆς ζωῆς του. Κάποια στιγμή σταμάτησε. Τοῦ λέω:

- *Τελείωσες Μπάριμπα Κώστα; Ἐχεις τίποτα ἄλλο νὰ πεῖς;*

- *Τελείωσα παπά μου.*

Τότε ἐγὼ ἔχοντας τὴν πρώτη ἐντύπωση τοῦ ἀδειανοῦ Ἁγίου Ποτηρίου τοῦ λέγω:

- *Περίμενε δύο λεπτά καὶ ἔρχομαι ἀμέσως.*

Ὅμως, ὅταν πῆρα στὸ χέρι μου τὸ Ἅγιο Ποτήριο, βλέπω τὴ Θεία Κοινωνία νὰ εἶναι μέσα στὸ Ἅγιο Ποτήριο, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν ὅταν ξεκίνησα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀμέσως κοινωνήσα τὸν ἄρρωστο ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ λίγο πέθανε.

Καὶ συμπληρώνει ὁ μακαριστὸς πατὴρ Θησέας ἀπευθυνόμενος σὲ μένα (Μ. Γεωργιά):

- **Εἶδες, παιδί μου, τὶ τρόπο μεταχειρίστηκε ὁ Θεὸς προκειμένου νὰ σώσει αὐτὴ τὴν ψυχὴ, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του;**

Τὸ κατάντημα τῆς σημερινῆς γυναίκα

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐτίμησε πολὺ τὴ γυναίκα, τὴν ἐξίσωσε μὲ τὸν ἄνδρα («οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ» Γαλ. γ, 28) καὶ τὴν ἀξίωσε νὰ ἀσκῇ ρόλους τιμητικούς καὶ εὐεργετικούς στὴν κοινωνία. Ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια ἡ θέσις τῆς ἦταν ὑψηλὴ καὶ ἐνέπνεε σεβασμὸ σ' ὅλους. Ἔτσι ἐγνώρισε καὶ ἐτίμησε τὴ γυναίκα καὶ ἡ νεώτερη Ἑλλάδα. Ἀκόμη καὶ ἡ πρόσφατη γενεά μας.

Ὅμως τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ διάφορα αἴτια, ὑπάρχει ἓνας ξεπεσμὸς καὶ ἐξευτελισμὸς τῆς γυναικείας φύσεως. Λεπτομερῆς καὶ ρεαλιστικὴ περιγραφὴ τῆς ἐμφανίσεώς τῆς δὲν μπορεῖ ἐδῶ νὰ γίνῃ, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς Ἁγίους ποὺ παρουσιάζουμε. Ἄλλως τε εἶναι πράγματα γνωστὰ στοὺς πολλοὺς.

Ὅμως πρέπει νὰ λεχθοῦν ἀλήθειες, μήπως αὐτὲς εὐαίσθητοποιήσουν τὸ γυναικεῖο κόσμον καὶ ξυπνήσουν τὶς συνειδήσεις τῶν ἀρμοδίων.

Ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι δὲν θέλουν τὴν ἄκοσμον, ἀναίσχυντη καὶ φθοροποιὸ ἐμφάνισιν καὶ ἔνδυσιν τῶν γυναικῶν. Γυναῖκες μὲ ψιμύθια καὶ «μπογιές» διάφορες, μὲ ἀπογύμνωσιν τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ σώματός των, μὲ χτένισμα τρελλὸ καὶ ἀλλόκοτον, μὲ κινήσεις ἄκοσμες, προκλητικὰ καὶ ἀγενεῖς, μὲ μάτια ποὺ προδίδουν ἐσωτερικὴ διαφθορὰ καὶ σωματικὴ λαγνεῖα, μὲ λόγια φτωχά, ἀπρεπῆ καὶ κυδαῖα, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα ἢ στὸ χέρι κ.λ.π. κ.λ.π. κυκλοφοροῦν παντοῦ, στὰ σαλόνια, στοὺς δρόμους, στὰ λεωφορεῖα, στὶς παραλίες κ.λ.π., χωρὶς «τίσιπα», χωρὶς ντροπὴ, χωρὶς νὰ αισθάνωνται ὅτι εἶναι ἠθικὰ μολυσμέναι οἱ ἴδιαι καὶ ὅτι σκορποῦν γύρω τους τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴ διαφθορὰ... Ἀκόμη καὶ σὲ ἱεροὺς χώρους, ὅταν γίνωνται τὰ Μυστήρια τοῦ Γάμου, τῆς Βαπτίσεως, ἀκόμη καὶ τῆς Θεῆς Λειτουργίας, δὲν ξεχνοῦν τὶς ἁμαρτωλὰς συνήθειάς τους.

Ἐλλειψε ἡ σεμνότης, ἡ κοσμιότης, ἡ ἀξιοπρέπεια. Φέραμε τὴ διαφθορὰ, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἀναίσχυντία, καὶ μάλιστα μὲ τὴν καύχησιν ὅτι αὐτὰ εἶναι πρόοδος καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ προλήψεις καὶ ἀναχρονισμοὺς. Γιὰ νὰ φανῇ ἔτσι ὅτι ἡ διαστροφὴ εἶναι πλήρης, καὶ σπὴ σκέψιν, καὶ σπὶς ἔννοιαι. Καὶ τότε ἐφαρμόζεται ἐκεῖνο ποὺ

λέει ο Πλάτων, ότι «ή μὲν αἰδῶς ἡλιθιότης, ἡ δὲ ἀναίδεια ἀνδρεία ἀποκαλεῖται».

Πορνοπεριοδικὰ μὲ τὴ χειρότερη μορφή τους κυκλοφοροῦν ἀπὸ τὰ περίπτερα τελείως ἐλεύθερα, ἀσύδοτα διαφθείροντας νέους καὶ μεγαλύτερους. Ἡ γύμνια τῆς γυναίκα, σωματικὴ καὶ ψυχικὴ, πωλεῖται ἀσύδοτα στὸ ἐμπόριο.

Πορνοταινίες προσφέρονται δωρεὰν ἀπὸ ἐφημερίδες μικρῆς συνήθως κυκλοφορίας καὶ ἀξίας. Ἔτσι ἀκόμη καὶ μαθητὰ καὶ μαθήτριες εὐκόλα καὶ φθινὰ (ἀγοράζοντας 1 εὐρὼ τὴν ἐφημερίδα) ἐφοδιάζονται μὲ αὐτὲς τὶς ταινίες, πηγαίνουν στὸ σπίτι τους... καὶ διασκεδάζουν!... Μήπως γι' αὐτὸ πολὺς «μαθητόκοσμος» δὲν παρουσιάζει ἀπόδοσι στὰ μαθήματα, ἐπειδὴ «περὶ ἄλλα τυρβάζει» (Λουκ. 1, 41);

Καὶ ἔπειτα αὐτὲς οἱ κοπέλλες ποὺ «πρωταγωνιστοῦν» στὶς πορνοταινίες δὲν βιάζονται καὶ ἐκβιάζονται καὶ γίνονται θύματα ἐκμεταλλεύσεως ἀσυνειδήτων δουλεμπόρων;

Δὲν γνωρίζω ἂν γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνθήκες ἀθλιότητες ὑπάρχουν νόμοι ποὺ τὶς ἀπαγορεύουν καὶ τὶς τιμωροῦν. Τὸ θέμα εἶναι ὅτι τὸ ἠθικὸ αἰσθητήριο τῆς σημερινῆς κοινωνίας εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτο καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀντίδρασι καὶ διαμαρτυρία... Καὶ ἐφαρμόζεται ἔτσι ἡ παροιμία: «Πῶς πᾶνε οἱ τυφλοὶ στὸν Ἄδν; Ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο»!

Ἄλλὰ καὶ ὁ καθημερινὸς τύπος «δὲν πάει πίσω». Ἡ σύγχρονη δημοσιογραφία, δυστυχῶς, δὲν διαπνέεται ἀπὸ αἶσθημα εὐθύνης, ἀλλὰ ἀπὸ σκοπιμότητες. Κίνητρο γιὰ τὰ πάντα εἶναι τὸ κρῆμα. Ὅταν μιλάει τὸ κρῆμα, σιωποῦν οἱ συνειδήσεις. Τὸ χαμόγελο τοῦ κρήματος γοπεύει τὴν παρανομία. Μαζὶ μὲ ἄλλα ἐκφυλιστικὰ φαινόμενα στὸν καθημερινὸ τύπο προβάλλει ἔντονα ἡ πορνογραφία καὶ ἡ πορνοδιαφήμιση. Δυστυχῶς, ὅταν ἀπουσιάζουν ἄνθρωποι μὲ ἦθος, τότε δὲν ὑπάρχει δημοσιογραφία. Τότε καταντᾷ δημόσιος κίνδυνος, γίνεται δημόσιος ρύπος.

Ὅταν οἱ ἐφημερίδες χάριν πλουτισμοῦ δημοσιεύουν «ρόζ» ἀγγελίες, σὲ τί διαφέρουν ἀπὸ τοὺς «μαστρωπούς»; Οἱ δημοσιογράφοι πορνογράφοι ποὺ πλήττουν τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν καθαρότητα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐφήβων σὲ τί διαφέρουν ἀπὸ τοὺς παιδεραστῆς; Ὅταν μαζὶ μὲ τὴν ἐφημερίδα κυκλοφοροῦν περιοδικὰ καὶ κασσέτες χυδαίου καὶ προκλητικοῦ περιεχομένου, δὲν γίνονται ἔμποροι τῆς σαρκὸς καὶ ὑλιστὰι τῆς χειρίστης

μορφῆς; Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀρνητικοὶ παράγοντες τῆς κοινωνίας, ποὺ ὑποβιβάζουν τὴν ἀξία τοῦ προσώπου, ἐξευτελίζουν τὴν γυναικεία προσωπικότητα, διδάσκουν στὴ νεολαία τὴ διαστροφή καὶ εἰσάγουν στὶς οἰκογένειες πάθη καὶ συμπεριφορές, ποὺ δὲν συναντοῦμε οὔτε στὰ ζῶα.

Κι' ἄς ἔλθουμε στὶς τηλεράσεις... Ἐκεῖ γίνεται τὸ μεγάλο κακό!... Γιὰ νὰ ἐπιτύχη μιὰ διαφήμιση, πρέπει νὰ διαπομπεύεται, νὰ ὑποτιμᾶται, νὰ ἐξευτελίζεται ἡ γυναίκα. Τὴν προβάλλουν καὶ τὴν προσβάλλουν ὡς διαφημιστικὸ προϊόν γιὰ τὴν προσέλκυση πελατείας, ἀπὸ τὰ ἀπορρυπαντικὰ ὡς τὰ αὐτοκίνητα πολυτελείας. Στὴν πραγματικότητα προβάλλουν πρὸς τὰ ἔξω τὸ ἐσωτερικὸ τους περιεχόμενο. Τὰ λάγνα μάτια τους βλέπουν μόνο αἰσθησιακὰ προϊόντα.

Στὰ νυχτερινὰ κέντρα ποὺ συχνάζουν, στὶς φωτισμένες πίστες ἢ στὶς «γέφυρες ὁμορφιάς» δὲν γνώρισαν πραγματικὲς γυναῖκες. Συνάντησαν μόνον μερικὲς τιλοφορεμένες κουφόπτες μὲ τὸ τοιγάρο καὶ τὸ ποτὸ στὸ στόμα, τὸ κενὸ στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀγωνία στὴν καρδιά. Συνήθως ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. προβάλλονται ψεύτικα καὶ ἀρρωστημένα ὑποκατάστατα τῆς γυναικείας φύσεως.

Συζυγικὲς ἀπιστίες, πανσεξουαλισμός (εἶχε ἀκουσθῆ μιὰ φορὰ ὅτι 97-98% ὁ γάμος εἶναι σέξ!), διαζύγια, γυναικεία ἀπογύμνωσι, ἐκχυδαϊσμός, διαστροφὲς ποικίλες, καλλιστεία ὁμοφυλοφίλων, ἀνταλλαγὲς συζύγων, ἐρωτικὰ τρίγωνα, πορνὸ ταινίες μὲ τὴν ἐπιγραφή «ἀκατάλληλη γιὰ ἀνηλίκους» (γιὰ νὰ προσελκύη περισσότερο), εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ θέματα τῶν Μ.Μ.Ε., ποὺ ἔπρεπε νὰ ἦσαν μέσα εὐγενοῦς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἔγινε πολὺς θόρυβος καὶ γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες ἦταν τὸ κύριο θέμα ὅλων τῶν καναλιῶν, τὸ γεγονός τοῦ βιασμοῦ μιᾶς μαθήτριας Λυκείου στὴν Εὐβοία. Γίνονταν πολλὲς συζητήσεις ἐπάνω στὸ ποιὰ ἦσαν τὰ αἶτια τῆς διαφθορᾶς τῶν μαθητῶν... Κύριοι, ἀρμόδιοι τῆς τηλεράσεως, ὑποκριταὶ καὶ «εὐγενεῖς παρουσιασταί», σεῖς κυρίως εἴσθε ὑπεύθυνοι τῆς διαφθορᾶς μικρῶν καὶ μεγάλων!... Ὅταν σ' ἓνα εἰκοσιεπτάρωρο παρελαύνουν ἀπὸ τὰ κανάλια σας, ὄχι δεκάδες, ἀλλὰ ἑκατοντάδες ἐρωτικῶν καὶ σεξικῶν εἰκόνων, διερωτᾶσθε «πὼς χάλασαν» τὰ παιδιά; Ντροπὴ σας!... Εἶναι ὁμως ἀπορίας ἀξίον: Τόσοι γυναικεῖοι Σύλλογοι, σοβαροὶ κατ' ἀρχὴν, γιὰτὶ δὲν διαμαρτύρονται «πρὸς πᾶσαν

κατεύθυνσιν» για ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξοργιστικά; Πῶς ἀνέχονται ἔτσι νὰ προσβάλλεται ὁ γυναικεῖος κόσμος;

* * *

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀληθινὲς γυναῖκες, μὲ τὰ ἱερὰ αἰσθήματα καὶ τὸ πνεῦμα θυσίας. Ἀλλὰ γι' αὐτὲς οὐδεὶς λόγος. **Εἶναι ἡ Μάνα!** Αὐτὴ μὲ τὸ γάλα τῆς τρέφει τοὺς πρώτους μῆνες τὸν ἀδύναμο καρπὸ τῶν σπλάχνων τῆς, μὲ τὸ αἷμα καὶ τὴν προσφορά τῆς τὸ μεγαλώνει, μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς συμβουλὲς τῆς κατευθύνει τὴν πορεία του, μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὶς προσευχὲς τῆς ἀνασταίνει τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴ λικνίζει τὸ μέλλον τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶναι ἡ σύζυγος, πού γίνεται ἰέρεια τοῦ σπιτιοῦ στὸ βωμὸ τοῦ καθήκοντος, πού μὲ τὴ διαίσθησί τῆς προλαμβάνει κακὰ καὶ ἐπουλῶνει πληγές, πού κρύβει τὴν κούρασί τῆς, γιὰ νὰ γίνῃ ἄγγελος φωτεινὸς στὸν κουρασμένο σύζυγό τῆς.

Εἶναι ἡ κόρη, πού στὴν ἀρρώστια ἢ στὰ γεράματα τῶν γονέων τῆς θὰ σταθῆ πλάι στὸ κρεβάτι τους, γιὰ νὰ τοὺς περιποιῆται, γιὰ νὰ τοὺς γλυκάνῃ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς τους, γιὰ νὰ τοὺς χαρίσῃ τὰ μύρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τους.

Εἶναι ἡ ἀδελφή, ἡ ὁποία μὲ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὴν ἀϋπνία κάθεται στὴν μηχανὴ ἢ στὸ γραφεῖο ἢ στὸ ἐργαστήριο καὶ ἐργάζεται ὑπερωριακά, γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὰ μικρότερα ὄρφανὰ ἀδελφάκια τῆς, τὰ ὁποῖα στὸ πρόσωπό τῆς βρίσκουν τὴ στοργὴ τῶν γονέων πού ἔχασαν. Εἶναι τόσο δυνατὴ ἡ ἀγάπη τῆς, ὥστε μπορεῖ νὰ μείνῃ αὐτὴ ἀτακτοποίητη, προκειμένου νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ ἀδέλφια τῆς.

Εἶναι ἡ καλὴ Γιαγιά, πούναι δύο φορὲς μητέρα. **Τ' ἄνθη τῆς ἀγάπης τῆς δὲν εἶναι μαραμένα, ἐπειδὴ πέρασαν τὰ χρόνια.** Ἀπεναντίας μοσχοβολοῦν ἀρχοντιὰ καὶ σύνεσι καὶ φυσικὴ ἀπέραντη καλωσύνη, γιὰτὶ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἀκόμη ἡ γυναῖκα νοσηλεύτρια, πού στέκεται διπλὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου καὶ συμπαραστέκεται μὲ εὐαισθησία, γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τοὺς ὀδυνηροὺς πόνους. Ἡ νοσηλεύτρια πού στὸ πρόσωπο κάθε ἀσθενοῦς βλέπει τὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Ἔτσι ἐγνώρισε τὴ γυναῖκα ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Καὶ εὐτυχῶς ὑπάρχει μιὰ σημαντικὴ μερίδα, πού συνεχίζει αὐτὴ τὴν παράδοσι. Οἱ ἄλλες ὁμως; Ὅσες παρασύρθηκαν ἀπὸ τὸν ἄκρατο μοντερνισμό, τὸν

πανσεξουαλισμό, τὸν ἀρρωστημένο φεμινισμό;

Θὰ ἀπευθύνουμε καὶ πρὸς αὐτὲς λίγες σκέψεις:

α) Ὁ πρῶτος ποὺ ἐδίδαξε τὸν ἀγνὸ καὶ ὠφέλιμο φεμινισμό εἶναι ὁ Χριστιανισμός. Μέχρι τότε ἡ θέσι τῆς γυναίκας ἦταν ἀθλία. Ἀκόμη καὶ μεγάλοι φιλόσοφοι, ὅπως ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὀμιλοῦσαν μὲ πολλὴ περιφρόνησι γιὰ τὴ γυναίκα. Ὁ Χριστιανισμὸς τὴν ἀνέβασε στὸ θρόνο τῆς, μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ σὲ πνευματικὴ βάσι. Στὸ χορὸ τῶν Ἁγίων δὲν γίνεται καμμία διάκρισι. Τὸ μόνο ἰδιαίτερο εἶναι ὅτι τὴν πρώτη θέσι κατέχει μιὰ γυναίκα, ἡ Παναγία!

β) Ὁ σύγχρονος φεμινισμὸς ξεκίνησε καλὰ μὲ ὑγιεῖς καὶ εὐγενεῖς ἐπιδιώξεις. Δυστυχῶς ὅμως τὴν κίνησι αὐτὴ περιεκύκλωσαν καὶ ἄνδρες, κακοὶ σύμβουλοι, ποὺ ἔπλασαν ἓνα «φεμινισμό» πάλι στὰ μέτρα τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ. Ἔτσι ἐνῶ ξεκίνησε καλὰ, πῆρε λανθασμένα κατεύθυνσι καὶ ἀντὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ γυναίκα, τὴ σκλάβωσε περισσότερο, πρᾶγμα ποὺ εἶχε φοβερὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἴδια καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια.

γ) Τὰ σπουδαιότερα σφάλματα αὐτῆς τῆς κινήσεως ἦσαν:

1) Ἐπεδίωξε ἰσότητα ἐξωτερική, σωματική, πρᾶγμα ποὺ ἐξουθενώνει τὴ γυναίκα. Ὁ Χριστιανισμὸς στηρίζει τὴν ἰσότητα στὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

2) Ἀγνόησε ἢ περιφρόνησε τὸν γνήσιο φεμινισμό, ποὺ ἐδίδαξε ὁ Χριστιανισμός.

3) Ἀντὶ νὰ ἄρῃ τὶς ἀδικίες ποὺ ὑπῆρχαν εἰς βᾶρος τῆς γυναίκας, θέλησε νὰ τὴν ἀνδροποιήσῃ. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφὴ τῆς. Γιατί, ὅταν ἡ γυναίκα μιμῆται σ' ὅλα τὸν ἄνδρα, ἀποκτᾷ ὅλα τὰ ἐλαπτώματά του, χωρὶς νὰ πάρῃ καμμία ἀρετὴ του.

4) Πολέμησε τοὺς οἰκογενειακοὺς θεσμοὺς καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν γάμο, ποὺ τὸν ἀπεκάλεσε «κατὰ συνθήκη ψέμμα», γιὰ νὰ χαρῆ δῆθεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

5) Πολέμησε τοὺς ἠθικοὺς θεσμοὺς. Ἐδίδαξε τὸν ἐλεύθερο ἔρωτα καὶ τὸ ἐλεύθερο διαζύγιο. Μερικὰ ἀπὸ τὰ συνθήματά του ἦσαν: «Κάτω ἡ ἠθική, ἔξω ἡ ντροπή, μακριὰ ἡ σεμνότης. Κοπέλλες καὶ ἔγγαμες βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι, ζῆστε ἐλεύθερα, κάνετε ὅ,τι θέλετε...».

Αὐτὰ ἐφάρμοσαν καὶ «ἔφαγαν τὸ κεφάλι τους»! Τέτοιες κοπέλλες, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ φεμινισταί, τὶς θέλουν γιὰ παιχνίδι, ἀλλ' ὄχι

για σύζυγο... Ἔτσι μένουν στὸ περιθώριο καὶ θρηνοῦν σὰν οἰκτρὰ ἀπομεινάρια ναυαγισμένης ζωῆς...

δ) «Οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν...» (Ἐφεσ. ε, 25).
Αὐτὸ ποὺ λείπει ἀπὸ τὴς γυναῖκες σήμερα εἶναι ἡ ἀγάπη ὡς στοργή, ὡς συνομιλία μαζί της, ὡς ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ζητήματά της, ὡς ἐκτίμησι τῆς προσφορᾶς της, ὡς βοήθεια στὸν ἀγῶνα της.

Ἦ Ω Σύζυγε, μετὰ τὸν Θεόν, περισσότερο ἀπ' ὅλα τᾶλλα πρέπει ν' ἀγαπᾷς τὴ γυναῖκα σου, ποὺ εἶναι ὁ ἑαυτός σου.

Αὐτὸ λέει ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ.

Βλ. “Κηρύγματα Ἀληθείας καὶ Ζωῆς” Πρωτοπρεσβ. Παρασκευᾶ Ζωγράφου.
Τόμος Θ' σελ. 212

18χρονος ξύπνησε από κώμα μετά από 11 μήνες!

Ο 18χρονος Στέλιος Καμενάκης, έχοντας μείνει 11 ολόκληρους μήνες στα Δημόσια Νοσοκομεία και το Εϊδικό Κέντρο Αποκατάστασης και Αποθεραπείας της Λάρισας, επέστρεψε γερός και δυνατός στο σπίτι του, στον Κουτσουρά Λασιθίου.

Η οικογένειά του, θεωρώντας ότι ο σοβαρός τραυματισμός του, σε τροχαίο ατύχημα με μοτοσυκλέτα στον Αθρινόλακκο, το απόγευμα του Σαββάτου, 22^α Ιουλίου του 2017, ήταν ένα κακό όνειρο που πέρασε, αισθάνεται την ανάγκη να απευθύνει ένα μεγάλο “ευχαριστώ” από καρδιάς, σε όλους εκείνους που βοήθησαν με τον όποιοδήποτε τρόπο, στο να αποκατασταθεί η υγεία του αγαπημένου τους Στέλιου.

«Θέλω να ευχαριστήσω από καρδιάς τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό του Νοσοκομείου Ήρα Πετρας και του Βενιζέλειου Ήρακλειού», ανέφερε, ενώ ευχαρίστησε όλους όσους τον βοήθησαν να σταθεί και πάλι στα πόδια του.

«Έκείνη την μέρα ξφυγα μαζί με τον Στέλιο και έμεινα δίπλα του όλους εκείνους τους δύσκολους μήνες που έδινε την μάχη να ξανασταθεί όρθιος. Έφυγα μαζί του και γύρισα μαζί του 11 μήνες μετά και ο Στέλιος είναι όρθιος. Συνεχίζει εδώ στο σπίτι μας την αποθεραπεία και κάνει ξανά όνειρα! Τα όνειρα που έκανε πριν τραυματιστεί στον Αθρινόλακκο...

Στο διάστημα αυτό συγγενείς, φίλοι, γνωστοί και άγνωστοι, μās έδιναν κουράγιο και δύναμη και έκαναν την προσευχή τους, για το παιδί μας. Τους ευχαριστώ όλους πραγματικά», μās λέει συγκινημένη η μητέρα του Στέλιου κ. Μαίρη Δανδουλάκη-Καμενάκη (ασφαλιστική σύμβουλος).

Η μητέρα του Στέλιου και ο πατέρας του κ. Μανώλης Καμενάκης, είχαν πίστη στον Θεό και δεν τα παράτησαν ποτέ. Από την πρώτη στιγμή πίστεψαν, ότι ο δυνατός οργανισμός του 17χρονου γιού τους, θα ανταποκριθεί, αν και οι γιατροί τους έλεγαν ότι θα μείνει «φυτό»...

«Η δύναμη δεν προκύπτει από τις νίκες. Οι μάχες που δίνεις είναι που μεγαλώνουν τη δύναμή σου. Όταν αντιμετώπιζεις δυσκολίες και αποφασίζεις να μην παραδοθείς, αυτό είναι δύναμη.

Το πίστευα ότι μπορούσε να γίνει καλά και τα καταφέραμε.

Ὁ Στέλιος πέτυχε ἕνα θαῦμα, δίνοντας τὴν μεγαλύτερη μάχη τῆς ζωῆς του.

Ὅταν 11 μῆνες μετὰ γυρίσαμε στὸ «Βενιζέλειο» καὶ τὸν εἶδαν ὄρθιο, οἱ ἐντατικολόγοι καὶ οἱ νευροχειρουργοί, μᾶς ἔλεξαν, ὅτι μὲ τὸν Στέλιο ἔχει γίνει πραγματικά ἕνα θαῦμα!», προσθέτει ἡ μητέρα τοῦ Στέλιου.

Ἡ «μοιραία» μέρα

Ἡ 22^α Ἰουλίου τοῦ 2017, ἦταν ἡ πιὸ ἀτυχή ἡμέρα γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Μανώλη Καμενάκη.

Τὸ πρωῖ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ὁ Μανώλης Καμενάκης κήδευε τὴν γιαγιά του πού ὑπεραγαποῦσε καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα συνόδευε στὴν τελευταία του κατοικία ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του φίλους, τὸν Γιώργο Ἀδαμάκη πού ἔφευγε νεότατος ἀπὸ τὴν ζωή, νικημένος ἀπὸ τὸν καρκίνο.

Τὴν ὥρα τῆς κηδείας τοῦ Γιώργου Ἀδαμάκη, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ἡ σπαραχτικὴ κραυγὴ τῆς Μαίρης Δανδουλάκη-Καμενάκη, στὸ ἄκουσμα τῆς εἴδησης τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ παιδιοῦ της σὲ τροχαῖο στὸν Ἀθερινόλακκο, ἐπιβεβαίωσε τὸ κακὸ προαίσθημα πού εἶχε, ὅτι καὶ κάτι ἄλλο δυσάρεστο θὰ συμβεῖ.

Κατάφερε ὅμως νὰ διατηρήσει τὴν ψυχραιμία της, νὰ τρέξει μὲ τὸν σύζυγό της κοντὰ στὸν Στέλιο, νὰ κινητοποιήσει ὅλους ὅσους ἔπρεπε, γιὰ νὰ δοθεῖ ὀργανωμένα ἡ μάχη τῆς ἀποκατάστασης καὶ τῆς ἀποθεραπείας τοῦ 18χρονοῦ σήμερα, πού θέλει νὰ πάει νὰ τελειώσει τὸ σχολεῖο του καὶ νὰ ἀναλάβει τὸ συνεργεῖο τοῦ πατέρα του.

Στὸ «Βενιζέλειο», ὁ Στέλιος ἔμεινε ἀπὸ τὴς 22 Ἰουλίου μέχρι τὴς 6 Ὀκτωβρίου.

Ἐπετα, μεταφέρθηκε σὲ εἰδικὸ Κέντρο Ἀποκατάστασης καὶ Ἀποθεραπείας τῆς Λάρισας, ὅπου μὲ σωστὸ πρόγραμμα καὶ καλὴ διατροφή ἄρχισαν νὰ φαίνονται τὰ πρῶτα αἰσιόδοξα δείγματα, ὅτι θὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ υγεία του ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Γενάρη. Ἡ φυσιοθεραπεία, κинησιοθεραπεία, ἡ λογοθεραπεία, οἱ ἀσκήσεις στὴν πισίνα, ἡ ἐργοθεραπεία καὶ οἱ βιταμίνες μὲ τὴν εἰδικὴ διατροφή πού ἔκανε ὁ Στέλιος, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε ἀποφασισμένος νὰ συνεργαστεῖ καὶ νὰ παλαίψει γιὰ νὰ γίνει καλά, ἔφεραν γρήγορα, πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

«Σήμερα ο Στέλιος είναι στο σπίτι μας και είναι ὄρθιος. Αυτόεξυπνυρετείται και συνεχίζει τὸ πρόγραμμα τῆς πλήρους ἀποκατάστασής του. Ἡ ὁμιλία του ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐπανερχεται και θὰ συνεχίσει νὰ κάνει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γίνει 100% καλά.

Θέλω νὰ πῶ τέλος, σὲ ὅσους ἀντιμετωπίζουν ἀνάλογες περιπέτειες, νὰ μὴν τὸ βάζουν κάτω και νὰ ἔχουν πίστη στὸν Θεό», μᾶς λέει ἡ ἡρωΐδα μάνα τοῦ Στέλιου, κ. Μαίρη Δανδουλέκη-Καμενάκη, ἀπὸ τὸν Κουτσουρὰ Λασιθίου.

Ἦπενθυμίζεται, ὅτι ὁ νεαρὸς πολυτραυματίας τότε ἔμεινε 2.5 μῆνες σὲ κῶμα στὴν Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας τοῦ Βενιζέλειου Νοσοκομείου Ἡρακλείου.

Ὅταν ξύπνησε στὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου τοῦ 2017 και ἄρχισε νὰ ἀντιδρᾷ στὰ ἐξωτερικὰ ἐρεθίσματα, οἱ γιατροὶ ἔκριναν, ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταφερθεῖ σὲ εἰδικὸ Κέντρο Ἀποκατάστασης και Ἀποθεραπείας.

Τὸν Γενάρη τοῦ 2018 ἄρχισε νὰ γνωρίζει τοὺς γονεῖς του πού δὲν ἔφυγαν οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ κοντά του...

* * *

Σχόλιο Ὁρθοδ. Ἐγρ.: «Τελευταῖα παρουσιάζονται πολλὲς περιπτώσεις βαριὰ ἀσθενῶν νὰ συνέρχονται ἀπὸ τὸ κῶμα, παρὰ τὶς διαγνώσεις τῶν ἱατρῶν, πού τοὺς θεωροῦν “τελειωμένους”.

Μήπως αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἡχηρὸ “μήνυμα” ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐναντίον τῆς πρακτικῆς τῶν μεταμοσχεύσεων ἀπὸ ζωντανοὺς δότες πού πλέον γίνεται θεσμός;

Ἄν οἱ γονεῖς τοῦ Στέλιου δὲν εἶχαν πίστη στὸν Θεὸ και τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ στὴν ἀνθρώπινη ζωή, σήμερα τὸ παιδί τους δὲν θὰ ζοῦσε, θὰ εἶχε δολοφονηθεῖ μὲ τὴν “σφραγίδα” τῆς ἐπιστήμης!»

Βλ. www.neakriti.gr

Θεία παρέμβαση στο χειρουργείο!...

Ο κ. Παναγιώτης Δημακάκος, όμοτιμος καθηγητής της Ιατρικής Σχολής Αθηνών δήλωσε προς τον δημοσιογράφο Πώργο Ρήγα της «Κιβωτού της Ορθοδοξίας» τα εξής:

«Θρησκεία και έπιστήμη είναι δίδυμες αδελφές. Δεν συγκρούονται, αλλά είναι πυλώνες του κτιρίου που

λέγεται αλήθεια».

Φλογερός εύπατρίδης και πρωτοπόρος στον τομέα της αγγειοχειρουργικής, με χιλιάδες επεμβάσεις στο ένεργητικό του, γνώρισε την αναγνώριση σε μεγάλα ιατρικά κέντρα στο έξωτερικό, αλλά επέστρεψε για να δημιουργήσει στον τόπο του. Παρά τις πολλές διακρίσεις του, με σεμνότητα και συγκίνηση εξομολογείται πώς έχει την προσευχή ως νοερό όπλο. Με προσωπική του φροντίδα, το δωμάτιο στο οποίο έκοιμήθη ο Άγιος Νεκτάριος στο Άρεταίειο Νοσοκομείο έγινε χώρος προσκυνήματος, ενώ το παρεκκλήσι του Αγίου στο νοσοκομείο άγιογραφήθηκε με τα θαύματά του.

- Από τη μακρά εμπειρία σας στο χειρουργικό τραπέζι, έχετε ζήσει περιπτώσεις θείας παρέμβασης;

- Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά. Μπορώ να σάς πω την περίπτωση ενός αρρώστου 52 ετών από τη Σαμοθράκη, με 5 παιδιά, όπου είχε αποφραγμένη την αορτή του. Καθάρισα την αορτή και είδα ότι οι βλάβες αυτές προχωρούσαν και στις νεφρικές αρτηρίες. Αν μείνουν οι νεφροί μία ώρα χωρίς ροή αίματος και όξυγόνο, νεκρώνουν. Αυτό τότε δεν φαινόταν στις εξετάσεις και είχε ήδη περάσει μισή ώρα, ώπου να καθαρίσω την αορτή και να την κλείσω. Συνειδητοποιώ πλέον ότι θα έχω έναν νεφροπαθή ασθενή, που θα πρέπει 2 και 3 φορές την εβδομάδα να υποβάλλεται σε αιμοκάθαρση. **Με λούζει κυριολεκτικά κρύος ιδρώτας, τα νεότερα παιδιά βέβαια δεν συνειδητοποιούν τίποτα, και εκείνη την ώρα ψελλίζω μέσα από την μάσκα τρεις φορές, την προσευχή: «Γλυκειέ μου Χριστέ, άπλωσε τα χέρια Σου και κατύθυνε τα δικά μου δάχτυλα».** Όπως έχω ανοιχτή

τὴν ἀορτὴ καὶ ἐκφύονται τὰ ἀγγεῖα, «τυφλά» βγάζω μὲ τὶς λαβίδες ὅ,τι σκληρὰ ἀθιρώματα καὶ σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα κάνω τὴν πιὸ «τρελλή» ἐπέμβαση πού θὰ μπορούσα νὰ κάνω. Πέντε παιδιὰ τὸν περίμεναν ἐκεῖ ἔξω κι ἐγὼ ἔκανα κάτι ἀνορθόδοξο!

“Ὅταν κάναμε τὴν ἐπομένη μία ἐνδοφλέβια ἀγγειογραφία, πού μᾶς φωτογραφίζει τὶς ἀρτηρίες, ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἀσθενὴς φαινόταν, ὄχι σὰν νὰ εἶναι χειρουργημένος, ἀλλὰ ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀρρωστήσει ποτέ! Τότε στὴν ἐπίσκεψή μου ἐπάνω ἔκανα ὁμολογία στοὺς νέους συναδέλφους μου: **«Δὲν χειρούργησα ἐγώ, παρακάλεσα καὶ χειρούργησε Κάποιος Ἄλλος».** Δὲν τὸ ξεχνῶ ποτέ αὐτό.

- Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ περιστατικὰ πού ἔχουν ἐπανέλθει;

- Θυμᾶμαι τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἀσθενοῦς πού παρουσίασε ἀνακοπὴ τῆς καρδιᾶς καὶ εἶχε διάρκεια ἀνάνηψης πλέον τῆς μίας ὥρας. “Ὅταν ἐπανῆλθε, μὲ σοβαρότητα καὶ ἱκανοποίηση, σὰν νὰ συμμετεῖχε ἐνεργὰ στὴν ὅλη διαδικασία: «Γιατρέ, εἶχατε σοβαρὸ πρόβλημα μαζί μου. Ἄργήσατε καὶ κουραστήκατε πολὺ», μοῦ εἶπε καὶ μὲ εὐχαρίστησε. Οἱ ἄρρωστοι σὲ «ἀποχωρητικές» καταστάσεις, ὅταν καταβάλλουμε προσπάθειες ἐπανόδου τοὺς στὴ ζωὴ, φαίνεται ὅτι συμμετέχουν στὴ διαδικασία αὐτή. Κάποιοι μαρτυροῦν ὅτι βρέθηκαν σὲ κάποιον κόσμον φωτεινὸ καὶ ὁμορφο. Εἶναι ἱκανοποιημένοι. Κάποιοι ἄλλοι περιγράφουν λεπτομέρειες ἀπὸ τὶς ἰατρικὲς μας ἐνέργειες, ἀκόμη κι ἀπὸ συζητήσεις, κατὰ τὸ χρόνο τῆς ἀνάνηψης.

- Ἔσεῖς προσωπικὰ ἔχετε προσευχηθεῖ γιὰ ἀσθενεῖς σας;

- Χειρούργησα μία γυναίκα 65 ἐτῶν στὴν καρωτίδα, σὲ μία, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπέμβαση ρουτίνας. Ἡ ἀσθενὴς ὅταν ξύπνησε ἀπὸ τὴ νάρκωση, ἦταν ἡμιπληγικὴ ἀπὸ τὴν μία πλευρά, στὸ χέρι καὶ στὸ πόδι, δὲν ἐπικοινωνοῦσε κι ἔλεγε πράγματα ἀσυνάρτητα. Στὴν ἀγγειογραφία καὶ στὸ κρανίον ὅλα ἔδειχναν ἀπολύτως φυσιολογικά. Μιλῶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὴν ἀνοίγω γιὰ δευτέρη φορά, προκειμένου νὰ ἐλέγξω. Ἀκολούθησε συμβούλιο καθηγητῶν, εἰδικῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ δώσει ἀπάντησιν. Ἀποφασίσαμε τὴν παραμονὴ τῆς ἀσθενοῦς στὴ Μονάδα Ἐντατικῆς Θεραπείας μέχρι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, σὲ βαθιὰ νάρκωση. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἡμερομηνία: 8 Νοεμβρίου 2006, παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Δὲν μπορούσα νὰ ἐκκλησιαστώ,

γιατί είχα στις 7 τὸ πρῶν προγραμματισμένο χειρουργεῖο.

Γινόταν Ἀγρυπνία στὸν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ Νέο Ἡράκλειο. Στάθηκα γιὰ πολλὴ ὥρα, παρακάλεσα τὸν Ἅγιο καὶ κοινώνησα. Τὴν ἐπομένη νωρὶς τὸ πρῶν ἀνοιξα τὸν μικρὸ Ναὸ ποῦ ἔχουμε φτιάξει γιὰ τὸν Ἅγιο στὸ “Ἀρεταίειο”, ἄναψα ἓνα κεράκι, ζήτησα καὶ πάλι τὴ βοήθειά του καὶ πῆγα καὶ χειρουργήσα. Ἡ ἀσθενὴς ξύπνησε, εἶχε θαυμάσια ἐπικοινωνία μὲ τὸ περιβάλλον, κινουῦσε ἐλεύθερα ὅλα τὰ ἄκρα, πῆρε τὸ πρόγευμά της κανονικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, μὲ φυσιολογικὴ ἐπικοινωνία μαζί μας.

- *Νιώθετε τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου στὸ “Ἀρεταίειο”;*

Ὁ Ἅγιος, ἀφότου ἐγκαταστάθηκε μόνιμα τὸ 1908 στὴν Αἴγινα σπάνια τὴν ἐγκατέλειπε. Ἀπέκρυπτε, μάλιστα, τὸ πρόβλημα τῆς ὑγείας του, ὑποφέροντας σιωπηλὰ τοὺς σωματικούς πόνους καὶ τὸ βαρὺ μαρτύριο. Ὅταν, ὅμως, ἡ κατάστασή του ἐπιδεινώθηκε, δέχθηκε τὴν ὑπόδειξη τοῦ γιατροῦ γιὰ εἰσαγωγή σὲ νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας. Ἐκτοτε παραμένει μεγάλη ἡ εὐλογία του στὸ “Ἀρεταίειο” καὶ τὸ πανεπιστήμιό μας, ἀφοῦ φιλοξένησε γιὰ νοσηλεία τὸν μεγάλο Ἅγιο τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Σύμφωνα μὲ προσωπικὴ μαρτυρία τοῦ ἱατροῦ Καραπλῆ, οἱ γάζες ποῦ εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ μὲ τὴν κοίμησή του εὐωδίαζαν καὶ γι’ αὐτὸ δὲν τὶς πέταξαν, ἀλλὰ τὶς τοποθέτησαν μέσα στὴ γῆ. Νοσηλεύτηκε στὴ γ’ θέση (ἀπορίας), ὅπου στὴν παρακείμενη κλίνη νοσηλευόταν ὕστερα ἀπὸ ἀτύχημα ἓνας παραπληγικός ἀσθενής. Ἀπὸ τότε κιόλας, ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησή του, ἐκδηλώθηκε τὸ πρῶτο ἀπὸ μιὰ σειρά θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ νοσοκομεῖο μας.

Κατὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ἡ μοναχὴ Εὐφημία τοποθέτησε τὴ φανέλα τοῦ Ἁγίου στὸ κρεβάτι τοῦ παραπληγικοῦ, ὁ ὁποῖος αἰφνίδια σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζει ἐλεύθερα. Ἐκτοτε, στὸ δωμάτιο ὑπάρχει ἡ εἰκόνα του, ἓνα καντήλι ποῦ καίει συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὸ 2000 εἶναι τόπος προσκυνήματος, χωρὶς νὰ νοσηλεύονται ἀσθενεῖς. Ὀνειρό μου ἦταν ὁ κῶρος αὐτὸς νὰ γίνει ἐκκλησία καὶ μάλιστα εἶχα βρεῖ καὶ τὰ οἰκονομικά μέσα γιὰ νὰ τὸ ὑλοποιήσω... ἀλλὰ ἡ διοίκηση δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσει τίποτα ἀπὸ αὐτά.

- *Πολλοὶ ἐπιστήμονες κοιτάζουν μὲ δυσπιστία ὅ,τι δὲν ἐξηγεῖται μὲ ὄρους ἐπιστημονικούς. Τὶ θὰ τοὺς λέγατε;*

Ὁ ἀληθινὸς ἐπιστήμονας ἀναζητᾷ τὴν ἀλήθεια. Ἐπειδὴ

“ὁ Θεὸς ἀλήθεια ἐστὶ”, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Θεό. Γίνεται ἔτσι λάτρης, μύστης, ἀκόλουθος, μαθητὴς Του. Ὁ ἴδιος, ὁμολογῶ, δεκαετίες τώρα, δὲν χειρουργῶ χωρὶς νὰ ἔχει προηγηθεῖ προσευχὴ καί, κατὰ κανόνα, καθαρῶς μὲ τὸ ἀντισηπικὸ τὴν περιοχὴ τοῦ δέρματος ποῦ θὰ χειρουργήσω, ξεκινώντας μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ γιὰ εὐλογία. Ἄν, μάλιστα, βρεθῶ σὲ δύσκολα χειρουργεῖα, κάνω νοερὰ προσευχή. **Σὰς ἐξομολογοῦμαι, ὅτι πολλὰς φορές «ἐφημερεύει» ὁ Ἰδιος ὁ Χριστὸς καὶ ζοῦμε τὴν παρουσίαν Του...**

Μὲ τὶς μαρτυρίες αὐτὲς μπορῶ νὰ πῶ σὲ κάθε συνάδελφο: **Τὸ ἀπόλυτο εἶναι θεῖα κτίση.** Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, τὴν πείρα, τὴν Τέχνη, τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀρετὴν χειρουργοῦμε. Δὲν ἀνήκει, ὅμως, σὲ ἐμᾶς τὸ 100%. Μπορεῖ νὰ ἔχω ἐκτελέσει μία ἐπέμβαση 200.000 φορές καὶ ὕστερα ἀπὸ τόση πείρα νὰ παρουσιάσει κάποιος μία ἐμπλοκή, ἓνα κακό. Γι’ αὐτὸ ὁ ἴδιος προσωπικὰ ἔχω τὴν προσευχὴ ὡς νοερὸ ὄπλο. **Ἡ ἀσθένεια εἶναι κρίκος θρησκείας καὶ ἐπιστήμης.** Αὐτὲς οἱ δύο εἶναι δίδυμες ἀδελφές. Δὲν συγκρούονται, ἀλλὰ εἶναι πυλῶνες τοῦ κτιρίου ποῦ λέγεται ἀλήθεια.

- Ἀπὸ τὴ μακρὰ ἐμπειρία σας, ἔχετε γνωρίσει ἀσθενεῖς ποὺ ξεπέρασαν τὸ κλινικὸ πρόβλημα μὲ ὄπλο τὴν πίστη τους;

Ἀσθενεῖς μὲ πίστη ἔχουν ἰδιαίτερο χάρισμα, εἶναι γαλήνιοι, ἤρεμοι, γεμάτοι ἐλπίδα καὶ προσευχόμενοι συγκεντρώνουν περισσότερη δύναμη. Τὸ θαῦμα, ἄλλωστε εἶναι προῖον πίστεως, δῶρο μέγιστο γιὰ ὅσους τὴν κατέχουν, δύναμη ἀνεξάντλητη. **Τὸ θαῦμα ἐμφανίζεται σιωπηλὰ, ἀθόρυβα, καί, ξαναλέω, ἐπιτυγχάνεται μέσω πίστεως, ἡ ὁποία οὔτε ὑποχρεωτικὴ οὔτε καταναγκαστικὴ εἶναι, ἀλλὰ ἐδρεύει καὶ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου.**

- Ποιὰ ἐφόδια πρέπει νὰ ἔχει ἓνας νέος γιατρός;

Τὸ κάλλος τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης βρίσκεται στὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς ἔχει ἐκδηλώσει γιὰ τὴν ἱπποκράτεια ἐπιστήμη, γιὰ τὸν διάκονο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «Καὶ ἰατρῶ δὸς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος». Ὁ γιατρὸς εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποῦ βλέπει κανεὶς ὅταν ἔρχεται καὶ ὅταν ἐγκαταλείπει τὰ γήινα. Στὴν ἐνδιάμεση λοιπὸν ζωὴ, ἡ ἀποστολή του εἶναι νὰ φροντίζει τὴν καλὴ ποιότητα ὑγείας, διότι χαρὰ μεγαλύτερη δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ

να είναι κανείς υγιής. Όλοι καταλαβαίνουμε πόσο εύτυχής είναι ο ζητιάνος, όταν είναι υγιής, συγκριτικά με έναν άρρωστο βασιλιά. Γι' αυτόν το λόγο ο γιατρός πρέπει να είναι ένας οικουμενικός υπατρίδης, όταν πλησιάζει τον άρρωστό του, στοργικός πατέρας, όπως ο Κύριος που μας δημιούργησε, με τριπλή προσωπικότητα: καλό επιστήμονα, ανθρωπιστή και με πίστη στον Χριστό. Άν έχει αυτές τις προϋποθέσεις, τότε μπορεί να δει και τις περιπτώσεις που αναφέραμε με τη θεία παρέμβαση σε πολλές στιγμές της ζωής του.

- Τι φοβάστε από την κρίση στον τόπο;

Ένα έθνος και μία πατρίδα μπορεί να ελπίζουν, αν η νεολαία υπερέχει των γερόντων, αν οι γεννήσεις υπερέχουν των θανάτων. Τώρα έμεις έχουμε έναν γερασμένο πληθυσμό, με 120.000 θανάτους και μόνο 100.000 γεννήσεις. Με την Ελλάδα να ψυχορραγεί στην Έντατική Μονάδα, έχουμε ελεύθερες τις εκτρώσεις, με 1.000 δολοφονίες κάθε πρωί! Χίλια ελληνόπουλα κάθε πρωί σκοτώνονται. Άν κοιτάξεις το καρδιογράφημα ενός έμβριου, θα δεις την καρδιά του να χτυπά από την 4η εβδομάδα. Μιλάμε για δολοφονίες σε άτομα που δεν μπορούν να άμυνθούν. Δείτε τα νούμερα: Πετάνε στους όχετους 350.000 ζωές το χρόνο, δηλαδή μια πόλη σαν την Πάτρα. Άντι να στηρίξουμε, λοιπόν, την οικογένεια και τα νέα ζευγάρια, που φοβούνται εξαιτίας της οικονομικής ανασφάλειας, δημιουργούμε άφυσικούς στην οικογένεια θεσμούς.

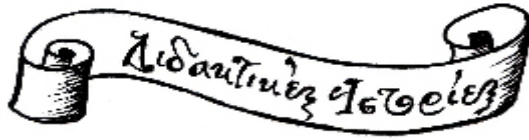
Βλ. amfoterodexios.blogspot.gr

Πρόσεξε, τὶ θὰ σπείρεις...

- Ἄν σπείρεις ἐντιμότητα, θὰ θερίσεις ἐμπιστοσύνη.
- Ἄν σπείρεις καλοσύνη, θὰ θερίσεις φίλους.
- Ἄν σπείρεις ταπεινοφροσύνη, θὰ θερίσεις μεγαλεῖο.
- Ἄν σπείρεις ἐπιμονή, θὰ θερίσεις νίκη.
- Ἄν σπείρεις στοχασμό, θὰ θερίσεις ἄρμονία.
- Ἄν σπείρεις σκληρὴ δουλειά, θὰ θερίσεις ἐπιτυχία.
- Ἄν σπείρεις συγχώρηση, θὰ θερίσεις συμφιλίωση.
- Ἄν σπείρεις εἰλικρίνεια, θὰ θερίσεις καλὲς σχέσεις.
- Ἄν σπείρεις ὑπομονή, θὰ θερίσεις βελτίωση.
- Ἄν σπείρεις πίστη, θὰ θερίσεις θαύματα.
- Ἄν σπείρεις ἀνεντιμότητα, θὰ θερίσεις δυσπιστία.
- Ἄν σπείρεις ἐγωϊσμό, θὰ θερίσεις μοναξιά.
- Ἄν σπείρεις περηφάνια, θὰ θερίσεις καταστροφή.
- Ἄν σπείρεις ζήλια, θὰ θερίσεις ταλαιπωρία.
- Ἄν σπείρεις ὀκνηρία, θὰ θερίσεις στασιμότητα.
- Ἄν σπείρεις πικρία, θὰ θερίσεις ἀπομόνωση.
- Ἄν σπείρεις πλεονεξία, θὰ θερίσεις ἀπώλεια.
- Ἄν σπείρεις κακολογία, θὰ θερίσεις ἐχθροὺς.
- Ἄν σπείρεις στενοχώρειες, θὰ θερίσεις ρυτίδες.
- Ἄν σπείρεις ἁμαρτίες, θὰ θερίσεις ἐνοχές.

Πρόσεχε, λοιπόν, τὶ σπέρνεις τώρα.
Αὐτὸ θὰ καθορίσει τὶ θὰ θερίσεις αὔριο.

Κάποιος ιερομόναχος, αὐτοαποκαλούμενος “ἀπελπισμένος”, στὸ βιβλίο “*ΝΗΠΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ*” διηγείται δῆθεν γιὰ κάποιον ἄλλον, σὴν πραγματικότητα ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅτι ἦρθε, τὴν ὥρα ποῦ προσπύκετο μὲ τὴν εὐχούλα, μὲ τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, σὲ ἔκοτασι... καὶ εἶδε ἓνα ἄπειρο πλῆθος δαιμόνων – σὰν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τόσοι πολλοὶ ἦσαν – νὰ τοῦ ἐπιτίθενται γεμάτοι λύσσα.

Οἱ διαθέσεις του ἦταν φονικές. Ἄπ’ ὅλα τὰ μέρη, ἀγριεμένοι φοβερά, ὠρμοῦσαν ἐναντίον του, γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξουν...

Συνῆλθε καὶ ἔντρομος ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἐκκλησία

- Ποῦ θὰ καταφύγω; ἀναρωτήθηκε, μὲς στὸν λογισμό του. Ποῦ ἄλλοῦ, παρὰ στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, σὴν Ἁγία Τράπεζα, ὅπου καθημερινὰ μὲ δάκρυα καὶ μὲ συντριβὴ ἱερουργῶ τὰ Πανάχραντα Μυστήρια. Θὰ πέσω ἐκεῖ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς γλυκυτάτης Παναχράντου Μητρός Του, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἐχοντας αὐτὰ στὸν νοῦ καὶ στὸν λογισμό του, τρέχοντας ἔφθασε στὸν Ναό. Μπαίνοντας μέσα εἶδε τὸν Κύριο καὶ τὴν Θεοτόκο σὲ εἰκόνες τοῦ τέμπλου σὰν ζωντανούς καὶ μὲ βασιλικὴ δόξα. Τὸ Θεῖο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου εἶχε μία ἀνέκφραστη ὠραιότητα καὶ ἄστραφτε πῶς δυνατὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὅλο τὸ ἐκκλησιάκι ἦταν λουσμένο ἀπὸ τὴν θεϊκὴ Του ἀκτινοβολία. Τὰ πάντα στολίζονταν λαμπροφώρα. Οἱ καντῆλες, τὰ μανουάλια, τὰ λίγα στασίδια, τὰ ἀναλόγια τῶν ψαλτῶν, ὁ μικρὸς πολυέλαιος ποῦ ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ πάνω, τὸ μικρὸ δεσποτικὸ, τὸ Ἅγιο Βῆμα, ἡ Ἁγία Τράπεζα, τὰ ἄμφια, τὰ ἐξαπέρυγα, ἡ Ἁγία Πρόθεσις, τὰ πάντα ἦσαν ὀλόλαμπρα, γεμάτα φῶς καὶ δόξα! Καὶ προπαντὸς οἱ ἀγιογραφίες, γύρω-γύρω στοὺς τοίχους τοῦ Ναοῦ: παρούσα, λαμπροφορεμένη καὶ δεδοξασμένη ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος καὶ ἀσκητής, δὲν μπόρεσε νὰ ξανακοιτάξῃ τὸ Πρόσωπο τῆς τρισηλίου Δόξης τοῦ Κυρίου! Μόνο προσκύνησε..., ἄγγιξε ἢ δὲν ἄγγιξε τὸ προτεινόμενο χέρι τοῦ Κυρίου γιὰ ἀσπασμό.

Μὲ φόβο πλησίασε στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀσπάσθηκε τὸ παρθενικὸ Της χέρι ἐπάνω στὴν εἰκόνα καὶ τόλμησε νὰ Τὴν κοιτάξῃ στὸ Πρόσωπο. Στὴν ἀγία Της ἀγκαλιὰ εἶδε τὸ Θεῖο Βρέφος καθισμένο σὰν σὲ θρόνο Χερουβικό... καὶ ἦταν τόσο ταιριαστὸ τὸ θεϊκὸ αὐτὸ σύμπλεγμα, ὅσο ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ εὐωδία σ' ἓναν πάλλευκο κρίνο ἢ σ' ἓνα μπουκέτο ἀπὸ μυρωμένα τριαντάφυλλα... Ὁμορφιά, εὐωδία!...

Ἡ Θεοτόκος κοίταξε τὸν ἱερέα μὲ ἀπειρὴ γλυκύτητα καὶ μὲ τόση πραότητα, ὥστε ἐκεῖνος πῆρε θάρρος καὶ ρώπησε:

- Παναγία μου! Γλυκειά μου Παναγία καὶ Μητέρα τοῦ Ἰησοῦ μου, πῶς θὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς δαίμονες ποὺ μὲ κυνηγοῦν;

- Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ μὲ τὸ ὄνομα τὸ δικό μου θὰ νικᾷς καὶ θὰ ἐξολοθρεύεις τοὺς δαίμονες, ἀπάντησε ἡ Θεοτόκος.

“Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”,

“Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς”,

“Υπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι”. Καὶ ἐδῶ, μέσα στὸ Ναό, καὶ στὸ κελλάκι καὶ ἔξω, ἐργαζόμενος καὶ ἡσυχάζων, παντοῦ καὶ πάντοτε, τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τὸ δικό μου νὰ ἐπικαλῆσαι», συνέχισε ἡ Θεοτόκος.

Ὁ ἱερομόναχος ἔκανε μιὰ στρωτὴ μετάνοια, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησιάκι καὶ φώναξε μὲ ὄλη του τὴ δύναμι:

“Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με!”

“Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία!”

Ἀμέσως οἱ ἀνίσχυροι, οἱ ἀδύνατοι, οἱ δειλοὶ δαίμονες ἐξαφανίστηκαν ὅλοι ἀπὸ μπροστά του σὰν ἀστραπή.

* * *

Ἐνας ἐπίσκοπος περιοδεύοντας στὴν ἐπαρχία του, ἔφθασε ἓνα Σάββατο βράδυ σ' ἓνα χωριό. Πρῶτη φορὰ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸν φιλοξένησε ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ καὶ σὲ λίγο ὁ ἐπίσκοπος ζήτησε νὰ δεῖ τὸν ἱερέα.

- Εἶναι στὸ χωράφι, τοῦ εἶπαν, δὲν ἦρθε ἀκόμα.

Ἦστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ ἱερεὺς, ντυμένος βέβαια μὲ τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς καὶ καταλαβαίνετε σὲ ποιά κατάστασι ἦταν. Δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ δεσπότης τὸν ἤθελε πρὸ εὐπρεπισμένο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακή. Ἐτοιμάσθηκε ὁ ἱερεὺς γιὰ τὴ θεία Λειτουργία. Ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος θὰ παρευρίσκετο στὴ Θεία Λειτουργία, θὰ τὴν παρακολουθοῦσε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν

ἐπισκοπικὸ θρόνο καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Βῆμα. Θὰ εὔρισκε ἀσφαλῶς πολλὰ λάθη σ' ἐκεῖνον τὸν ἀγροῖκο παπᾶ!

Παράδοξο ὅμως! Ὅταν ὁ παππούλης “ἔβαλε” “Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...”, σκεπάστηκε ἀπὸ οὐράνιο φῶς, πὺ τὸν θέρμαινε καὶ τὸν λάμπρυνε ὀλόκληρο, χωρὶς νὰ τὸν καίη... κι αὐτὸ συνεχίσθηκε μέχρι τὸ “Δι’ εὐχῶν”!

Ἄφου μοίρασε Ἀντίδωρο ὁ ἱερεὺς στοὺς ἐκκλησιαζομένους χριστιανούς τοῦ χωριοῦ καὶ τελείωσε, πέρασε μέσα στοῦ Ἱερὸ Βῆμα.

Ὁ δεσπότης πῆγε κοντά του, ἔπασσε στὰ γόνατα καὶ ζήτησε συγχώρησι γιὰ τὴν κατάκρισι, πὺ ἔκανε μέσα του γι’ αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν εὐλογήσῃ.

Ὁ ἀπλοϊκὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς σάσπισε.

- Πῶς εἶναι δυνατόν, λέει, ὁ ἀνώτερος νὰ εὐλογηθῇ ἀπὸ τὸν κατώτερό του; Σὺ εὐλόγησέ με, ἅγιε δέσποτα!

- Ἀδύνατον νὰ εὐλογήσω ἐκεῖνον, πὺ στέκεται μέσα στὴ θεϊκὴ ἄκτιστη φλόγα, ὅταν ἱερουργῇ στοῦ πανάγιο Θυσιαστήριο! “Τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται”, ἀπάντησε ὁ δεσπότης, κι ὁ ἱερεὺς ρώτησε:

- Ὑπάρχει, τάχα, Σεβασμιώτατε, δεσπότης ἢ παπᾶς, πὺ νὰ τελῇ τὴ Θεία Λειτουργία καὶ νὰ μὴν κυκλώνεται ἀπὸ οὐράνιο φῶς;

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπορία τοῦ ἱερέως, τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἐκεῖνου παππούλη.

Τὶ νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἐπίσκοπος σ' ἐκεῖνον τὸν ἱερέα, πὺ ἔβλεπε τὸ ὑπερφυσικὸ ὡς τὸ πλέον φυσικὸ πρᾶγμα μέσα στὴ Θεία Λατρεία; Π' αὐτὸ θαύμασε καὶ τὴν καθαρότητα, καὶ τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἀγιότητα ἐκεῖνου τοῦ ἱερέως ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἔφυγε ὠφελημένος καὶ διδαγμένος.

* * *

Κάποιος ἱερεὺς, πρὸ τοῦ 1940, καθὼς μοῦ διηγεῖτο ἓνας ἐγγονός του, πῆγε ἓνα πρωῒνό, πὺ ἦταν γιορτῆ, στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ λειτουργήσῃ. Τὰ καντήλια ἦταν ὅλα σβηστά, γιὰτὶ ἀπὸ κάποιο σπασμένο τζάμι ἔμπαινε ἀέρας. Τὰ εἶχε σβήσει ὅλα, ἀκόμα καὶ τὸ ἀκοίμητο καντήλι.

Στενοχωρήθηκε ὁ παππούλης, γιὰτὶ ἦταν εὐλαβής. Ψάχνεται γιὰ σπέρτα, δὲν εἶχε. Κοιτάζει στοῦ παγκάρι, κοιτάζει στὰ ντουλάπια, ψάχνει ἀπὸ δῶ, ψάχνει ἀπὸ κεῖ, δὲν βρίσκει τίποτα. Τοῦ ῥθαν δάκρυα στὰ μάτια, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ πάν πάλι πίσω στοῦ σπῆτι. Ἦταν

ὅμως χειμώνας, ἔβρεχε, φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας, παγωμένος βοριάς, ἐπικρατοῦσε μεγάλη κακοκαιρία...

Ξαφνικά, λοιπόν, γυρίζει πίσω του, κοιτάζει... τὸ θυμιατὸ ἦταν ἀναμμένο! Ὑπῆρχαν μέσα κάρβουνα ὀλοκόκκινα!

(Τὴν παλαιὰ ἐποχὴ εἶχαν κάρβουνα. Τὰ πρόλαβα κι ἐγὼ βέβαια. Εἶχαμε ἓνα μικρὸ μαγκάλι, ἄναβε ὁ καντηλανάφτης ἀπὸ πολὺ πρῶτὰ τὰ κάρβουνα, κοκκίνιζαν αὐτὰ καὶ παίρναμε ἔπειτα μὲ τὴ μασιά, βάζαμε στὸ θυμιατὸ καὶ πάνω σ' αὐτὸ ρίχναμε τὸ θυμίαμα).

Ἄφου εἶδε, λοιπόν, τὸ θυμιατὸ ἀναμμένο καὶ τὸ κοίταζε μὲ ἐκπληξι, ἔβαλε ἓνα χαρτάκι, τὸ ἄναψε, μ' αὐτὸ ἄναψε ἓνα κερὶ καὶ μὲ τὸ κερὶ ἄναψε πρῶτα τὸ ἀκοίμητο καντηλάκι καὶ ὕστερα ὅλα τ' ἄλλα καντήλια.

Κάθε τόσο γύριζε καὶ κοίταζε τὸ θυμιατό. Κι ἔλεγε:

- Μπρέ, μπρέ, μπρέ, τὶ θαύματα κάνει ὁ Θεός! Ὅταν θέλῃ, κάνει θαύματα!... Τὶ θαῦμα ἦταν πάλι τοῦτο!

Ἦρθε κατόπιν ὁ ψάλτης, ἄρχισε ὁ Ὕρθρος, τὸ θυμιατὸ παρέμενε ὀλοκόκκινο! Στὴν ἐνάτη ὠδή, τὴν “Τιμιωτέραν”, τὸ παίρνει γιὰ νὰ θυμιάσῃ καὶ βλέπει μέσα ἀπὸ τὸ θυμιατὸ νὰ βγαίνουν εὐώδεις σπῆλές καπνοῦ, σὰν νὰ εἶχε ρίξει μέσα θυμίαμα!

- Μά, ἐγὼ, λέει, δὲν ἔβαλα θυμίαμα! Κύριε, ἐλέησον! Τέλος πάντων, εἶπε, καί, γυρνώντας πρὸς τὴν Ἁγία Τράπεζα, πρόσθεσε:

- Θεὸς εἶσαι, ὅ,τι θέλεις κάνεις!

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ ἐγγονός του.

- Μὴν τὸ πειράξης, τοῦ λέει, καθόλου τὸ θυμιατό. Ἄφρησε το ἔτσι, γιατί ὁ Θεὸς ὅ,τι θέλει κάνει, ἀγοράκι μου, ὅ,τι θέλει κάνει!...

- Καλὰ, παπποῦ, εἶπε τὸ παιδάκι.

Ὅσες φορές, λοιπόν, χρειάστηκε νὰ θυμιατίσῃ ἀπὸ τὴν Πρόθεσι μέχρι τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, τὸ θυμιατὸ ἦταν ὀλοκόκκινο, μὲ ἀναμμένα τὰ κάρβουνα καὶ πάντοτε ἔτοιμο γιὰ θυμιάτισμα ἔβγαζε ἀπὸ μόνου του καὶ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἐγγονοῦ θυμίαμα εὐώδες! Μόλις τὸ ἔπαιρνε, ἔβγαιναν εὐωδέστατοι καπνοὶ μυρίων ἀρωμάτων, οἱ ὁποῖοι ἀπλώνονταν σὲ ὀλόκληρο τὸν Ναό. Ὅλος ὁ Ναὸς εὐωδίαζε!

Ἐκανε ἐντύπωσι καὶ στοὺς χριστιανούς καί, ὅταν τελείωσε ἡ Θεία Λειτουργία, τοῦ ἔλεγε:

Ἐ, παπὰ μου, ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ καλὸ θυμίαμα;

Στὸν ἐγγονό του εἶπε τὰ ἑξῆς:

- Μὴν τὸ πῆς πουθενά, μόνο ὅταν πεθάνω. Θεὸς εἶναι, ὅ,πὶ θέλει κάνει. Θεὸς εἶναι, ὅ,πὶ θέλει κάνει!...

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ παπα-Γιάννης ἀπὸ τὸ Τσεσμέ.

* * *

Στὸν Πειραιᾶ, πρὶν ἄρκετὰ χρόνια, καθαιρέθηκε ἓνας κληρικός, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν καθαίρεσι, ἐπειδὴ ἦταν συγχρόνως καὶ ἐκπαιδευτικός, συνέχισε νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμα του ὡς λαϊκὸς πλέον. Βέβαια ζήτησε μετάθεσι, πῆγε στὴν ἐπαρχία καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μακρὰ.

Κάποιες γιορτὲς ἦρθε στὸν Πειραιᾶ νὰ δῆ τοὺς δικούς του καὶ πέρασε ἀπὸ τὴ γειτονιά του.

Μία κυρία τὸν ἀναγνώρισε καὶ εἶπε σὲ κάποιαν ἄλλην:

- Ξέρεις, αὐτὸς εἶναι καθηρημένος. Ἦταν παπὰς καὶ τὸν “ξύρισαν”.

Ἡ ἄλλη μόλις τὸ ἄκουσε χωρὶς καθόλου μυαλό, σήκωσε τὰ δύο τῆς χέρια καὶ τὸν φασκέλωσε ἀπὸ πίσω, καθὼς περνοῦσε ὁ πρῶν ἱερεὺς.

Δὲν πέρασε ἓνας χρόνος καὶ ἡ γυναίκα αὐτή, πού μούτζωσε, πέθανε καὶ τὴν ἔθαψαν στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ἀναστάσεως.

Πέρασαν τὰ τρία χρόνια καὶ ἔγινε ἡ ἐκταφή τῆς. Βγῆκε ὅλη λιωμένη, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο χέρια, τὰ ὁποῖα ἦταν ὀλόκληρα, ἀκέραια, μαζὶ μὲ τὶς σάρκες, σὰν νὰ τὰ εἶχαν βάλει στὸν τάφο ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἦταν μαῦρα, σὰν τὰ εἶχαν ἐκείνη τὴν ὥρα βάψει μὲ μπογιά!!! Μαῦρα καὶ κοντρά χέρια, ἀπαίσια στὴν ὄψι, μὲ τὰ νύχια μεγάλα!

Φώναξαν τὸν ἱερέα τοῦ τμήματος ἐκείνου στὸ Νεκροταφεῖο, διάβασε Τρισάγιο καὶ συγχωρητικὴ Εὐχή, μιά, δύο, τρεῖς φορές... τίποτα δὲν ἔγινε!

Εἰδοποίησαν τὸν τότε Μητροπολίτη Χρυσόστομο. Ἄμέσως ἦρθε, φόρεσε τὸ πετραχήλι καὶ τὸ ὠμοφόριο, διάβασε ἀρχιερατικὴ συγχωρητικὴ Εὐχή...δὲν ἔγινε τίποτε! Περίμεναν νὰ γίνῃ κάτι, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτα!

Ἄνάμεσα στοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστούς πού παρευρίσκονταν στὴν ἐκταφή, ἦταν κι ἐκείνη ἡ κυρία, πού εἶχε δεῖξει στὴν πεθαμένη τὸν καθηρημένο ἱερέα. Ἦταν γειτόνισσα καὶ μακρινὴ συγγενής τῆς. Αὐτὴ σκεφτόταν: Κάτι θὰ πρέπει νὰ εἶχε κάνει μὲ τὰ χέρια τῆς, γιὰ νὰ μὴν λιώνουν. Θυμήθηκε τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο, κατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία καὶ διηγήθηκε τὶ εἶχε συμβεῖ.

Ὁ Μητροπολίτης εἶπε νὰ βρεθεῖ ἀμέσως ὁ καθηρημένος ἐκεῖνος ἱερεὺς. Ἐπειδὴ αὐτὸ συνέβη σὲ περίοδο παύσεως τῶν σχολείων, βρέθηκε ὁ πρῶν ἱερεὺς στὸν Πειραιᾶ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας πῆγαν μαζὶ μὲ τὸν Μητροπολίτην στὸ Νεκροταφεῖο. Ἦσαν παρόντες ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἑκταφεῖς. Τὰ ἄλλα ὅσα τὰ εἶχαν φυλάξει, τὰ χέρια τὰ εἶχαν τοποθετήσει σὲ μιὰ γωνιά.

Ὁ Μητροπολίτης ἐνημέρωσε τὸν καθηρημένο ἱερέα:

- Κοίταξε νὰ δῆς, παιδί μου, ἡ Χάρις τῆς Ἱερωσύνης δὲν ἔφυγε! ἐπειδὴ ἡ Ἱερωσύνη εἶναι κολλημένη καὶ ἐνωμένη μὲ τὸ εἶναι σου καὶ μὲ τὴν ψυχὴ σου! Συγχώρεσέ την, πὲς **“λελυμένη καὶ συγκεχωρημένη”**, ἀκούμπησε μὲ τὰ χέρια σου τὰ χέρια της καὶ τὸ θαῦμα θὰ γίνῃ.

Ὅταν ὁ καθηρημένος ἱερεὺς εἶπε **“λελυμένη καὶ συγκεχωρημένη”** καὶ πῆγε νὰ τὰ ἀκουμπήσει, τὰ χέρια ἔλυωσαν!

Κάθε Λειτουργὸς Ἱερεὺς, εἶναι κάρβουνο. Ἄν εἶναι ἁγιασμένος, εἶναι ἀναμμένο, θὰ σᾶς κάψῃ. Ἄν δὲν εἶναι, ὅποιος καὶ νὰ εἶναι, εἶναι πάλι κάρβουνο (σθησιμένο) καὶ ὅπωςδήποτε θὰ μουτζουρωθῆτε. Ποιὸς ἔπιασε κάρβουνο καὶ δὲν μουτζουρώθηκε; Ποιὸς ἔπιασε κάρβουνο καὶ δὲν κάπκε;

* * *

Πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1992, μιὰ κυρία μοῦ παρέδωσε ἀντίγραφο ἀπὸ τὴ χειρόγραφη διαθήκη τῆς μητέρας της, ἀνορθόγραφη καὶ κακογραμμένη, μὲ πλούσιο ὅμως πνευματικὸ περιεχόμενο. Ἡ μητέρα αὐτὴ εἶχε τέσσερις κόρες κι ἓναν γιό. Καὶ τὰ πέντε της παιδιὰ ἦταν παντρεμένα καὶ εἶχε δεκαπέντε ἐγγόνια. Ἀποσπάσματα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαθήκη θὰ σᾶς ἀναφέρω:

«Ἀγαπημένα μου παιδιὰ (καὶ τοὺς ἀναφέρει ἕναν ἕναν, τὰ παιδιὰ της - κόρες καὶ γιό – τοὺς γαμπρούς, τὴν νύφη καὶ ὅλα τὰ ἐγγονάκια, εἰκοσιπέντε ὀνόματα).

»Σᾶς φιλῶ καὶ σᾶς ἀποχαιρετῶ. Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ ἀνοίξετε καὶ θὰ τὸ διαβάσετε μετὰ τὸ θάνατό μου...

»Ἡ πρώτη σας δουλειὰ μόλις σηκωθῆτε πρωτῆ-πρωτῆ, εἶναι πρῶτα νὰ πλυθῆτε, νὰ ἀνάψετε τὸ καντηλάκι σας καὶ νὰ θυσιάσετε ὅλο τὸ σπίτι. Κατόπιν θὰ κάνετε τὴν προσευχὴ σας, ὅπως σᾶς τὴν ἔμαθα ἀπὸ τὸν Συνέκδημο. Τὸ ἴδιο θὰ κάμουν - ἂν θέλουν – καὶ οἱ ἄνδρες σας καὶ ἡ νύφη μου καὶ ὅλα τὰ

έγγονάκια. Και ύστερα ὅλοι στὶς δουλειές σας. Μόνο ἔτσι θὰ σκεπάζη καὶ θὰ εὐλογῇ ὁ Θεός.

»Μὴν ξεχνάτε καὶ τὶς νηστείες· νὰ τὶς κρατᾶτε ὅλες, ὅπως σᾶς τὶς βαστοῦσα κι ἐγὼ ἀπὸ ἕξι χρονῶν καὶ μετὰ.

»Ὅλα αὐτά, ἀγαπημένα μου παιδιὰ καὶ ἐγγόνια, ὅταν θὰ τὰ κρατᾶτε, θὰ εἶναι σὰν νὰ μοῦ ἀνάβετε κάθε μέρα ἕνα κεράκι. Θὰ εἶναι γιὰ μένα τὸ καλύτερο καθημερινὸ μνημόσυνο. Ἔτσι θὰ μὲ θυμᾶστε στὶς προσευχές σας...

»...Νὰ τηρῆτε τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τῆς Πατρίδας μας καὶ νὰ μὴν σᾶς ἀρέσουν τὰ ἐγκόσμια, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀφήνετε αὐτὰ στὴν ἄκρη καὶ νὰ ἀκολουθῆτε τὰ οὐράνια, γιὰτὶ ὅλα (τὰ ἐγκόσμια) εἶναι πρόσκαιρα καὶ μάταια.

»Τὰ καλὰ ἔργα καὶ τὶς κρυφές ἐλεημοσύνες θὰ ἔχετε στὴν αἰωνιότητα. Ὅλα τὰ ἄλλα, σὰν ὄνειρο θὰ σβήσουν. Μαζί σας δὲν θὰ πάρετε τίποτα· οὔτε πλοῦτη, οὔτε μεγαλεῖα, οὔτε δόξες, οὔτε σπίτια. Μόνο τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ τὴν ὑπομονή.

»Νὰ ἔχετε τὴν εὐχή μου καὶ νὰ εἶστε ἀγαπημένοι πρῶτα μεταξύ σας ὡς ἀδέλφια καὶ ὕστερα μὲ τὶς οἰκογένειές σας, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ μὲ τοὺς γείτονες καὶ μὲ ὅλον τὸν κόσμο.

»Ὅσο μπορεῖτε καλὰ ἔργα νὰ κάμετε καὶ ἀπὸ τὴ Ἐκκλησία νὰ μὴ λείπετε.

»Κι αὐτούς, πού θέλουν τὸ κακό σας, νὰ τοὺς συγχωρᾶτε.

»Αὐτὰ θὰ μείνουν καὶ ἐδῶ κάτω στὴ γῆ ἀλλὰ καὶ στὸν οὐρανό. Ὅσα χρόνια κι ἂν ζήσουμε, θὰ εἶναι σὰν χθές. Γιὰ αὐτὸ ἔργα καλὰ καὶ κρυφά.

»Ἀδικίες καὶ ψέματα σὲ κανέναν οὔτε καὶ στὸν ἐχθρό σας.

»Τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν καλὸ Πνευματικὸ νὰ μὴν ἀφήσετε.

»Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ διαβάζετε ὅλοι σας καὶ μπροστὰ στὰ παιδιὰ σας, κάθε φορά, πού θὰ συμπληρώνεται χρόνος ἀπὸ τὸν θάνατό μου, μετὰ ἀπὸ τὸ Τρισάγιο πού θὰ κάνετε. Αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τὸ μνημόσυνό μου.

»Σᾶς δίνω τὴν εὐχή μου, σᾶς φιλῶ, σᾶς ἀποχαιρετῶ καὶ καλὴν ἀντάμωσι στὸν Παράδεισο.

»Ἡ Μάνα σας καὶ ἡ Γιαγιά σας».

Αὐτὲς εἶναι οἱ συμβουλές, πού ἔδωσε μιὰ γιαγιά 90 ἐτῶν στὰ παιδιὰ της, στοὺς γαμπρούς της, στὴ νύφη της καὶ στὰ ἐγγόνια της.

Μέσα από αυτή τη διαθήκη βλέπουμε πόσο θέλησε να κρατήσει την ενότητα της Ὁρθοδόξου πίστεως, ειδικά δὲ μέσα ἀπὸ τὴ Θεία Λατρεία. Ὅλες οἱ συμβουλές της ἀποβλέπουν στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς καὶ στὴν τήρησι τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν. Ἡ Παράδοσις, ὁ ἐκκλησιασμός, ὁ Πνευματικός, ἡ νηστεία, ἡ οἰκογένεια, ἡ πίστις, τὰ χρῆστα ἦθη καὶ ἔθιμα, ὅλα μαζί, ἀποβλέπουν στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς οἰκογενείας μαζί μὲ τὴν Ἐκκλησία.

* * *

Κάποτε ὁ παπα-Φιλάρετος, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κωνσταμονίτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, θέλησε νὰ λειτουργήσει τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου σ' ἓνα ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁγίου, 500μ. πὼ πηλὰ ἀπὸ τὴ Μονή. Ξεκίνησε νύχτα. Πῆρε μαζί του σ' ἓνα ταγάρι δυό- τρία προσφοράκια καὶ τὸ νᾶμα καὶ μ' ἓνα λαδοφάναρο κίνησε μέσα στὴν ἄγρια φύσι, πού τὴν ἔκανε ἀκόμα ἀγριώτερη ἢ ἀσέλῃνη χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα.

Στὴν μέση ἀκριβῶς τῆς διαδρομῆς σκόνταψε σὲ κάποια πέτρα κι ἔπεσε κάτω. Ὅπως ἔπεσε μαζί μὲ τὸ ταγάρι, ἔσπασε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ νᾶμα. Ἀναγκάστηκε, λοιπόν, νὰ γυρίσῃ πίσω. Πῆρε καινούργιο νᾶμα καὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ ἐρημοκκλήσι. Στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο, ξανάπεσε! Ξανάσπασε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ νᾶμα! Ὁργίστηκε τότε μὲ ἱερὸ θυμὸ καὶ εἶπε:

- Πειρασμέ, ὅσες φορές κι ἂν τὸ σπάσης καὶ χύσης τὸ νᾶμα, ἐγὼ θὰ πάω καὶ θὰ λειτουργήσω, ἔστω κι ἂν αὐτὸ γίνῃ δέκα φορές!

Γύρισε πάλι πίσω, ξαναπῆρε νᾶμα καὶ φωνάζοντας δυνατὰ τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, ξεκίνησε, ἔφτασε στὸ ἐρημοκκλήσι καὶ λειτούργησε. Ἦρθαν ἔπειτα καὶ δύο μοναχοί, οἱ ὁποῖοι τὸν βοήθησαν στὸ ψάλσιμο καὶ στὴν ὄλη προετοιμασία καὶ τέλεσι τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅταν τελείωσε, εἶπε:

- Σμῆνος... σμῆνος πολὺ μὲ τύλιξε!...

- Τί, τί, τὸν ρώτησε ὁ π. Παχώμιος.

- Νά, λέει, Ἄγγελοι..., Ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ πλημμύρισαν τὰ πάντα: τὸ Ἱερό, τὸν Ναό, ὅλον τὸν Ναό, καὶ γύρω-γύρω ὅλο τὸ δάσος, ἀμέτρητες χιλιάδες Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι... καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Διηγοῦνται γι' αὐτὸν ὅτι, ὅταν λειτουργοῦσε, ἦταν ὅλος φῶς, ὅλος χαρά, ὅλος εἰρήνη, “σύννους” στὴ Θεία Λειτουργία, σοβαρός, δακρύβρεκτος, ὅπως γράφει ὁ βιογράφος του. Συχνά, συχνότατα ἔκλαιγε γιὰ τὶς ἀπροσεξίες καὶ τὶς ἀτέλειες τῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ

ιερέων. Ἦταν ἱερεὺς, ποὺ λειτουργοῦσε στὴ γῆ, ἀλλὰ μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του συγχρόνως συλλειτουργοῦσε στὸ Θυσιαστήριο τῆς Ἁνω Ἱερουσαλήμ. Ἄραγε τί νὰ ζοῦσε, πῶς τὰ ἐβίωνε;...Τι μακαριότης, τι εὐφροσύνη, τι θεία ἀγαλλίασις!... Οὐδεὶς γνωρίζει τὰ βιώματά του παρὰ μόνον αὐτός, ἡ καρδιά του καὶ αὐτοὶ ποὺ τὸν περιστοίχизαν: ὁ Κύριος καὶ ἡ Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀξιούς ἱερεῖς τῆς ἐποχῆς μας.

Βλ. “ Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία” Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου

**Μερικοὶ βασανίζονται
ἀπὸ τριῶν εἰδῶν προβλήματα:
Ἄπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν κάποτε,
Ἄπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τώρα κι
Ἄπο ἐκεῖνα ποὺ περιμένουν,
ὅτι θὰ ἔχουν.
Οἱ λύσεις βέβαια θὰ ἔρθουν,
ἀλλὰ τί θὰ κερδίσουμε,
ἂν βιαστοῦμε νὰ τὶς προῦπαντήσουμε;
Θὰ ἔχουμε ἄρκετὸ καιρὸ νὰ λυπηθοῦμε,
ὅταν ἔρθουν.
Ἄφησε τὸ παρελθὸν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ,
τὸ παρὸν στὴν Ἀγάπην Του
καὶ τὸ μέλλον στὴν Πρόνοιάν Του!**

Θλίψεις... Τὸ φάρμακο τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ!

Οἱ πάντες σχεδὸν τὴν μεταστροφή τους τὴν ὀφείλουν σὲ κάποια δοκιμασία. Νομίζουν ὅτι πηγαίνουν ὅλα ὠραῖα· τοὺς παίρνει ὁ Θεὸς τὸ παιδί· κλάματα, κακό. Ἔρχεται καὶ ἐπισκιάζει ἔπειτα ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ εἰρνεύουν οἱ ἄνθρωποι· καὶ πλησιάζουν τὴν ἐκκλησία, πλησιάζουν τὴν ἐξομολόγηση, πλησιάζουν τὸν ἱερέα. Χάριν τοῦ παιδιοῦ πάνε στὴν ἐκκλησία· ὁ πόνος τοὺς κάνει ν' ἀναζητήσουν, νὰ προσευχηθοῦν ὑπὲρ ἀναπαύσεως, νὰ κάνουν τὶς λειτουργίες.

Ὁ πόνος ἀπαλύνει τὴν καρδιά καὶ τὴν κάνει δεκτικὴ τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ πρῶτα ἦταν σκληρὴ, δὲν δεχόταν. Π.χ. ἓνας ἄνθρωπος στὸ σφρίγος τῆς νεότητος: «ἐγὼ εἶμαι» σκέφτεται «καὶ κανένας ἄλλος δὲν εἶναι». Νὰ πυχία, νὰ καὶ οἱ δόξες, νὰ καὶ ἡ ὑγεία, νὰ κι οἱ ὁμορφιές, νὰ κι ὅλα. Ὅταν ὁμως τὸν ξαπλώσει στὸ κρεβάτι μία ἀσθένεια, τότε ἀρχίζει νὰ σκέφτεται διαφορετικὰ. Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης. «Μπορεῖ νὰ πεθάνω. Τὶ τὸ ὄφελος ὅλα αὐτά;». Καὶ ἀρχίζει νὰ σκέφτεται διαφορετικὰ. Ἔρχεται φερ' εἰπεῖν ἓνας ἄνθρωπος, τὸν πλησιάζει. «Διάβασε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον νὰ δεῖς τὶ λέει». Ἀκούει καὶ ἓνα λόγο τοῦ Θεοῦ. Τότε τὸν ἀκούει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Κι ἅμα τοῦ δώσεις καὶ βιβλίον, ὁ πόνος ἤδη ἔχει κάνει τὴν καρδιά του, ἔτσι κατάλληλη κι ἀνοίγει καὶ τὸ βιβλίον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ διαβάσει καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ἀνάπλαση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ θλίψη εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν φάρμακο τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φέρει τὸν ἄνθρωπον κοντὰ Του καὶ νὰ αὐξήσει τὴν ἀρετὴ του.

Ὁ Ἰὼβ ἦταν ὁ καλύτερος ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ τὸν κάνει ἀκόμα καλύτερο. Καὶ ἀπὸ τότε ποὺ δοκιμάστηκε, ἀπὸ τότε καὶ δοξάστηκε. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος καὶ εὐσεβής, ἀλλὰ χωρὶς δοκιμασία δὲν ἦταν ὀνομαστός. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁμως δοκιμάστηκε καὶ πολέμησε καὶ ἀγωνίστηκε καὶ στεφανώθηκε καὶ πλούτισε, ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα ἄρχισε ἡ δόξα του, καὶ ἀπλώθηκε μέχρι σήμερα. Τὸ παράδειγμά του, εἶναι φωτεινότατο καὶ ἐνισχύει κάθε ἄνθρωπον ποὺ δοκιμάζεται. Ἄν αὐτὸς δοκιμάστηκε ποὺ ἦταν ἓνας ἅγιος, πολὺ περισσότερο ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν κάνει ἅγιον καὶ νὰ τοῦ δώσει πάλιν

χρόνια ζωῆς καὶ νὰ τὸν εὐλογῆσει διπλὰ καὶ τριπλὰ ἀπ' ὅτι ἔχασε, καὶ ἔτσι νὰ γίνῃ ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες γιὰ κάθε πονεμένο· νὰ προσαρμόζεται καὶ ν' ἀκουμπᾷ σ' αὐτὸ τὸ παράδειγμα καὶ νὰ ξεκουράζεται καὶ αὐτὸς καὶ νὰ λέει: «**Ὡς ἔδοξε τῷ Κυρίῳ, οὕτω καὶ ἐγένετο. Εἶν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον**». Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ λέει: «Ὁ Θεὸς ἔδωσε, ὁ Θεὸς τὸ πῆρε. Καὶ τὸ παιδί ἀκόμα νὰ μοῦ πάρει, ὁ Θεὸς δὲν μοῦ τὸ ἔδωσε; Τὸ πῆρε. Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Στὸν οὐρανό; Ἐκεῖ τι γίνεται; Ἀναπαύεται ἐκεῖ...»

Πίσω ἀπὸ κάθε δοκιμασία κρύβεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὠφέλεια, τὴν ὁποία φυσικὰ ἴσως ἐκεῖνο τὸν καιρὸ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὴν δεῖ, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον θὰ τὴν γνωρίζει. Ἔχουμε τέτοια παραδείγματα πάρα πολλά.

Ὅπως καὶ μὲ τοὺς Ἁγίους Ἀνδρόνικο καὶ Ἀθανασία. Αὐτοὶ ἦταν ἀνδρόγυνο· καὶ ἦταν χρυσοχόος ὁ Ἀνδρόνικος μὲ πολὺ πλοῦτο. Τὸ ἕνα μέρος τοῦ κέρδους ἔτρεφε τὴν οἰκογένειά του. Τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κέρδους τὸ ἔδινε στοὺς φτωχοὺς καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ κέρδους, τὸ ἔδινε ἄτοκα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχαν χρήματα. Εἶχαν δύο χαριτωμένα κοριτσάκια. Καὶ μία μέρα ἀπὸ μία ἀρρώστια πέθαναν καὶ τὰ δύο. Πηγαίνουν καὶ τὰ θάβουν καὶ οἱ δύο. Ἡ Ἀθανασία ἡ καημένη πάνω στὸν τάφο ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε. Καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἔκλαιγε καὶ αὐτός. Εἶδε καὶ ἀπόειδε, τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι. Ἔμεινε ἡ καημένη ἡ Ἀθανασία καὶ ἔκλαιγε πάνω στὸν τάφο: «Τὰ παιδιὰ μου» καὶ «τὰ παιδιὰ μου», καὶ κόντευε νὰ βασιλέψει ὁ ἥλιος καὶ νὰ κλείσει τὸ νεκροταφεῖο. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐπάνω στὴ θλίψη τῆς καὶ στὴ στενοχώρια τῆς, βλέπει καὶ ἔρχεται ἕνας μοναχὸς καὶ τῆς λέει:

- Κυρά μου, γιατί κλαῖς;

- Πῶς νὰ μὴν κλαίω, πάτερ; (Αὐτὴ νόμιζε, πῶς ἦταν ὁ παπὰς τοῦ νεκροταφεῖου).

Ἔθαψα τὰ παιδιὰ μου, τοὺς δύο ἀγγέλους μου, τοὺς ἔβαλα μέσα στὸν τάφο καὶ ἔμεινα ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου ἐντελῶς μόνοι. Δὲν ἔχουμε δροσιά καθόλου.

Τῆς λέει:

- Τὰ παιδιὰ σου εἶναι στὸν παράδεισο μὲ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι στὴν εὐτυχία καὶ στὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ σὺ κλαῖς παιδί μου; Κρίμα εἶσαι καὶ χριστιανή...

- Ὡστε ζοῦν τὰ παιδιὰ μου; Εἶναι ἄγγελοι;

- Βεβαίως είναι ἄγγελοι τὰ παιδιά σου.
Ἦτανε ὁ Ἅγιος τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ. Τελικὰ ἔγιναν μοναχοὶ ὁ Ἄνδρόνικος καὶ ἡ Ἄθασασία καὶ ἀγίασαν...

Βλ. Γέροντος Ἐφραίμ Προηγούμενου Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου “Δοκιμασμένες πνευματικὲς νοουθεσίαι πρὸς ἀπόκτηση τῆς ψυχικῆς ὑγείας καὶ τῆς σωτηρίας μας” Ἐκδόσεις “Ὁρθόδοξος Κυψέλη”, Θεσσαλονίκη

Φάκελλος “Εκτρώσεις”

“Ολοι γνωρίζουμε τὸ έντονώτατο δημογραφικὸ πρόβλημα πὸ ἀντιμετωπίζει ἡ χώρα μας μὲ τὴν μείωση τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Συγχρόνως ὅμως καὶ ὅλοι γνωρίζουμε τὸ μεγάλο πρόβλημα-ἐγκλημα πὸν βαρύνει τοὺς Ἑλληνες μὲ τὶς ἐκτρώσεις. 350.000 καὶ πλέον οἱ ἐκτρώσεις στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα ἐπισίως καὶ μάλιστα μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Κράτους!

Ἄς δοῦμε ὅμως τί γίνεται σήμερα στὴν Ρωσσία πάνω στοῦ θέμα τῶν ἐκτρώσεων, σὲ μία χώρα πὸν μόλις ἐδῶ καὶ 30 χρόνια “βγῆκε” ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ ἀθεΐσμοῦ πὸν ταλαιπώρησε τὸν Ρωσικὸ Ὁρθόδοξο λαὸ γιὰ 70 περίπου χρόνια καὶ σήμερα βιώνει μία νέα περίοδο Χριστιανικῆς ἀναγέννησις:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκτρώσεων στὴν Ρωσσία ἔχει μειωθεῖ σχεδὸν κατὰ 2/3 ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνος, σύμφωνα μὲ στατιστικὰ στοιχεῖα πὸν παρουσίασε ἡ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβέρνησις Τατιάνα Γκόλικοβα.

Τὸ 2000 ὑπῆρξαν 2.138.000 καταγεγραμμένες ἐκτρώσεις στὴν Ρωσσία, ἐνῶ τὸ 2017 κατεγράφησαν 779.999.

«Αὐτὴ εἶναι μιὰ πολὺ σοβαρὴ πώση, 63.5%», σημείωσε ἡ Γκόλικοβα.

Ἐπὶ πλέον, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ρώσσιων πὸν καταδικάζουν τὴν ἐκτρωσι ἔχει τριπλασιασθεῖ μέσα σὲ 20 χρόνια, ἀπὸ 12% στοῦ 35%. Ὡστόσο, ὑπάρχει ἀκόμα πολὺς δρόμος.

Εἶχε ἀνακοινωθεῖ προηγουμένως, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2017, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκτρώσεων στὴν Ρωσσία **εἶχε μειωθεῖ στοῦ ἡμισο μέσα σὲ τέσσερα ἔτη,** μὲ πώση κατὰ 13% τὸ 2016, 96.300 ἐκτρώσεις.

Ὅπως ἀνακοίνωσε ἡ Ὑπουργὸς Ὑγείας Βερόνικα Σκβόρτσοβα, ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκειοθελῶν ἐκτρώσεων, χωρὶς παθολογικὲς καταστάσεις, ἐκεῖνο τὸ ἔτος μειώθηκε κατὰ 72.000.

Ὁ ἀγώνας κατὰ τῶν ἐκτρώσεων εἶναι τὸ σημαντικότερο

κοινωνικό έργο τής Έκκλησίας, δήλωσε στην Μόσχα πέρυσι τόν Οκτώβριο ὁ πατριάρχης Κυρίλλος, κατά τήν έναρξη τοῦ 7^{ου} Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου γιά τήν Κοινωνική Ἐργασία.

Ὁ Πατριάρχης ἀπευθύνθηκε δύο φορές στην Κρατική Δούμα, ἀπευθύνοντας ἔκκληση νά ἐξεύρουν μιὰ λύση στόν “τρομακτικά ὑψηλό” ἀριθμό τῶν ἐκτρώσεων πού ἐξακολουθοῦν νά πλήττουν τήν Ρωσσία.

Ἡ Ἐκκλησία πρόσφατα ἐγκαινίασε τὸ 58^ο καταφύγιο γιά ἐγκυμονοῦσες καὶ μπτέρες καὶ διαθέτει ἐπίσης 169 κέντρα ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας σὲ ὁλόκληρη τήν χώρα.

Νεομάρτυρες τῆς Σιβηρίας

Ἀναφερθήκαμε παραπάνω σὲ ἀλλαγές πού γίνονται στήν σημερινή Ρωσσία, ἐνῶ ἕνα παλαιότερο δημοσίευμα τοῦ περιοδικοῦ “ΤΟΛΜΗ” περιέγραφε τὶς ὠμότιπες τῶν ἀθέων πού κυβέρνησαν ἐπὶ 70ετία στήν Ρωσσία καὶ μᾶς μεταφέρει στήν φρικτὴ πραγματικότητα, πού βίωσαν οἱ Χριστιανοὶ ὁμολογητῆς Ρῶσοι. Διαβάζουμε:

- Γνωρίζετε, ἂν ὑπάρχουν μάρτυρες ἀπὸ τὴν περιοχή τῆς Σιβηρίας πού νά ἔχει ἀναγνωρίσει ὡς ἁγίους ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία;

- «Κάθε τόσο ἔρχονται σὸ φῶς ἀμέτρητοι νεομάρτυρες. Ἦταν ἑκατοντάδες χιλιάδες αὐτοὶ πού θυσιάσθηκαν γιά τὸ Χριστό, καὶ κάθε τόσο ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία προβαίνει στήν ἁγιοκατάταξή τους. Πολλοὶ ὅμως παραμένουν ἄγνωστοι, γιὰτὶ πέθαναν μὲ μαρτυρικὸ τρόπο στὰ στρατόπεδα καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἤξερε. Θὰ σᾶς ἀναφέρω ἕνα ἀνατριχιαστικὸ γεγονός, πού ἄκουσα πρόσφατα.

Ἀπὸ κάποιον νοσοκομεῖο εἰδοποίησαν ἕναν ἱερέα νά πάει νά ἐξομολογήσει ἕναν ἐτοιμοθάνατο καρκινοπαθῆ, πού ὑπέφερε πολὺ. Πράγματι πῆγε, καὶ ὁ ἡλικιωμένος ἀσθενὴς τοῦ εἶπε: “Πάτερ, εἶμαι ἄθεος καὶ σκληρὸς διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Πρὶν ἀπὸ χρόνια ἤμουν διοικητῆς σὲ στρατόπεδο τῆς Σιβηρίας, πού εἶχε κρατούμενους μοναχοὺς, μοναχές, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς. Ἐνα ἀπὸ τὰ μαρτύρια πού τοὺς ὑπέβαλα, ἦταν τὸ ἐξῆς: τοὺς διέταζα ἐπὶ ποινῇ θανάτου νά συνάψουν ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὶς μοναχές. Οἱ περισσότεροὶ ἀντιστάθηκαν καὶ πρὸ πολὺ ἕνας Ἀρχιερέας. Μὴ μπορώντας νά τὸν μεταπέισω, τὸν ἔβαλα σ’ ἕνα δωμάτιο καὶ τὸν δέσαμε σὸ κρεβάτι. Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο ἀρουραίους. Τὸν

ἀφήσαμε ὅλη τὴ νύκτα καὶ τὸ πρωῖ βρήκαμε μόνο τὰ κόκκαλά του!”

Θυμίζουν τὴν ἐφευρετικότητα τῶν δικτῶν τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Καὶ ὅμως, αὐτὸς ὁ σύγχρονος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ παρέμεινε ἄγνωστος καὶ ἀνώνυμος».

Ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῆς Κοινωνίας.

Τὸ πλέον σοβαρὸ ζήτημα ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῆς Κοινωνίας.

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας γίνονται πρωτόγνωρα πράγματα καὶ γεγονότα.

Ἡ Κυβέρνηση προχωρεῖ γοργὰ καὶ σταθερὰ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ὑπὸ τὴν ἀδιαφορία τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ καὶ δυστυχῶς καὶ μέρους αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρωθυπουργοί, Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευτὲς πλέον δὲν ὀρκίζονται στὸ Εὐαγγέλιο, δείχνοντας προκλητικὰ τὴν ἀθεΐα τους.

Ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας ποὺ ἀποτελεῖ καὶ θεμέλιο τῆς ὑγιούς κοινωνίας βάλλεται συστηματικῶς καὶ ἔχει κλονισθεῖ σοβαρά.

Οἱ διευκολύνσεις στοὺς ἐφήμερους δεσμούς, μὲ τὰ συμφωνητικὰ συμβίωσης, ἡ ἐπέκταση τῶν συμφωνητικῶν καὶ σὲ ὁμόφυλα ζευγάρια, ἡ προσπάθεια οἱ ὁμόφυλοι νὰ υἰοθετοῦν καὶ παιδιὰ (!...), οἱ “ἔμφυλες ταυτότητες” ποὺ 15 ἐτῶν παιδιὰ μπορεῖ νὰ ἀποφασίζει γιὰ τὸ φύλο του, ἔχουν δημιουργήσει γενικὴ πνευματικὴ σύγχυση.

Τέλος, τὰ θρησκευτικὰ πλέον κατάντησαν ἕνα πολυθρησκευτικὸ καὶ πολυπολιτισμικὸ μάθημα χωρὶς νὰ δίδουν καμμία ἀπολύτως ὀρθόδοξη κατῆχηση καὶ καθοδήγηση στὰ παιδιὰ μας.

Βλέπουμε δυστυχῶς ὅτι μὲ κάθε τρόπο προωθείται ἡ ἰδεολογία τοῦ Ἰδρύματος Σόρος γιὰ τὴν κατάργηση τῶν ἐθνικῶν συνόρων, τῶν θρησκείων, τῶν γλωσσῶν, ἱστοριῶν, ἀξιῶν κ.λ.π., γιὰ τὴν προώθηση τῆς παγκόσμιας ἐνιαίας ἀνθρώπινης ἀντίληψης καὶ τῆς μίας Κυβέρνησης ποὺ θὰ τὴν κατευθύνει.

Μήπως ἤλθε ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε πλέον ξεκάθαρα περὶ Ἀντιχρίστου καὶ Ἀντιχριστιανικῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου, ὅπως ἀναφέρεται λεπτομερῶς στὴν Ἁγία Γραφή;

Ποιός θὰ εἶναι τὸ νούμερο 1 καὶ ποιός τὸ νούμερο 2;

Ἡ εἴδηση ἀπὸ τὸ Ἴστολ. Ρωμέϊκο ὁδοιπορικό:

«Τὴν τρέχουσα ἐβδομάδα πέρασαν ἀπὸ τὸ γαλλικὸ κοινοβούλιο συγκεκριμένες νομοθετικὲς τροποποιήσεις, βάσει τῶν ὁποίων πλέον σὰ σχολεῖα θὰ σταματήσει ἡ χρῆση τῶν ὄρων “πατέρας” καὶ “μητέρα”, γιὰ νὰ ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τοὺς “οὐδέτερους” ὄρους “γονέας 1” καὶ “γονέας 2” ! Κι αὐτὸ ἔγινε προκειμένου νὰ μὴν ὑπάρχουν “διακρίσεις” εἰς βάρος τῶν γονέων ἴδιου φύλου, οἱ ὁποῖοι χρόνια τώρα μέσα ἀπὸ πανίσχυρα λόμπυ διεκδικοῦν “ἴση μεταχείριση”! Στὸ πλαίσιο τοῦ ἴδιου νομοθετήματος ποὺ ψηφίστηκε τὴν περασμένη Τρίτη, ἐπιβάλλεται ὑποχρεωτικὴ δημόσια ἐκπαίδευση ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν! Πέραν τῶν ἔντονων διαμαρτυριῶν “συντηρητικῶν” φορέων τῆς γαλλικῆς κοινωνίας προβληματισμὸ προκαλεῖ τὸ νομοθέτημα καὶ στὴν κοινότητα τῶν ὁμοφυλοφίλων καθὼς θεωροῦν ὅτι μὲ τὴ χρῆση τῶν ὄρων “γονέας 1” καὶ “γονέας 2” θὰ προκληθεῖ “γονεϊκὴ” ἱεραρχία καθὼς τίθεται τὸ ἐρώτημα-πρόβλημα ποιός γονέας θὰ εἶναι τὸ νούμερο 1 καὶ ποιός τὸ νούμερο 2!».

Αὐτὰ σήμερα στὴν προοδευτικὴ ἀλλὰ ἄθρη Γαλλία καὶ ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα σύντομα καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας. Ἀλλοίμονον!...

Ἡ Δύναμις τοῦ Σταυροῦ!...

Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ἓνας δεκαεπταχρονὸς ἑλληνοαυστραλὸς, ὁ Θεμιστοκλῆς Ἀδαμόπουλος μαζί μὲ μερικοὺς φίλους του ἔφτιαξαν ἓνα συγκρότημα ρὸκ μουσικῆς, τοὺς “Φλιάις” (Flies). Τὸ συγκρότημα ταχύτατα ἔγινε διάσημο ἀνὰ τὸν κόσμον.

Διηγεῖται ὁ Θεμιστοκλῆς:

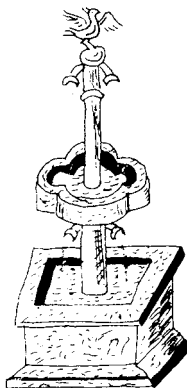
«Τότε ἦταν πολὺ τῆς μόδας τὰ διάσημα μέλη τῶν ρὸκ συγκροτημάτων νὰ ἐπισκέπτονται στὴν Ἰνδία κάποιον γκουροῦ (διδάσκαλο γιὰ μύηση στὸν Βουδισμό), γιὰ συμβουλὲς καὶ πνευματικὴ καθοδήγηση!

Ἄρχισα, λοιπόν, νὰ πηγαίνω καὶ ἐγώ.

Σὲ ἓνα τέτοιο ταξίδι μου, ὁ γκουροῦ ἀκουμποῦσε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ κάθε ἐπισκέπτη λέγοντας: «Σοῦ μεταδίδω γνώση». Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ μου, σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε:

«Βγάλε τὸ Σταυρό σου»(!). Ἦταν ἐπίσης τῆς μόδας, τότε, γιὰ μᾶς, νὰ φορᾶμε Σταυρό. Ὅχι πὼς πιστεύαμε, ἀλλὰ τὸν φορούσαμε ὡς διακοσμητικὸ μᾶλλον στοιχεῖο. Ἐξεπλάγην ἀπὸ τὴν προτροπὴ τοῦ γκουρού καὶ τοῦ εἶπα: «Γιατί;». Ἀπάντησε ὁ γκουρού: «Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μεταδώσω γνώση. Λοιπὸν, θὰ τὸν βγάλεις;». Ἀπάντησα: «Ὅχι». Καὶ ἔφυγα, συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ γεγονός. Γιατὶ ἄραγε δὲν μποροῦσε νὰ δράσει ὁ γκουρού (εἰδωλολάτρης!) ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ; Τὶ εἶναι, ἐπιτέλους ὁ Σταυρός; Ἄρχισα νὰ διαβάζω μὲ πάθος τὸ Εὐαγγέλιο. Ἔτσι ἀνακάλυψα τὴν πίστη στὸν Χριστό. Τὰ παράτησα ὅλα. Ἔγινα Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Ἔκανα θεολογικὲς σπουδὲς καὶ ἀφιέρωσα τὴ ζωὴ μου στὸν Χριστό, γενόμενος Μοναχός».

Ὁ ἄλλοτε μουσικὸς τῆς ρὸκ εἶναι σήμερα ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Θεμιστοκλῆς. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ἱεραπόστολος στὴν Σιέρα Λεόνε τῆς Ἀφρικῆς. Ἐκεῖ, μὲ ἀπόλυτη αὐταπάρνηση καὶ κάτω ἀπὸ τρομακτικὰ δύσκολες συνθῆκες, μεταδίδει τὴν πίστη στοὺς ἀφρικανοὺς ἀδελφούς μας. Φροντίζοντας, ὅσο μπορεῖ καὶ τὶς τεράστιες ὑλικὲς τους ἀνάγκες. Διεθνῶς εἶναι γνωστὸς ὡς ὁ «ἅγιος τῆς Ἀφρικῆς»!

ΔΙΑΦΟΡΑ ΨΥΧΩΦΕΛΗ

Ἡ Ζωή μας

Ἡ ζωή μας εἶναι ἓνα ταξίδι σὲ φουρτουμισμένη θάλασσα.

Χάνει ὁ ἄνθρωπος εὐκόλα τὸν προσανατολισμό του, σκοντάφτει σὲ βράχους καὶ λαγκάδια, κάνει τὸν δρόμο πού ὀδηγεῖ στὸν Παράδεισο.

Πυξίς γιὰ τὸν δρόμο αὐτόν: ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία πού εἶναι ἡ διδασκαλία καὶ ἡ Χάρις τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Καὶ χάριτος πορείας οἱ βίοι τῶν Ἁγίων, Προφητῶν, Ἀποστόλων...

Ἐνας Προφήτης, ἓνας Ἀπόστολος, ἓνας Μάρτυρας, ἓνας Ἀσκητής, ἓνας Ἱεράρχης, ἓνας ὁμολογητής, ἓνας Νεομάρτυρας, μία ἀγία μητέρα, ἓνας μετανοημένος ἁμαρτωλός, ἓνας Ἅγιος, πολλὰ ἔχουν νὰ μᾶς διδάξουν.

Ὅλοι μας ἀνεξαιρέτως, ὁποιοδήποτε πόστο καὶ ἂν κατέχουμε σπὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ (ιερεὺς, μοναχός, βασιλεὺς, δικαστής, γεωργός, νοικοκυρά) βρίσκουμε μέσα στοὺς βίους τῶν Ἁγίων τὸ καλὸ πρότυπο γιὰ νὰ τὸ μιμηθοῦμε.

Παραδείγματα Χάριν:

1. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἤλεγξε μὲ παρρησίαν τὴν μοικεῖαν καὶ τὴν παρανομίαν τοῦ Ἡρώδη. Ἄς ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς τὸν τίμιον καὶ σεμνὸν γάμον τῆς Ἐκκλησίας, ἀποφεύγοντας κάθε παράνομο ἢ ἀφύσικο σαρκικὸ ἁμάρτημα, στὰ ὁποῖα ὁ Σατανᾶς προσπαθεῖ νὰ μᾶς ρίξη γιὰ νὰ μᾶς βλάβη καὶ γιὰ νὰ κολαστοῦμε.

2. Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος γράφει: ὁποῖος μπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνα καλὸ καὶ δὲν τὸ κάνει ἁμαρτάνει. Ἄς ἀκούσουμε τὴν συμβουλή του.

3. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος περπάτησε ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον γιὰ νὰ διαδώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον.

Οὔτε ἡ κλονισμένη ὑγεία του, οὔτε οἱ μεγάλες ἀποστάσεις πού διέτρεχε μὲ τὰ πόδια, οὔτε κακουχίες, διωγμοί, στερήσεις, κατάφεραν νὰ λιγοστεύουν τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Ἱεραποστολή.

Εἶναι ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πολλὰ τοῦ

ὀφείλουμε. Ἄς μιμηθοῦμε τὸν ζῆλον του.

4. Ὁ Ἅγιος ἱερομάρτυς Ἰγνάντιος ὁ Θεοφόρος προτίμησε νὰ τὸν φᾶνε τὰ λιοντάρια, παρὰ ν' ἀρνηθῆ τὸν Χριστό. Ἄς μιμηθοῦμε τὴν πίστι του.

5. Ὁ Ἅγιος Διονύσιος τῆς Ζακύνθου συγχώρησε τὸν φονιά τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐκλαψε πικρά.

Ἄγριεμένοι καὶ ὀπλισμένοι οἱ συγγενεῖς του κατέφθασαν στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ρωτοῦν ἂν πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ φονιάς γιὰ νὰ τὸν λιτισάρουν.

Ὁ Ἅγιος βαθεῖα θλιμμένος δὲν πρόδωσε τὸν φονιά, τοῦ ἔδωσε μάλιστα τὰ ἀναγκαῖα νὰ φύγη σὲ ἄλλον τόπο, τὸν ξεπροβόδισε, τὸν ἔφερε σὲ μετάνοια. Συμπεριφορὰ ὄντως ἀγγελικὴ. Ἄς συγχωροῦμε κι ἐμεῖς.

6. Πολλὲς μπτέρες μὲ τὴ συνεχῆ καὶ θερμὴ προσευχὴ τους ἐπέσυραν τὴν Θεῖαν Χάριν γιὰ τὰ τέκνα τους. Καὶ ὄχι μόνον ἐπέστρεψαν αὐτὰ στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀγίασαν.

Ἄς προσευχώμαστε.

7. Μικρὰ παιδιὰ ὠμολόγησαν πίστιν εἰς Χριστὸν καὶ ὑπέστησαν μαρτύριον. Καὶ τὰ δικὰ μας παιδιὰ ἄς ἀγαπήσουν τὴν Χριστιανικὴν ζωὴν.

8. Βασιλεῖς καὶ βασίλισσες ἄφησαν τὸν θρόνον καὶ ἀσκήτεψαν. Καὶ οἱ Κυβερνητὲς ὅλων τῶν Χωρῶν τῆς Γῆς ἄς μὴν ἀσκητέψουν, ἀλλὰ τουλάχιστον ἄς κυβερνοῦν θεάρεστα. Ἄς μὴν ξεχνοῦν τὴν ματαιότητα.

9. Πολλοὶ ἁμαρτωλοὶ μετενόησαν καὶ ἐσώθησαν. Ἄς μιμηθοῦμε τὴν μετάνοιάν τους.

10. Ἀκόμη καὶ ἂν ἐκ συναρπαγῆς ἀρνήθηκε κανεὶς τὸν Χριστό καὶ τὴν Ὁρθόδοξην Χριστιανικὴν Πίστιν, ἔχει νὰ μιμηθῆ Ἁγίους ποὺ μετὰ τὴν ἀρνησι μετάνοησαν πικρά, ὁμολόγησαν φανερὰ τὸν Χριστό καὶ ξέπλυναν τὴν ἀρνησιν μὲ τὸ αἷμα τους (μαρτύριον).

Οἱ σημερινοὶ ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ τουλάχιστον ἄς μετανοήσουν μὲ εὐλικρίνεια καὶ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὸ βαρὺ τους ἁμάρτημα σὲ πνευματικὸ ἱερέα τῆς ἐκλογῆς τους. Ὁ Κύριος δέχεται τὴν μετάνοια.

Εἶναι λυπηρόν. Οἱ πατέρες μας θυσίασαν κι αὐτὴν τὴν ζωὴν

τους για την Ὁρθόδοξη Πίστη κι ἡμεῖς σήμερα εἴμαστε τόσο ἀδιάφοροι.

Βρίσκουν ὅμως ἔτσι καιρὸ και μᾶς πολιορκοῦν αἰρέσεις. Μερικοὶ ἀδελφοί μας παρασύρονται κι ἂν δὲν μετανοήσουν θὰ κολαστοῦν.

Οἱ καιροὶ πονηροί. Ἄς ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸν λήθαργο. Θάνατος μᾶς περιμένει και μετὰ Κρίσις.

Ὁρθόδοξα Μηνύματα, “ΣΤΥΛΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ” Μάρτιος 2017, ἀρ. 147

Εἰρήνη! Δῶρον Θεοῦ

Ἡ εἰρήνη εἶναι θεῖο δῶρο, ποὺ χορηγεῖται πλουσιοπάροχα σ’ ὅσους συμφιλιώνονται μετὰ τὸ Θεὸ και ἐκτελοῦν τὰ θεῖα Του προστάγματα.

Ἡ εἰρήνη εἶναι φῶς και φεύγει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ποὺ εἶναι σκοτάδι. Ἐνας ἁμαρτωλὸς ποτὲ δὲν εἰρηνεύει.

Νὰ ἀγωνίζεστε ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας και νὰ μὴ σᾶς τaráζει ἡ ἐξέγερση τῶν παθῶν μέσα σας. Γιατὶ, ἂν στὴν πάλῃ μαζί τους νικήσετε, τὸ ξεσῆκωμα τῶν παθῶν ἔγινε για σᾶς ἀφορμὴ νέας καρᾶς και εἰρήνης.

«Νὰ ἐπιδιώκετε τὴν εἰρήνη μετὰ ὅλους, ἐπιδιώκετε και τὴν ἀγιότητα, χωρὶς τὴν ὁποία κανεὶς δὲν θ’ ἀντικρύσει τὸν Κύριο» (Ἐβρ.12, 14).

Ἡ εἰρήνη και ὁ ἁγιασμὸς εἶναι δυὸ ἀναγκαῖες προϋποθέσεις για ὅποιον ζητάει μετὰ πόθο νὰ δεῖ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Ἡ εἰρήνη εἶναι τὸ θεμέλιο στὸ ὁποῖο στηρίζεται ὁ ἁγιασμὸς.

Ὁ ἁγιασμὸς δὲν παραμένει σὲ ταραγμένη και ὀργισμένη καρδιά. Ἡ ὀργή, ὅταν χρονίζει στὴν ψυχὴ, δημιουργεῖ τὴν ἔχθρα και τὸ μίσος ἐναντίον τοῦ πλησίον. Γι’ αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ γρήγορη συμφιλίωση μετὰ τὸν ἀδελφὸ μας, ὥστε νὰ μὴ στερηθοῦμε τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀγιάζει τὴν καρδιά μας.

Ἐκεῖνος ποὺ εἰρηνεὺει μὲ τὸν ἑαυτό του, εἰρηνεὺει καὶ μὲ τὸν πλησίον του, εἰρηνεὺει καὶ μὲ τὸ Θεό. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ἅγιασμένος, γιατί ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατοικεῖ μέσα του.

Ἄγιος Νεκτάριος

Τὸ πορτρέτο ἑνὸς ἀγίου

Ἡ ψυχὴ σου ἐξομοιώνεται μὲ ὅσα κάνεις, παίρνει τὴ μορφή καὶ τὸ σχῆμα τῶν πράξεών σου. Ἡ ἐμφάνισή σου, τὸ ντύσιμο, τὸ βάδισμα καὶ ὁ τρόπος ποὺ κάθεσαι, ὅπως καὶ τὸ φαγητό σου, τὸ κρεβάτι, τὸ σπíti καὶ τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ, ὅλα νὰ εἶναι ἀπλά. Καὶ τὰ λόγια καὶ τὸ τραγούδι καὶ ἡ παρέα μὲ τὸ φίλο, κι αὐτὰ νὰ τείνουν στὸ μέτρο κι ὄχι σπὴν ὑπερβολή. Μὴν κάνεις ἐπίδειξη μὲ περίτεχνα λόγια, οὔτε μὲ κορῶνες στὸ τραγούδι, μὴν κάνεις διαλέξεις ἀλαζονικὲς καὶ βαρυσήμαντες, μὰ ἀπ' ὅλα νὰ ἀφαιρεῖς τὴν ὑπερβολή. Νὰ εἶσαι καλὸς μὲ τὸ φίλο, μαλακὸς μὲ τὸν ὑφιστάμενο, ἀνεξίκακος μὲ τοὺς θρασεῖς, φιλάνθρωπος μὲ τοὺς περιφρονημένους.

Νὰ παρηγορεῖς ὅσους ταλαιπωροῦνται, νὰ ἐπισκέπτεσαι ὅσους ὑποφέρουν, νὰ συζητᾶς μὲ γλυκύτητα, νὰ ἀπαντᾶς μὲ χαμόγελο, νὰ εἶσαι προσιπὸς σὲ ὅλους. Οὔτε νὰ πλέκεις ἐγκώμια τοῦ ἑαυτοῦ σου, οὔτε νὰ παρακινεῖς τοὺς ἄλλους νὰ σοῦ πλέκουν, καὶ νὰ μὴ συμφωνεῖς μὲ λόγο ὑπερήφανο, καλύπτοντας ὅσο μπορεῖς τὰ προτερήματά σου. Ὅσο γιὰ τὰ λάθη σου, πρῶτος ἐσὺ νὰ κατηγορεῖς τὸν ἑαυτό σου, καὶ νὰ μὴν περιμένεις νὰ σὲ διορθώσουν οἱ ἄλλοι [...] Μὲ τῶν ἄλλων τὰ λάθη νὰ μὴν εἶσαι αὐστηρὸς καὶ νὰ μὴν κάνεις παρατηρήσεις γρήγορα καὶ θυμωμένα, οὔτε νὰ τοὺς καταδικάζεις γιὰ μικροπράγματα, σὰν νὰ εἶσαι ἐσὺ ἀπόλυτα σωστός. Ἀντίθετα, νὰ στηρίζεις ψυχολογικὰ ὅσους ἔσφαλαν καὶ νὰ τοὺς καθοδηγεῖς πνευματικὰ. Καὶ νὰ κάνεις τόση προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποφύγεις τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων ὅση κάνουν ἄλλοι γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν. Μὴ ζημιώνεσαι λοιπὸν θέλοντας νὰ φαίνεσαι στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ πραγματικός, ὁ μεγάλος θεατῆς εἶναι ὁ Θεός. Στρέψε σ' Αὐτὸν τὴ φιλοδοξία σου. Δίνει λαμπρὸ μισθό. Ἦ μήπως ἀπέκτησες κάποιο ἀξίωμα, καὶ οἱ ἄνθρωποι σὲ ἀκολουθοῦν καὶ σὲ χειροκροτοῦν; Νὰ γίνεις ἴσος μὲ αὐτοὺς ποὺ διοικεῖς, γιατί, ὅπως λέει ἡ Καινὴ Διαθήκη, «μὴν καταδυναστεύετε αὐτοὺς ποὺ ποιμαίνετε», καὶ μὴν τοὺς ἐξουσιάζετε, ὅπως κάνουν οἱ ἡγέτες στὸν κόσμο. Γιατί

ὅποιος θέλει νὰ εἶναι πρῶτος πρέπει νὰ γίνει δοῦλος ὄλων, ἔτσι ὄρισε ὁ Κύριος. Καὶ γενικά, νὰ κυνηγᾶς τὴν ταπεινοφροσύνη σὰν νὰ ἦσουν ἐρωτευμένοι μαζί της. «Ἀγάπησέ την καὶ θὰ σὲ δοξάσει». Ἔτσι θὰ βρεῖς τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀληθινὴ δόξα, τὴ δόξα ποὺ δίνει ὁ Θεός. Κι ὁ Χριστὸς θὰ σὲ παρουσιάσει, γιὰ μαθητὴ Του, στοὺς ἀγγέλους καὶ θὰ σοῦ δώσει δόξα, ἂν μιμηθεῖς τὴν ταπεινοφροσύνη, Ἐκείνου ποὺ λέει: «Διδαχθεῖτε ἀπὸ τὸ δικό μου παράδειγμα γιατί εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά καὶ οἱ ψυχές σας θὰ βροῦν ξεκούραση».

Μέγας Βασίλειος.

Βλ. «Μικρὴ φιλοκαλία τῆς καρδιάς»

Ἡ ἐξομολόγησις ἐνὸς κρατουμένου ἱερέως

Ἐνας ἱερέας ποὺ ἐπέζησε τῶν διωγμῶν στὴν Σοβιετικὴ Ἑνωση, ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα γιὰ τὴν κράτησή του:

«Δὲν θὰ πάψω νὰ εὐγνωμονῶ τὸν Θεό, γιὰ τὰ χρόνια ποὺ πέρασα φυλακισμένος σὲ ἀπόλυτη ἀπομόνωση... Ἦμουν, γιὰ τρία χρόνια, σὲ δέκα μέτρα βάθος, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ποτὲ δὲν ἄκουσα μία κουβέντα, ποτὲ δὲν εἶπα μία κουβέντα. Δὲν ὑπῆρχαν βιβλία. Οἱ ἐξωτερικὲς φωνές ὅλες σιώπησαν. Οἱ φύλακες φοροῦσαν ὑποδήματα μὲ λασιχένιες σόλες, δὲν ἀκουγόταν ὁ ἐρχομὸς τους... Μετὰ, καθὼς ὁ καιρὸς περνοῦσε, σιώπησαν καὶ ὅλες οἱ ἐσωτερικὲς φωνές. Μᾶς ἔδιναν φάρμακα (ψυχοφάρμακα), μᾶς ἔδερναν. Ἀσμόνησα ὅλη τὴν θεολογία. Ἀσμόνησα ὅλη τὴν Ἁγία Γραφή... Μία ἡμέρα πρόσεξα πὼς εἶχα ξεχάσει καὶ τὸ “Πάτερ ἡμῶν”. Δὲν μπορούσα νὰ τὸ θυμηθῶ. Ἦξερα πὼς ἄρχιζε μὲ τὸ “Πάτερ ἡμῶν”, ἀλλὰ δὲν γνώριζα πιά πὼς ἦταν ἡ συνέχεια. Κράτησα τὴν αἰσιοδοξία μου καὶ εἶπα: “Πάτερ ἡμῶν, ἔχω ξεχάσει τὴν προσευχή, ἀλλὰ Σὺ σίγουρα τὴν γνωρίζεις. Σὲ παρακαλῶ, βάλε ἀντὶ γιὰ μένα ἕναν Ἄγγελο νὰ τὴν λέει κι ἐγὼ θὰ σιωπῶ”!... Γιὰ ἕνα διάστημα ἡ προσευχή μου ἦταν “ Ἰησοῦ, σὲ ἀγαπῶ”. Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ πάλι, “ Ἰησοῦ, σὲ ἀγαπῶ”. Ἀργότερα, μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ λέω ἔστω καὶ αὐτό, γιατί μᾶς ἔδιναν μία φέτα ψωμί γιὰ μία ἐβδομάδα. Ἦταν οἱ ξυλοδαρμοὶ καὶ τὰ μαρτύρια καὶ ἡ ἔλλειψη φωτὸς καὶ ἄλλα πράγματα. Ἦταν πιά ἀδύνατο νὰ συγκεντρώσω τὸ μυαλό μου, ὥστε, νὰ λέω ἔστω καὶ τὸ “ Ἰησοῦ,

σὲ ἀγαπῶ”... Ἡ ὑψηλότερη μορφή προσευχῆς ποὺ γνωρίζω εἶναι τὸ ἥσυχο κτύπημα τῆς καρδιάς ποὺ ἀγαπᾷ Αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς χρειάζεται ἀπλᾶ νὰ ἀκούει “τικ-α-τοκ”, “τικ-α-τοκ” καὶ θὰ γνωρίζει πὼς κάθε χτύπημα εἶναι ἀφιερωμένο πρὸς Αὐτόν...».

Ἡ Ῥωμιοσύνη καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἓνα πρᾶγμα

Ἡ Ῥωμιοσύνη καὶ Ὁρθοδοξία εἶναι ἓνα πρᾶγμα. Γιὰ νὰ μὴν πάρω τοὺς πολὺ παλιούς, παίρνω δυὸ τρεῖς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγωνισθῆκανε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ὅποτε μιλάνε γιὰ τὴ λευτεριά, μιλάνε καὶ γιὰ τὴ θρησκεία. Ὁ Ρήγας Φεραῖος λέγει: «νὰ κάνουμε τὸν ὄρκο / ἀπάνω στὸ Σταυρό».

Ἕνας ἄλλος ποιητῆς γράφει: «Γιὰ τῆς πατρίδας τὴν ἐλευθερία / γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία / γι’ αὐτὰ τὰ δυὸ πολεμῶ, / μ’ αὐτὰ νὰ ζήσω ἐπιθυμῶ. / κι ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω / τί μ’ ὠφελεῖ νὰ ζήσω;»...

... Οἱ ἀγράμματοι ποιητῆς τῶν βουνῶν, μέσα στὰ τραγούδια ποὺ κάνανε, καὶ ποὺ δὲ θὰ τὰ φτιάξει ποτὲ κανένας γραμματιζόμενος, μιλάνε κάθε τόσο γιὰ τὴ θρησκεία μας, γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ τὴν Παναγιά, γιὰ τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους, γιὰ τοὺς ἀγίους. Πολλὲς παροιμίες καὶ ρητὰ καὶ λόγια ποὺ λέγει ὁ λαὸς μας, εἶναι παρμένα ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ῥωμιοσύνη εἶναι ζυμωμένη μὲ τὴν ὀρθοδοξία, γι’ αὐτὸ Χριστιανὸς κ’ Ἕλληνας ἦτανε τὸ ἴδιο.

Ἀπὸ τότε ποὺ γινήκανε χριστιανοὶ οἱ Ἕλληνες, πήρανε στὰ χέρια τους τὴ σημαία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν κάνανε σημαία δική τους: Πίστις καὶ Πατρίς! Ποτάμια ἑλληνικὸ αἷμα κυθῆκανε γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τα χρόνια του Νέρωνα καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἕως τὰ 1838, ποὺ μαρτύρησε ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων.

Ποιὰ ἄλλη φυλὴ ὑπόφερε τόσα μαρτύρια γιὰ τὸ Χριστό; Αὐτὸ τὸ ἀκατάλυτο ἔθνος ποὺ ἔπρεπε νὰ πληθύνει καὶ νὰ καπλανίσει τὸν κόσμον, ἀπόμεινε ὀλιγάνθρωπο γιὰτὶ ἀποδεκατίσθηκε ἐπὶ χίλια ὀκτακόσια χρόνια ἀπὸ φυλὲς χριστιανομάχες.

Ἄγιασμένη Ἑλλάδα!

Εἶσαι ἀγιασμένη, γιὰτὶ εἶσαι βασανισμένη. Κι ἡ κάθε γιορτὴ σου μνημονεῦει κ’ ἓνα μαρτύριό σου. Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔκανες δικά σου πάθη, τὰ μαρτύρια τῶν ἀγίων εἶναι τὰ δικά σου μαρτύρια.

Φώτης Κόντογλου

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Ἐπιβλῆ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολὴν ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος!

Ἐπόμενοι “στόχοι” τοῦ τὸ παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Σερβίας, μέσῳ τοῦ σχεδίου μὲ κωδικὸν “Ἀυτοκεφαλία”!

Τοῦ κ. Δημ. Κ. Ἀναγνώστου Θεολόγου

Ἡ διαχρονικὴ πρακτικὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων ποὺ ἀπειλοῦν, κατὰ καιροῦς, τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ καταγγελία καὶ κανονικὴ ἀντιμετώπιση ὅχι μόνον τῶν διαφόρων κακοδόξων θεωριῶν καὶ ἀποσχιστικῶν καὶ ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ταυτόχρονη καταδίκη τῶν φυσικῶν ἐκείνων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τοὺς φορεῖς αὐτῶν, τὰ ὅποια ἀντιστοίχως τὶς ὑποστηρίζουν καὶ τὶς ἐνεργοῦν. [Σημείωση: Βεβαίως, σήμερον φθάσαμε μετὰ ἀπὸ ἕναν αἰῶνα οἰκουμενιστικῆς προπαγάνδας, ἀρχῆς γενομένης ἐκ τῆς ἐξαπολύσεως ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τῆς περιβοήτου Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 «ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» (ὅπου, διὰ πρώτη φορά, μὲ τὸν ὄρο «Ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ» προσφωνοῦνται οἱ αἰρετικὲς κοινότητες!), τῆς θεωρουμένης καὶ ὡς Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ μᾶς ἐπιβάλλεται «Συνοδικῶς» καὶ «Πανορθόδοξως» ἡ κατάργησις τοῦ ὄρου «αἵρεση» καὶ «αἰρετικός» ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικό-συνοδικὸ λεξιλόγιο, ὅποτε παρέλκει καὶ κάθε ἀναφορὰ σὲ καταδίκη των, καθὼς καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς υπάρξεως πέραν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων Ἐκκλησιῶν! (βλ. Ἀποφάσεις «Συνόδου» Κρήτης)

Είναι χαρακτηριστικό ὅτι παραλλήλως, ἐνίοτε καὶ ὑπερέτως, τὰ σχετικὰ φαινόμενα, τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, καταγράφονται στὴν Ἱστορία, μὲ ὀνομασία προερχομένη ὄχι μόνον ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἀντιστοίχων θεωριῶν τῶν (π. χ. Μονοφυσίτες, Θεοπασχίτες, Εἰκονομάχοι, Παπικοὶ κ.ο.κ.), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὀνομασίας τῶν ἐμπνευστῶν, ἀρχηγῶν καὶ δημιουργῶν τῶν (π.χ. Ἀρειανισμός, Νεστοριανισμός, Παυλικιανισμός, κ.ο.κ.).

Κατὰ τὸν δύσαντα εἰκοστὸν αἰῶνα, αὐτὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ πρακτικὴ κατορθώθηκε, τεχνέντως, νὰ ἀδρανοποιηθεῖ, διὰ πρώτην φορὰ στὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἐμφάνιση καὶ δράση μιᾶς συγχρόνου αἱρέσεως καὶ κατὰ τὸν μεγάλο Σέρβο Δογματολόγο καὶ Ἅγιο τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἰουστῖνο Πόποβιτς, τῆς παναιρέσεως, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τοῦτο δὲ συνέβη καὶ συμβαίνει ἀκόμη, κυρίως, διότι ἡ ἐν λόγῳ αἵρεση δρῶσα ὡς μὴ δεδηλωμένη καίτοι ἐμφανεστάτη, παραμένει ἀκόμη ἀνεκτὴ, ἂν ὄχι καὶ προστατευομένη, ὑπὸ τῶν περισσοτέρων διοικήσεων τῶν ἐπισήμων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐπιπλέον, τοῦτο συμβαίνει διότι σὲ πολλὰς περιπτώσεις οἱ φυσικοὶ φορεῖς καὶ προωθητὲς τῆς συγκεκριμένης αἱρέσεως εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Πατριάρχες ἢ Ἀρχιεπίσκοποι.

Ἡ πλέον ἐνδεικτικὴ αὐτῶν τῶν περιπτώσεων, ἡ πλέον σοβαρὴ καὶ ἐπικίνδυνη, εἶναι αὐτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἓναν φορέα τῆς συγχρόνου αὐτῆς παναιρέσεως, ἀλλὰ τὸν ἀρχηγὴν καὶ κύριο ὑπερασπιστὴ καὶ προωθητὴ αὐτῆς. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ὑποκειμενικὴ ἐκτίμηση ἢ προσωπικὴ ἄποψη, ἀλλὰ κοινὴ πλέον διαπίστωση, ἡ ὁποία τεκμαίρεται καὶ ἀναντιρρήτως πιστοποιεῖται βάσει ἐπισήμων καὶ δημοσίων ἐνεργειῶν, δηλώσεων καὶ κειμένων τοῦ ἐν λόγῳ Πατριάρχου, προκαθημένου τοῦ πάσαι ποτὲ ἐνδόξου καὶ ὀρθοδόξου Θρόνου τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων.

Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, λόγῳ τοῦ ἀξιώματος, τὸ ὁποῖο, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος, κατέχει, ἔχει κατορθώσει νὰ μείνει ἐπὶ μακρὸν στὸ ἀπυρόβλητο, ὅσον ἀφορᾷ στὴν κανονικὴ ἀντιμετώπιση καὶ δίωξή του, παρότι συχνάκις προκαλεῖ τὸ

αἴσθημα τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη ὀρθοδόξων πιστῶν, Ποιμένων καὶ ποιμαινομένων, μὲ τὶς πασιδήλως ἀντορθόδοξες καὶ ἀντικανονικὲς ἐνέργειές του καὶ τὰ πασιφανῶς αἰρετικά του φρονήματα.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὡς, κατὰ δῆλωσή του, πιστὸς συνεχιστὴς τῆς, προδοτικῆς διὰ τὴν Ὀρθοδοξία, γραμμῆς τοῦ συγκριτιστοῦ καὶ πανθρησκειαστοῦ προκατόχου του Μασώνου Πατριάρχου Ἀθναγόρου, ὁσπέραι διαπιστώνεται καὶ ἀποκαλύπεται ὅτι ἐπιδιώκει τὴν ἀναγόρευση καὶ ἐπιβολή του, ἐν τῇ πράξει, ὡς ἄλλου Πάπα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς μεταλλάξεως τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως σὲ ἓνα, διεθνῶς, πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἀναγνωρισμένο, ὑπέρ-Πατριαρχεῖο, ἓνα νέο Βατικανό (κακέκτυπο, βεβαίως) τῆς Ἀνατολῆς!

Ἐσχάτως, μάλιστα, αὐτός, ὁ δεδηλωμένος ἀρχηγέτης καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐκκλησιομάχου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μετὰ τὴν τραυματικὴ (λόγῳ τῆς μὴ καλῆς ἐκβάσεώς της, ἐξαιτίας τῆς ἀποχῆς τεσσάρων Πατριαρχείων ἐξ αὐτῆς) γι' αὐτὸν ἐμπειρία, ἐκ τῆς ἐπιχειρηθείσης καθυποτάξεως τῆς παγκοσμίου Ὀρθοδοξίας (τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη ἐπισήμων Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν) διὰ τῆς, οὐσιαστικῶς, ὑπ' αὐτοῦ, διοργανώσεως τῆς διαβοήτου «Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», συγκληθείσης πρὸ διετίας στὴν Κρήτη (Ἰούνιος 2016), ἐπέλεξε «νέαν ὁδόν» ἐξαπλώσεως καὶ ἐπικρατήσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καί, κατ' ἐπέκτασιν, τῶν θεωριῶν του.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, πλέον, ἀκολουθεῖ τὴν δεδοκιμασμένη παλαιὰ μέθοδο τοῦ «**διαίρει καὶ βασίλευε**», προκαλώντας **ἀκόμη καὶ σχίσματα** στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου ὁ ἴδιος καὶ οἱ σχεδιασμοὶ του **βραχυπροθέσμως μὲν νὰ ἀδυνατίσουν, μακροπροθέσμως δὲ νὰ ὑπονομεύσουν τὴ δύναμιν καὶ ἐπιρροή ὅσων ἐτόλμησαν καὶ ἐπλήγωσαν τὸν μεγάλο ὀραματισμὸ του**, δηλαδὴ τὴ σύγκληση τῆς πρώτης Οἰκουμενι(στι)κῆς Συνόδου, ἢ ὁποία εἶχε σκοπὸ τὴ νομιμοποίηση πανορθόδοξως καί, κυρίως, Συνοδικῶς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰδικότερον, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, γνωστὸς διὰ τὴν ἐκδικητικὴν του διάθεσιν, τῆς ὁποίας μάλιστα πικρὰν

πείραν ἔχει ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ἔχει θέσει σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τῆς ἐμμέσου ἀποσπάσεως ποιμνίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ (δικαιοδοσιακοῦ) ἀκρωτηριασμοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν «ἀντιπάλων» του. Ὅσων δηλαδὴ ἀντίστανται στὴν φιλοδοξία του **νὰ καταστή ὑπέρ-Πατριάρχης καὶ νὰ καταστήσει τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Βατικανό» τῆς Ἀνατολῆς. Τέιοιοι δὲ ἀντίπαλοι, σὲ αὐτὴ τὴν φάση, ἐκτὸς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, εἶναι τὸ παλαίφατο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καὶ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας.**

Συγκεκριμένως, χάριν τῆς στενωῆς νοουμένης ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων του καὶ τῆς ἐκ μέρους του, λόγῳ δεσμεύσεων καὶ συναλλαγῶν, ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων τῆς γνωστῆς πολιτικῆς ὑπερδυνάμεως (Η.Π.Α.), ὁ φιλόδοξος Πατριάρχης ἐπιχειρεῖ, ὅπως ἐνδεχομένως θὰ τὸ δοῦμε νὰ ἐξελιθῆται ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς χρονικοῦ διαστήματος, νὰ «ὀδηγήσει» στὴν «Αὐτοκεφαλία» καὶ ἐμμέσως στὴ δορυφορία τοῦ Φαναρίου, δύο ἀκόμη, μετὰ τὴν Οὐκρανία, ἐκκλησιαστικὲς ἐπαρχίαι ἄλλων Πατριαρχείων.

Πρόκειται γιὰ τὸ Μαυροβούνιο (Μητρόπολη τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας), καθὼς καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν εὐρισκομένων ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ σὲ γειτνιάζοντα Κράτη, οἱ ὁποῖες ἀνήκουν στὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας! Ἀκόμη, μετὰ τὶς πολιτικὲς ἐξελίξεις ὅσον ἀφορᾷ στὸ λεγόμενο «Μακεδονικό», ὑποψήφιο «θύμα» τῶν σχεδιασμῶν τοῦ ἐνοίκου τοῦ Φαναρίου ἀποτελεῖ καὶ ἡ λεγομένη «Μακεδονικὴ Ἐκκλησία» (κανονικῶς ὀνομαζομένη Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος), ἡ ὁποία, ἐπίσης, ἀποτελεῖ κανονικὸ ἔδαφος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας καὶ εὐρίσκεται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν σὲ σχισματικὴ κατάσταση, ἀπομονωμένη καὶ μὴ ἀναγνωριζομένη ἀπὸ τὶς λοιπὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, μέχρι σήμερον.

Ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς ἀκριβῆς τηρητῆς καὶ διεκδικητῆς μέχρι κεραίας τῶν ἱστορικῶν δικαίων, ὅπως αὐτὸς τὰ ἀντιλαμβάνεται, τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, φαίνεται ὅτι ἀδιαφορεῖ πλήρως γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν ὑπολοίπων ἀδελφῶν του, ἐτοίμως δὲ ἔχει, ἐμφανιζόμενος ὡς ὑπερασπιστῆς τῆς αὐτονομίας καὶ

υπέρμαχος τῆς ἀνεξαρτησίας τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων καὶ δομῶν (ἐμφανῶς ἀλλοιώνοντας τὴν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία καί, παρὰ τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διαβεβαιώσεις του, εἰσάγοντας ἔθνολογικὰ καὶ κοσμικά-κρατικὰ κριτήρια στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀποφάσεις) νὰ ἀποκαθιστᾷ μαγικῶς σχισματικούς, νὰ τοὺς ἀναγνωρίζει ἀπροϋποθέτως καὶ νὰ σπεῖρει τὴν ἐκκλησιαστικὴ δικόνοια καὶ τοὺς μερισμούς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, μὲ δεδομένη μάλιστα τὴν περίπτωση τῆς προσφάτου παραδόσεως «Τόμου Αὐτοκεφαλίας» στὸ σχισματικὸ μὶσθῶμα τῆς νέας «Ἐκκλησίας» τῆς Οὐκρανίας (ἐρήμην τῆς ἐκεῖ μιᾶς καὶ μόνης κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ παρὰ τὴ θέληση τοῦ κανονικῶς ἀρμοδίου Πατριαρχείου Μόσχας) ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ πραγματικὴ ἀπειλή διὰ τὴν ὀρθόδοξο Ἀνατολή.

Δὲν θὰ πρέπει δὲ νὰ λησμονεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπειλή, καθ' ὄν χρόνον ἀπεργάζεται τὴ διάβρωση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ λυμαινεται τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μακροπροθέσμως ἐξυπηρετεῖ καὶ προετοιμάζει τὸ μείζον διὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖον, μείζον καὶ αὐτῆς τῆς ἀποδοχῆς τῆς ψευδο-συνόδου τῆς Κρήτης, πού εἶναι ἡ **ὀλοκλήρωση τοῦ ἀτελέσφορου θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας μετὰ τῶν ἔκπαλαι προγεγραμμένων πολεμίων τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν!**

Ἀπειλή, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς στοχεύει εὐθέως τὴν Πίστη τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τὴν ἐνότητα τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιβάλλεται νὰ ἐξουδετερωθεῖ τὸ ταχύτερο δυνατὸ ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀντιμετώπιση ἐκ μέρους τῶν ἰσαμῆνων στὸ ἔδαφος τῆς ὑγιαινούσης Πίστεως καὶ σεβομένων τὸν ἑαυτὸν τῶν ὡς Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀρκισθέντων νὰ παραδώσουν ἀλώβητη τὴν παρακαταθήκη καὶ νὰ τηροῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὰ θέσμια τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὀρθοδόξων ἀνὰ τὸν κόσμον Ἱεραρχῶν. Ἄμποτε!

Βλ. Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἀρ. φ. 2245, σελ. 1